

بررسی روایات ساختگی در کتب حدیث

نقد کتب حدیث

اثر:
مطی حینی خبای

Ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحيم

فهرست مطالب

پیشگفتار.....	۹
۱ اخباري که بر جعل حدیث گواهي مي دهند.....	۱۵
۲ گواهي بزرگان اماميه در باره احاديث ساختگي.....	۲۲
۳ انگیزه‌هاي جعل حدیث.....	۲۹
۴ شيخ كليني و كتاب كافي.....	۴۱
۵ نقد احاديث شيخ كليني.....	۴۷
۶ شيخ صدوق و كتابهايش.....	۶۷
۷ نقد احاديث شيخ صدوق.....	۷۱
۸ محمد باقر مجلسي و آثار وي.....	۸۹
۹ نقد آثار مجلسي.....	۹۵
۱۰ حُرّ عاملي و آثار وي.....	۱۱۷
۱۱ نقد احاديث وسائل الشيعه.....	۱۲۱
۱۲ نقد احاديث تفسيري.....	۱۳۵
۱۳ نقد كتب دعا و زيارت.....	۱۷۱
۱۴ احاديث ساختگي و شناخت آن‌ها.....	۱۸۷

بررسی روایات ساختگی در کتب حدیث -

۴

~~نقد کتب حدیث~~

منابع کتاب..... ۱۹۷

«لقد كذب علي رسول الله -صلى الله عليه وسلم- علي عهده حتى قام خطيباً فقال: من كذب علي متعمداً فليتبوأ مقعده من النار».

امام علي (ع)

(نهج البلاغة / خطبة ۲۱۰)

«در روزگار پیامبر -صلى الله عليه وسلم- بر او دروغ بستند تا آنجا که برخاست و سخنرانی کرد و فرمود: هر کس عمداً بر من دروغ بزند جایگاهش را از آتش گیرد».

«أنا أهل بيت صادقون لا نخلو من كذاب يكذب علينا»

امام صادق (ع)

(رجال کشي / ۲۷۵)

«ما خاندانی راستگوییم ولی از شرّ دروغزنی که بر ما دروغ بزند، بر کنار نمانده‌ایم».

بسم الله الرحمن الرحيم

خدای مَنان را سپاس بی‌پایان می‌گوییم که ما را به بعثت خاتم پیامبران و نعمت بینات قرآن مفتخر داشت و بر محمد مصطفی، رسول راستین و پیامبر امین وی سلام فراوان می‌فرستیم که با رهبری‌های متین و تعالیم وزین خود، پیروان آیینش را بر شناخت حقایق و کشف دقایق و ردّ شبهه و دفع فتنه توانایی بخشید و نیز بر خاندان ارجمند و دانشمندان اُمّتش درود باد که کتاب خدا و سنت رسول را به میراث بردند و با تحریف غالیان و افترای باطل اندیشان و تأویل جاهلان به ستیزه برخاستند.

فسلام علیه وعلیهم ما أنار فجرٌ ساطعٌ، وحوی نجمٌ طالع.

پیشگفتار

الحمد لله وسلام على عباده الذين اصطفى.

حدیث یا خبر^۱ که پس از قرآن کریم نقش مهم و مؤثری را در معرفی اسلام بر عهده دارد در طول تاریخ از گزند تدلیس و خطر تحریف بر کنار نمانده بلکه از همان صدر اسلام گرفتار آسیب‌های سختی شده است. آثار قابل اعتمادی وجود دارد که ثابت می‌کند از روزگار رسول اکرم صلی الله علیه وسلم - عده‌ای به حدیث سازی و تحریف آن دست می‌زدند و ساخته‌های خود را به پیامبر بزرگ اسلام صلی الله علیه وسلم - نسبت می‌دادند تا از این راه اذهان و افکار مسلمانان را به سوی خود جلب کنند و به مقاصد خویش نایل آیند. این اقدام فریبکارانه در دوران‌های بعد با انگیزه‌های گوناگون، دنبال شد و رو به فزونی نهاد و سازندگان حدیث، دروغ‌های بسیاری از قول خاندان پیامبر صلی الله علیه وسلم - و بزرگان صحابه ساختند و بر افتراهایی که به پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم - زده بودند، افزودند.

۱- در اینکه تفاوت حدیث با خبر چیست؟ بعضی برآنند که حدیث شامل آثاری می‌شود که از پیامبر اکرم اسلام (و خاندان گرامی او) رسیده و خبر به آثاری گویند که از غیر ایشان گزارش شده است. از اینرو در قدیم به راویان آثار تاریخی «اخباری» می‌گفتند و گزارشگران سنت نبوی را «محدث» می‌خواندند ولی قول مشهور آنست که این دو واژه، مترادفاند.

خوشبختانه رسول خدا صلی الله علیه وسلم - با عنایات الهی از همان اوائل، بر این دسیسه‌های خطرناک وقوف یافت و مسلمانان را هشدار داد و دروغپردازان را انداز نمود.

در پی هشدار رسول خدا صلی الله علیه وسلم - و تأکید خاندان پیامبر - علیه السلام - مبنی بر آنکه احادیث در معرض دسیسه دروغگویان قرار گرفته است، علمای اسلامی نیز خاموشی نگرفتند و از روزگار کهن تاکنون، کتاب‌هایی چند در معرفی احادیث ساختگی پرداختند و پرده از خیانت جاعلین حدیث برداشتند بطوری که برخی از دانشمندان گفته‌اند: «ما ستر الله أحداً یکذب فی الحدیث»^۱. یعنی: «خداوند هیچکس را که در امر حدیث دروغپردازی می‌کند (از نظر نقّادان) پنهان نداشته است». و هر چند این سخن به مبالغه نزدیک‌تر است ولی نشان می‌دهد که علمای فن، در نقد حدیث و شناسایی راویان دروغگو، به اهتمام بسیار پرداخته‌اند. از میان کهن‌ترین کتاب‌هایی که در این باره نوشته شده است می‌توان کتاب «الموضوعات» اثر عبدالرزاق صنعانی یمنی (متوفی سال ۲۱۱ هـ ق) را نام برد. صنعانی از محدثین برجسته به شمار می‌رفت و کتاب وی در قاهره به زیور طبع در آمده است. اثر قدیمی دیگری که در این باره بجای مانده کتاب «علل الحدیث» اثر حافظ عبدالرحمن بن ابی حاتم (متوفی در سال ۳۲۷ هـ ق) است. کتاب مذکور به ذکر احادیث ساختگی بسنده نکرده بلکه احیاناً خطاهایی را که در

۱- به کتاب «شرح الذرایع» اثر شیخ زین‌الدین عاملی (مشهور به شهید ثانی) چاپ سنگی، ص ۷۴ نگاه کنید.

متن یا سند احادیث رخ داده نیز خاطر نشان می‌سازد و در حدود سه هزار حدیث را در معرض نقد و ایراد قرار داده است.

دو قرن پس از ابن ابی حاتم، محدث دیگری بنام حافظ حسین بن ابراهیم جوزکانی همدانی (متوفی به سال ۵۴۳ هـ ق) کتاب تازه‌ای در باره احادیث ساختگی پرداخت که «الموضوعات من الأحادیث المرفوعات» نام دارد و به الأباطیل جوزکانی مشهور است سپس عبدالرحمن بن جوزی بغدادی (متوفی در سال ۵۷۹ هـ ق) کتاب معروف «الموضوعات» را با بهره‌گیری از اثر جوزکانی، پدید آورد. اثر دیگری که در این زمینه حائز اهمیت است کتاب «الدرر الملتقط فی تبیین الغلط ونفی اللغط» اثر دانشمند نقاد، حسن بن محمد صاغانی (متوفی به سال ۶۵۰ هـ ق) است که شیخ زین‌الدین عاملی (مشهور به شهید ثانی) قدس سره این کتاب را از کتاب ابن جوزی برتر شمرده و در باره آن نوشته است: «فإنه تام فی هذا المعنی مشتمل علی انصاف کثیر». یعنی «این کتاب در موضوع خود به کمال رسیده و در موارد بسیار، شرط انصاف در آن رعایت شده است». در حدود یک قرن پس از صاغانی، احمد بن تیمیة دمشقی (متوفی به سال ۷۲۸ هـ ق) رساله‌ای در باره «احادیث القصاص» نگاشت و در خلال آن از احادیث مجعول و ساختگی یاد کرد. پس از وی، شاگردش محمد بن قیم جوزیه (متوفی در سال ۷۵۱ هـ ق) رساله‌ای به نام «المنار المنیف فی الصحیح والضعیف» در همین زمینه پرداخت.

در قرن نهم جلال‌الدین سیوطی مصری (متوفی در سال ۹۱۱ هـ ق) کتابی با عنوان «اللالی المصنوعه فی الأحادیث الموضوعه» تألیف نمود و پس از او محمد بن طاهر فتنی هندی (متوفی به سال ۹۸۶ هـ ق) کتاب «تذکره الموضوعات» را نگاشت. بعد از فتنی، نورالدین علی قاری هروی (متوفی در سال ۱۰۱۴ هـ ق) سه کتاب در این باره تألیف کرد که: «الأسرار المرفوعه فی الأخبار الموضوعه» و «الهبات السنیات فی تبیین الأحادیث الموضوعات» و «المصنوع فی معرفه الحدیث الموضوع» نام دارند. سپس قاضی محمد بن علی شوکانی یمنی (متوفی به سال ۱۲۵۰ هـ ق) کتاب «الفوائد المجموعه فی الأحادیث الموضوعه» و کتاب دیگری بنام «التعقبات علی الموضوعات» را ترتیب داد. پس از شوکانی، محمد عبدالحی لکنوی هندی (متوفی در سال ۱۳۰۴ هـ ق) کتاب «اللؤلؤ المرصوع» را در باره احادیث موضوع (ساختگی) نوشت. در عصر اخیر، شیخ محمد بشیر ظافر ازهری (متوفی در ۱۳۲۵ هـ ق) کتاب «تحذیر المسلمین من الأحادیث الموضوعه علی سید المرسلین» را تألیف نمود و سرانجام در روزگار ما محمد ناصرالدین البانی، ساکن سوریه کتاب «سلسله الأحادیث الضعیفه والموضوعه» را پدید آورد.

البته جز این دانشمندان، علمای دیگری نیز بدینکار اهتمام ورزیده‌اند که از آوردن نام همه آنان و ذکر آثارشان صرف نظر کرده‌ایم. شکر الله سعيهم وأجزل مثوبتهم.

نکته‌ای که در اینجا باید گفت اینست که دانشمندان مذکور جز یکی دو تن از ایشان که شیعه زیدی بوده‌اند، بقیه از اهل سنت شمرده می‌شوند و

کتاب‌هایی که نوشته‌اند عموماً در باره احادیثی تألیف شده که دروغ‌زنان به رسول اکرم -صلی الله علیه وسلم- بسته‌اند اما شیعه امامیه، در قرن‌های گذشته به نگارش کتاب مستقلی در باره احادیث دروغین که به ائمه اهل بیت علیهم السلام -نسبت داده شده، نپرداخته‌اند و هر چند فقهای امامیه در خلال کتاب‌های فقهی گاهی به نقد احادیثی در فروع احکام اهتمام ورزیده‌اند ولی چنانکه گفتیم کتاب جداگانه‌ای که بیان اخبار ساختگی را بر عهده داشته باشد، در میان ایشان پدید نیامده است تا آنکه در روزگار ما دانشمند مدقق و رجال شناس محقق، شیخ محمد تقی شوشتری کتاب «الأخبار الدخیله» و مستدرکات آن را به رشته تحریر در آورد و فصلی از آن را به ذکر احادیث مجعول اختصاص داد.^۱ ولی هنوز بسیاری از «أخبار غلاة» و «مراسیل^۲ نادرست» و «روایات ساختگی» در کتب امامیه دیده می‌شود که مرحوم شوشتری بدان‌ها نپرداخته است و نیز از «دواعی جعل حدیث» یعنی انگیزه‌های حدیث سازان، سخنی بمیان نیاورده است. از اینرو نگارنده بر خود لازم دید که به پژوهش در باره اینگونه احادیث و مسائل مربوط به آن‌ها پردازد و نمونه‌های روشنی از اخبار نادرست را که در معارف دین و تفسیر قرآن کریم و فروع احکام و ادعیه و زیارات ملاحظه نموده است ارائه دهد. بویژه که این روزها در ایران

۱- به کتاب «الأخبار التخیله» باب الثانی فی الأحادیث الموضوعه (از صفحه ۸۸ به بعد)، چاپ تهران، مکتبه الصدوق ۱۳۹۰ هـ. ق نگاه کنید.

۲- مراسیل جمع مرسل از اقسام حدیث است و در اصطلاح، حدیثی را گویند که روایت کننده اش آن را بی‌واسطه از پیامبر خدا -صلی الله علیه وسلم- یا امامی از ائمه -علیهم السلام- گزارش نموده باشد با اینکه خود، رسول اکرم یا آن امام را اساساً ندیده است!

کتب حدیث و دعاء را بدون نقد و بررسی، از عربی به پارسی ترجمه می‌کنند و در دسترس عموم قرار می‌دهند با اینکه در کتاب‌های مزبور، احادیث مقبول و مردود و ادعیه صحیح و سقیم هر دو دیده می‌شود و نباید گمان کرد که هر چه در جوامع حدیث و کتب دعاء آمده، بطور قطع از رسول خدا -صلی الله علیه وسلم- و امامان اهل بیت -علیهم السلام- صادر شده است.

در اهمیت نقد حدیث جا دارد که خاطر نشان سازیم احادیث نادرست و ساختگی همواره مایه ضلالت و اتهام را فراهم آورده‌اند. از یکسو، دوستان ناآگاه را به اندیشه‌ها و عقاید خرافی کشانده‌اند و از سوی دیگر، دشمنان بدخواه را به افتراء و اسائه ادب نسبت به بزرگان دین، برانگیخته‌اند. بنابراین هر گونه تلاش و تحقیق علمی در کشف و نقد این احادیث، حائز اهمیت و نشانه دفاع از ساحت مطهر دین است به شمار می‌آید. خداوند منان را سپاس بی‌پایان می‌گوییم که این بنده را به چنین خدمت و دفاعی توفیق بخشید و امید است به عنایت خود، از گزند خطا و غفلت در امان دارد.

وهو بالإجابة جدیر وعلی کل شیء قدیر.

مصطفی حسینی طباطبایی

۱۴۲۱ هـ ق

۱۳۷۹ هـ ش

اخباري که بر جعل حدیث گواهي مي دهند

پيش از آنکه در باره متن و مضمون احاديث ساختگي سخن بگوئيم و نيز از سند احاديث مزبور و انگيزه‌هاي جعل آن‌ها بحثي به میان آوريم بهتر است ثابت کنيم که اساساً در میان احاديث اماميه، روايات قابل نقد و مجعول وجود دارد و سپس به بحث و تحقيق در باره مباحث مذکور پردازيم.

براي اثبات اين موضوع، راه روشن و منطقي آنست که از خود احاديث کمک بگيريم و آثاري را بگواهي آوريم که از جعل حدیث خبر مي دهند. از دو صورت خارج نيست، يا اين آثار از صحّت و اصالت برخوردارند و نادرست و ساختگي نيستند در اينصورت بايد پذيريم که بنا به مفاد همين آثار، احاديث جعلي در میان اخبار وجود دارد. و يا خود اين آثار، ناصحيح و ساختگي‌اند. در اينصورت باز هم ثابت مي‌شود که در میان احاديث، آثار دروغين وجود دارد زيرا خود همين اخبار از جمله احاديثي به شمار مي‌روند که در کتب و جوامع حدیث آمده‌اند. اينک به اخباري که از رسول خدا صلی الله عليه وسلم - و ائمه - عليهم السلام - در کتب شيعه آمده است و بر جعل حدیث گواهي مي دهند نظر مي‌افکنيم:

در کتاب أصول کافي (باب اختلاف الحدیث) از امير مؤمنان علي عليه

السلام - روايت شده که فرمود:

«قد کذب علی رسول الله -صلی الله علیه وسلم- علی عهده حتی قام خطیباً فقال: أيها الناس قد كثرت علی الكذبة، فمن کذب علی متعمداً فليتبوأ مقعده من النار. ثم کذب علیه من بعده!»^۱

یعنی: «در روزگار پیامبر خدا -صلی الله علیه وسلم- بر او دروغ بستند تا آنجا که برخاست که سخنرانی کرد و فرمود: ای مردم! کسانی که بر من دروغ می‌بندند فراوان شده‌اند پس هر کسی عمداً بر من دروغ بندد برای خود جایگاهی از آتش گیرد. سپس، باز هم بر پیامبر خدا -صلی الله علیه وسلم- بعد از او دروغ بستند!».

در کتاب رجال کشی^۲ از قول امام صادق -علیه السلام- آمده که در پاسخ فیض بن مختار در باره «علت» اختلاف شیعیان» فرمود:

«... إني أحدث أحدهم بالحديث فلا يخرج من عندي حتى يتأوله علی غیر تأويله وذلك أنهم لا يطلبون بحديثنا وبحبنا ما عند الله وإنما يطلبون به الدنيا وكل يحب أن يدعي رأساً»^۳...

یعنی: «... من برای یکی از ایشان حدیثی می‌گویم و او از نزد من بیرون نمی‌رود تا آنکه حدیث مزبور را به غیر معنای حقیقی آن، تأویل می‌کند. زیرا

۱- الأصول من الکافی، چاپ تهران، الجزء الأول، ص ۶۲ مقایسه شود با نهج البلاغة، چاپ بیروت، خطبه ۲۱۰.
۲- نام اصلی این کتاب چنانکه از «معالم العلماء» اثر ابن شهر آشوب استفاده می‌رود: «معرفة الناقلين عن الأئمة الصادقين» بوده است سپس شیخ ابو جعفر طوسی کتاب نامبرده را تلخیص کرده و «اختیار معرفة الرجال» بر آن نام نهاده است و کتابی که امروز در دست داریم همان ملخص شیخ طوسی است.

۳- رجال الکشی، ۱۲۴، چاپ کربلاء.

۱ اخباری که بر جعل حدیث گواهی می‌دهند

که آنها از حدیث ما و از محبت ما (خاندان پیامبر - علیه السلام -) خوشنودی خدا را نمی‌جویند بلکه از این راه دنیا را می‌طلبند و هر کدام دوست دارد که نام رئیس بر او نهاده شود»!...

و نیز کشی در رجالش از امام صادق - علیه السلام - آورده است که فرمود: «لا تقبلوا علينا حديثاً إلا ما وافق القرآن والسنة أو تجدون معه شاهداً من أحاديثنا المتقدمة، فإن المغيرة بن سعيد - لعنه الله - دس في كتب أصحاب أبي أحاديث لم يحدث بها أبي! فاتقوا الله ولا تقبلوا علينا ما خالف قول ربنا تعالى وسنة نبينا محمد - صلى الله عليه وسلم - فإننا إذا حدثنا قلنا: قال الله عز وجل وقال رسول الله - صلى الله عليه وسلم -»^۱.

یعنی: «هیچ سخنی را - که به ما نسبت می‌دهند - نپذیرند مگر گفتاری را که با قرآن و سنت موافق باشد یا اینکه شاهدهی از احادیث (صحیح) گذشته ما در موافقت با سخن مزبور پیدا کنید زیرا مغیره بن سعید - که خدا او را از رحمتش دور کند - در کتاب‌های یاران پدرم (امام باقر - علیه السلام -) احادیثی را با حیلہ گری وارد کرده که پدرم آنها را نگفته است. بنابراین از خدا بترسید و گفتاری را که از طرف ما بر خلاف گفته خدای بزرگ و سنت پیامبر ما (محمد - صلى الله عليه وسلم -) گزارش کرده‌اند نپذیرید زیرا که ما چون به سخن پردازیم از قول خدای عزوجل و از قول رسول خدا - صلى الله عليه وسلم - سخن می‌گوییم».

۱- رجال الکشی، ص ۱۹۵، چاپ کربلاء.

همچنین در کتاب عیون أخبار الرضا تألیف محمد بن علی بن بابویه قمی (شیخ صدوق) آمده که امام علی بن موسی الرضا -علیه السلام- به حسین بن خالد فرمود:

«یابن خالد إنما وضع الأخبار عنا في التشبيه والجبر الغلاة»^۱...

یعنی: «ای پسر خالد، غالیان از قول ما، اخباری را در باره تشبیه (خدا به خلق) و عقیده به جبر جعل کرده‌اند...!».

باز در همین کتاب از قول امام رضا -علیه السلام- ماثور است که به ابراهیم بن ابی محمود فرمود:

«أن مخالفینا وضعوا أخباراً في فضائلنا وجعلوها على ثلاثة أقسام، أحدها الغلوّ وثانيها التقصير في أمرنا وثالثها التصريح بمثالب أعدائنا»^۲...

یعنی: «مخالفان ما اخباری را در فضائل ما ساخته‌اند و آنها را بر سه بخش کرده‌اند، یکی احادیث غلوآمیز. دوّم احادیثی که ضمن آنها در حق ما کوتاهی شده است. سوّم احادیثی که در آنها به عیوب دشمنان ما تصریح کرده‌اند...». در رجال کشی از قول یونس بن عبدالرحمن آمده است که گفت:

«وافیت العراق فوجدت بها قطعة من أصحاب أبي جعفر عليه السلام - متوافرين فسمعت منهم وأخذت كتبهم فعرضتها بعد علي أبي الحسن الرضا - عليه السلام - فأنكر منها أحاديث كثيرة أن يكون من أحاديث أبي عبد الله - عليه السلام -»^۳...

۱ - عیون أخبار الرضا، چاپ سنگی، ص ۸۲.

۲ - عیون أخبار الرضا، ص ۱۶۹.

۳ - رجال الکشی، ص ۱۹۵، چاپ کربلاء.

۱ اخباری که بر جعل حدیث گواهی می‌دهند

یعنی: «به عراق آمدم و در آنجا گروهی از یاران ابو جعفر باقر علیه السلام- و نیز یاران بسیاری از ابو عبدالله صادق علیه السلام- را یافتم و از ایشان احادیثی شنیدم و رسائل آنها را گرفت و سپس آن رسائل را به ابوالحسن رضا علیه السلام- نشان دادم و وی بسیاری از آن احادیث را انکار کرد که از ابو عبدالله صادق علیه السلام- باشد...».

اینگونه احادیث، بدانچه آوردیم محدود نیست و نظایر دیگری نیز دارد که ما باز گفتن همه آنها را در اینجا لازم نمی‌بینیم اما این نکته را خاطر نشان می‌سازیم که بنابر اخبار امامیه، احادیث ساختگی تنها به برخی از ائمه علیه السلام- نسبت داده نشده بلکه از قول عموم ایشان دروغ‌هایی ساخته‌اند چنانکه امام صادق علیه السلام- بر طبق روایت کشی فرمود:

«إنا أهل بيت صادقون لآنخلو من كذاب يكذب علينا فيسقط صدقنا بكذب علينا عند الناس. كان رسول الله -صلى الله عليه وسلم- أصدق البرية لهجة وكان مسيلمته يكذب عليه، وكان أمير المؤمنين -عليه السلام- أصدق من برأ الله من بعد رسول الله -صلى الله عليه وسلم- وكان الذي يكذب عليه من الكذب عبدالله بن سبأ - لعنه الله - وكان أبو عبد الله الحسين بن علي -عليهما السلام- قد ابتلي بالمختار. ثم ذكر أبو عبد الله -عليه السلام- الحارث الشامي وبنان فقال كانا يكذبان على علي بن الحسين -عليهما السلام-، ثم ذكر المغيرة بن سعيد وبزيعاً والسري وأبا الخطاب ومعمراً وبشار الأشعري وحمزه اليزيدي وصائد النهدي فقال: لعنهم الله»^۱...

۱- رجال الكشي، ص ۲۵۷-۲۵۸، چاپ كربلاء.

یعنی: «ما خاندانی راستگوییم ولی از شرّ دروغگویی که بر ما دروغ بندد بر کنار نماندیم و راستگویی ما با دروغ‌هایی که به ما می‌بندند نزد مردم از درجه اعتبار ساقط می‌شود. رسول خدا -صلی الله علیه وسلم- راستگوترین مردم بود ولی مسیلمه بر او دروغ می‌بست، همچنین امیر المؤمنین علی -علیه السلام- پس از پیامبر -صلی الله علیه وسلم- راستگوترین آفریده‌ای بود که خدا خلق کرده ولی عبدالله بن سبا - که خدا از رحمت خود دورش کند- بر او دروغ می‌بست، و نیز امام حسین بن علی -علیهما السلام- به مختار مبتلا شد، سپس امام صادق -علیه السلام- از حارث شامی و بنان یاد کرد و گفت که این دو تن بر امام علی بن الحسین -علیهما السلام- دروغ می‌بستند آنگاه از مغیره بن سعید و بزیع و سري و ابو الخطاب (محمد بن مقلاص) و عمر و بشار أشعري و حمزة یزیدی^۱ و صائنه‌دی نام برد (که بر او و پدرش امام باقر دروغ می‌بستند) و گفت خدا همه آنها را لعنت کند...»

و همچنین ابو عمر و کشی از امام علی بن موسی الرضا -علیه السلام- آورده که فرمود:

«کان بنان یکذب علی بن الحسین -علیهما السلام- فأذاه الله حر الحديد، وکان مغیره بن سعید یکذب علی أبي جعفر -علیه السلام- فأذاه الله حر الحديد، وکان محمد بن بشیر یکذب علی أبي الحسن موسی -علیه

۱- در جامع الرواة اثر اردبیلی، نام این شخص «حمزه بربری» ضبط شده است (المجلد الثاني، ص ۲۵۳).

السلام - فأذاه الله حر الحدي، وكان أبو الخطاب يكذب على أبي عبدالله - عليه السلام - فأذاه الله حر الحديد و الذي يكذب على محمد بن فرات.^۱

يعني: «بنان بر علي بن الحسين -عليهما السلام- دروغ مي‌بست و خداوند گرمای آهن را به او چشانید (حکومت وقت، سرش را از تن با شمشیر جدا کرد). و مغیره بن سعید بر ابو جعفر باقر -عليه السلام- دروغ مي‌بست و خداوند گرمای آهن را به او چشانید. و محمد بن بشير بر ابوالحسن موسي بن جعفر -عليه السلام- دروغ مي‌بست او نیز گرفتار همان عقوبت شد. و ابو الخطاب بر ابو عبدالله صادق -عليه السلام- دروغ مي‌بست خداوند به او نیز گرمای آهن را چشانید و کسی که بر من دروغ مي‌بندد محمد بن فرات است.»

چنانکه پیش از این گفتیم اینگونه روایات - که در کتب امامیه فراوانند - اگر صحیح باشند بنابر دلالت همین روایات ثابت می‌شود که احادیث ساختگی در میان روایات امامیه وجود دارند. و اگر خود این آثار، ناصحیح و مجعول باشند باز هم ثابت می‌شود که احادیث جعلی در بین اخبار موجودند چنانکه خود این احادیث ساختگی در میان آنها دیده می‌شوند!

گواهی بزرگان امامیه در باره احادیث ساختگی

پس از شواهدی که از خود احادیث در باره روایات ساختگی آوردیم مناسب است اقوال بزرگان و اُسطین فن حدیث را نیز در این باره یاد کنیم تا معلوم گردد که آنها هم به تصریح، از وجود اخبار مجعول در میان روایات امامیه خبر داده‌اند.

شیخ مفید، محمد بن نُعمان (متوفی به سال ۴۱۳ هـ ق) که از قدما و اعظم امامیه به شمار می‌رود در نقدی که بر «اعتقادات صدوق» نوشته تصریح می‌کند که در میان روایات امامیه، حق و باطل وجود دارد و شیخ صدوق یعنی ابو جعفر محمد بن بابویه قمی، چنانکه باید و شاید این معنا را رعایت نکرده است. شیخ مفید در این باره می‌نویسد:

«الذي ذكره الشيخ أبو جعفر - (رح) - في هذا الباب لا يتحصل ومعانيه تختلف وتتناقض والسبب في ذلك انه عمل على ظواهر الحديث المختلفه ولم يكن ممن يري النظر فيميز بين الحق منها والباطل»^۱.

یعنی: «آنچه را شیخ ابو جعفر - که خدایش رحمت کند - در این باب یاد کرده، ثابت نشده و معانی آن مختلف و متناقض است و علت این تناقض آنست که او بنابر ظواهر احادیث گوناگون عمل کرده است و از اهل نظر نبوده تا احادیث حق را از روایات باطل جدا کند».

۱- شرح عقائد الصدوق، چاپ تبریز، ص ۱۵ و ۱۶ (نام اصلی این کتاب چنانکه از مقدمه آن فهمیده می‌شود: تصحیح اعتقاد الإمامیه است).

۲ گواهی بزرگان امامیه در باره احادیث ساختگی

دیگر از بزرگان امامیه دانشمند قرن پنجم هجری، ابوالقاسم علی بن حسین موسوی مشهور به شریف مرتضی (متوفی در ۴۳۶ هـ ق) است که در زمینه احادیث باطل و اخبار نادرست در رساله «المسائل الطرابلسیه» می‌نویسد:

«إن الحديث المروي في كتب الشيعة وكتب جميع مخالفينا يتضمن ضروب الخطأ و صنف الباطل من محال لا يجوز و لا يتصور و من باطل قد دل الدليل علی بطلانه و فساده كالتشبيه و الجبر و الرؤیة و القول بالصفات القديمة و من هذا الذي لا يحصي أو يحصر ما في الأحادیث من الأباطیل و لهذا و جب نقد الحديث»^۱.

یعنی: «احادیثی که در کتب شیعه و کتاب‌های همه مخالفان ما آمده انواع خطا و اقسام باطل را در بر دارد. از قبیل امور محالی که (بر خدای تعالی) روانیست و قابل تصور نمی‌باشد و امور باطلی که بر بطلان و تباهی آنها دلیل اقامه شده است مانند عقیده به تشبیه و عقیده به جبر و رؤیت خداوند و قول به اینکه حق تعالی دارای صفات ازلی و (زائد بر ذات) است و از این قبیل آراء باطل که در روایات وارد شده به شمار و حصر در نمی‌آید و از این رو نقد حدیث کاری واجب است».

پس از شریف مرتضی کسی که از احادیث باطل یاد کرده است ابوجعفر محمد بن حسن طوسی (متوفی در سال ۴۶۰ هـ ق) است. وی در کتاب: «عده الأصول» فصلی را به بحث از اخبار نادرست اختصاص داده و می‌نویسد:

۱- علم الحديث، تألیف مدیر شانه‌چی، از انتشارات دانشگاه مشهد، ص ۶۴.

«إن من المعلوم الذي لا يتخالج فيه شك أن في الأخبار المروية عن النبي - صلى الله عليه وسلم - كذبا كما أن فيها صدقا لمن قال أن جميعها صدق فقد أبعد القول فيه»^۱.

یعنی: «آنچه معلوم است بطوریکه شک در آن راه ندارد اینست که در اخبار مروی از پیامبر اکرم -صلی الله علیه وسلم- خبرهای دروغ وجود داد چنانکه خبرهای راست نیز هست و کسی که بگوید همه این اخبار درست‌اند (یعنی از پیامبر -صلی الله علیه وسلم- صادر شده‌اند) بی‌شک از قول صواب دور افتاده است».

دیگر از اکابر امامیه که به وجود اخبار ساختگی و دروغین در میان احادیث سنی و شیعه گواهی داده است فقیه شهیر، شیخ نجم‌الدین جعفر معروف به محقق حلّی (متوفی به سال ۶۷۶ هـ ق) است. وی در کتاب «المعتبر» می‌نویسد:

«أفرط الحشوية في العمل بخبر الواحد حتى انقادوا لكل خبر وما فطنوا ما تحته من التناقض فإن من جمله الأخبار قول النبي - صلى الله عليه وسلم - - ستكثر بعدي القالة على. وقول الصادق - صلى الله عليه وسلم - - إن لكل رجل منا رجلا يكذب عليه»^۱.

یعنی: «حشویان (اخباری‌ها) در عمل به خبر واحد تا آنجا زیاده‌روی کرده‌اند که در برابر هر خبری تسلیم شدند و تناقضی را که در ذیل این

۱- عدة الأصول، فصل في أن الأخبار المروية فيها ما هو كذب والطريق الذي يعلم به ذلك، ص ۲۷۶، چاپ قم.
۲- المعتبر، چاپ سنگی، ص ۶.

۲ گواهی بزرگان امامیه در باره احادیث ساختگی

موضوع وجود دارد در نیافته‌اند زیرا از جمله اخبار، این سخن پیامبر اکرم - صلی الله علیه وسلم - است که فرمود: پس از من کسانی که دروغ بر من می‌بندند فراوان خواهند شد. و نیز این سخن امام صادق - علیه السلام - است که فرمود: در برابر هر مردی از ما (خاندان پیامبر - علیه السلام - مرد دروغزنی قرار گرفته که بر او دروغ می‌بندد).

و بالأخره ملاً محمد باقر مجلسی (متوفی در سال ۱۱۱۰ هـ) در مجلد هفتم از کتاب «بحار الأنوار» چنین می‌نویسد:

إعلم أن الغلو في النبي - صلی الله علیه وسلم - والأئمة - علیه السلام - إنما يكون بالقول بالوهيتهم أو بكونهم شركاء لله تعالى في العبودية أو في الخلق والرزق، أو أن الله تعالى حل فيهم أو اتحد بهم، أو أنهم يعلمون الغيب بغير وحي أو إلهام من الله تعالى، أو بالقول في الأئمة - علیه السلام - أنهم كانوا أنبياء أو القول بتناسخ أرواح بعضهم إلى بعض، أو القول بأن معرفتهم تغني عن جميع الطاعات ولا تكليف معها بترك المعاصي، والقول بكل منها إحد وكفر وخروج عن الدين كما دلت عليه الأدلة العقلية والآيات والأخبار السالفة وغيرها وقد عرفت أن الأئمة - علیه السلام - تبروا منهم وحكموا بكفرهم وأمروا بقتلهم، وإن قرع سمعك شيء من الأخبار الموهمة لشيء من ذلك فهي إما مأولة أو هي من مفتریات الغلاة.^۱

یعنی: «بدان که غلو در باره پیامبر - صلی الله علیه وسلم - و امامان - علیه السلام - چنانست که کسی مقام خدایی برای آنان قائل شود. یا بگوید که آنان

۱- بحار الأنوار، ج ۲۵، ص ۳۴۶، چاپ جدید (دارالکتب الإسلامية).

شریک خدای تعالی در عبادتند یا در آفرینش و روزی بخشیدن، ایشان را شریک پندارد. یا آنکه بگوید خداوند متعال در آنها حلول کرده و یا با ایشان را شریک پندارد. یا آنکه بدون وحی یا الهامی از سوی خدا، غیب می‌دانند. یا بگوید که امامان، پیامبر بوده‌اند. یا معتقد باشد که روح برخی از ایشان در (پیکر) برخی دیگر وارد شده است. یا بگوید معرفت آنها آدمی را از همه عبادات بی‌نیاز می‌کند و با وجود شناخت آنان ترک گناهان لزومی ندارد. اعتقاد به همه این امور موجب إلحاد و کفر و خروج از دین است چنانکه دلائل عقلی و آیات و اخبار گذشته و جز آنها بر این معنی دلالت دارد و پیش از این دانستی که امامان علیه السلام - از طرفداران این عقاید بیزاری نشان داده‌اند و حکم به کفر آنها نموده‌اند و فرمان قتلشان را صادر کرده‌اند و اگر اخبار و روایاتی به گوش تو رسید که توهم اینگونه عقاید باطل را پیش آورد (بدان که) اخبار مزبور محمول به ظاهر نیست و تأویلی دگر دارد و یا آنکه ارباب غلو آنها را به دروغ ساخته‌اند».

ذکر این چند تن از بزرگان فقه و حدیث ما را از نقل اقوال دیگر بی‌نیاز می‌کند و گرنه علمای بزرگ امامیه (مانند شهید ثانی در شرح درایه و شیخ بهاء الدین عاملی در اربعین و شیخ انصاری در فرائد الأصول^۱ و دیگر اکابر شیعه) بر وجود احادیث دروغین در میان روایات امامیه اتفاق دارند.

۱- شیخ انصاری در «فرائد الأصول» می‌نویسد: «إن المقصود من عرض الخبر علی الكتاب والسنة هو في غير معلوم الصدور، تعلیل العرض في بعض الأخبار بوجود الأخبار المکتوبه في أخبار الإمامية» (فرائد، چاپ سنگی، ص ۶۳).
یعنی: «مقصود از آنکه خبر را به قرآن و سنت عرضه کنیم اخباری است که صدور آنها از معصوم معلوم نشده (نه

اخبار متواتر یا قطعی) برای آنکه در برخی از روایات، علت این کار را وجود اخبار دروغین در میان احادیث امامیه شمرده اند».

انگیزه‌های جعل حدیث

انگیزه‌های حدیث‌سازی در میان شیعه با انگیزه‌های جعل حدیث در میان سنیان از جهاتی تفاوت داشته و در پاره‌ای از موارد نیز همانند بوده است. سنیان چون حکومت و قدرت را در دست داشتند یکی از انگیزه‌های حدیث‌سازی در میان آن‌ها تقرّب به خلفاء و مراکز قدرت بود چنانچه خطیب بغدادی (متوفی به سال ۴۶۳ هـ ق) در «تاریخ بغداد» آورده است که روزی ابوالبختری وهب بن وهب قرشی بر خلیفه زمان خود هارون الرشید وارد شد، در این هنگام خلیفه مشغول بازی با کبوترهای خود بود و آن‌ها را پرواز می‌داد! هارون از ابوالبختری پرسید: آیا در باره این کار، حدیثی (خوب یا بد) می‌دانی؟ ابوالبختری فوراً گفت:

«حدثني هشام بن عروه عن أبيه عن عائشة أن النبي -صلى الله عليه وسلم- كان يطير الحمام!»

یعنی: «هشام بن عروه از پدرش (عروه بن زبیر) از عائشه برای من نقل کرده است که پیامبر -صلی الله علیه وسلم- کبوتر پرواز می‌داد!»
رشید نگاه تندی به او کرد و گفت: از نزد من بیرون برو.

و پس از رفتن ابوالبختری اضافه کرد: اگر او مردی از قریش نبود از مقام قضاء عزلش می‌کردم^۱. پیدا است که این قاضی طماع و دروغگو حدیث مزبور

۱- تاریخ بغداد، جزء ۱۳، ص ۴۸۴ (در شرح احوال ابوالبختری وهب بن وهب قرشی).

را برای تأیید کار خلیفه و خوشدلی او ساخته است تا از این راه به وی تقرّب جوید. اما در میان شیعیان جا نداشت کسی بدین دستاویز حدیث‌ساز کند زیرا پس از خلافت امیر مؤمنان علی -علیه السلام- و حکومت کوتاه مدّت امام حسن -علیه السلام- قدرت سیاسی از دست اهل بیت -علیه السلام- بیرون رفت و بعلاوه علی -علیه السلام- و فرزندان او آگاه‌تر و بی‌نیازتر از آن بودند که دروغ‌پردازان برای ایشان حدیث بخوانند و از این راه به آنان تقرّب جویند. با وجود این، در عصر امامان -علیه السلام- گاهی افراد منحرف و جاه‌طلب به ایشان نزدیک می‌شدند تا با نقل حدیث از آنان، برای خود نفوذ و اعتباری در میان طرفدارانشان بیابند. ایندسته معمولاً اقوال ائمه -علیه السلام- را تحریف می‌کردند و سخنان آنها را به نفع خود تفسیر می‌نمودند چنانکه کشتی در کتاب رجالش آورده است که امام صادق -علیه السلام- به فیض بن مختار فرمود:

«یا فیض؛ إن الناس أو لعوا بالكذب علينا كأن الله افترض عليهم لا يريد منهم غيره! وإني أحدث أحدهم بالحديث فلا يخرج من عندي حتى يتأوله على غير تأويله وذلك أنهم لا يطلبون بحديثنا وبحبنا ما عند الله وإنما يطلبون به الدنيا وكل يحب أن يدعي رأساً»^۱ ...

یعنی: «ای فیض؛ مردم علاقه شدیدی به دروغ بستن بر ما دارند گویی خداوند این کار را بر آنان واجب ساخته و چیز دیگری از آنها نخواسته است!

۱- رجال الکشی، ص ۱۲۴ (مقایسه شود با: فرائد الأصول شیخ انصاری، ص ۸۷).

من برای یکی از ایشان حدیثی می‌گویم و او از نزد من بیرون نمی‌رود تا آنکه حدیث مزبور را به غیر معنای حقیقی آن تأویل می‌کند زیرا که آن‌ها از حدیث ما و از محبت ما (خاندان پیامبر علیه السلام) - خشنودی خدا را نمی‌جویند بلکه از این راه دنیا را می‌طلبند و هر کدام دوست دارد که نام رئیس بر او نهاده شود»!

برای اینکه بدانیم این دنیاطلبان چگونه احادیث ائمه علیه السلام - را مغرضانه تفسیر می‌کردند مناسب است به روایتی که ابو جعفر کلینی (متوفی در سال ۳۲۸ یا ۳۲۹ هـ ق) در اصول کافی آورده توجه کنیم.

شیخ کلینی به اسناد خود از محمد بن مارد نقل کرده که گفت:

«قلت لأبي عبد الله عليه السلام - حدیث روی لنا أنك قلت: إذا عرفت فأعمل ما شئت! فقال: قد قلت ذلك. قال قلت: وإن زنوا أو سرقوا أو شربوا الخمر؟! فقال لي: إنا لله وإنا إليه راجعون. والله ما أنصفونا أن نكون أخذنا بالعمل ووضع عنهم، إنما قلت: إذا عرفت فأعمل ما شئت من قليل الخير وكثيره فإنه يقبل منك»^۱.

یعنی: «به ابو عبدالله صادق علیه السلام - عرض کردم حدیثی از شما برای ما روایت شده که گفته‌اید: چون به معرفت دست یافتی هر گونه که می‌خواهی عمل کن! امام پاسخ داد: آری من این سخن را گفته‌ام. محمد بن مارد گفت پرسیدم: و اگر چه زنا کند یا دزدی کند یا باده گساری کند؟! امام پاسخ داد: إنا لله و إنا إليه راجعون (و این آیه را به هنگام پیش آمدن مصیبت می‌خوانند) به

۱- الأصول من الكافي، چاپ تهران، الجزء الثاني، ص ۴۶۴.

خدا سوگند (کسانی که سخن مرا بدینگونه تأویل و تحریف نموده‌اند) در باره ما انصاف را رعایت نکرده‌اند که ما در برابر هر عملی مسؤول باشیم ولی از آن‌ها رفع مسؤولیت شده باشد! چیزی که من گفتم جز این نبود که چون به معرفت دست یافتی هر گونه که می‌خواهی عمل کن، کار نیکویت اندک باشد یا بسیار البته از تو پذیرفته می‌شود».

از انگیزه‌های ریاست طلبی که بگذریم، یکی از ناپسندترین علل حدیث سازی و افترا به ائمه، غلو در باره آنان یا دشمنی با ایشان بوده است چنانکه شیخ صدوق در کتاب: «عیون اخبار الرضا» آورده است که امام رضا علیه السلام - به ابراهیم بن اَبی محمود گفت:

«إن مخالفتنا وضعوا أخباراً في فضائلنا وجعلوها على ثلاثة أقسام. أحدها الغلو وثانيها التقصير وثالثها التصريح بمثالب أعدائنا فإذا سمع الناس الغلو فينا كفروا شيعتنا ونسبواهم إلى القول بربوبيتنا وإذا سمعوا التقصير اعتقدوه فينا وإذا سمعوا مثالب أعدائنا بأسمائهم ثلبونا بأسمائنا وقد قال الله عز وجل: «ولا تسبوا الذين يدعون من دون الله فيسبوا الله عدوا بغير علم»^۱.

یعنی: «مخالفتان ما اخباری را در فضائل ما ساخته‌اند و آن‌ها را بر سه بخش کرده‌اند: یکی احادیث غلوآمیز. دوّم احادیثی که ضمن آن‌ها در حق ما تقصیر و کوتاهی شده است و سوّم احادیثی که در آن‌ها به عیوب دشمنان ما تصریح کرده‌اند.

۱- عیون اخبار الرضا، ص ۱۶۹.

پس همین که مردم روایات غلوآمیز را در باره ما می شنوند، پیروان ما را تکفیر می کنند و به آنها نسبت می دهند که مقام خدایی برای ما قائلند. و چون تقصیرها و کوتاهی هایی را که در حق ما روا داشته اند می شنوند، به آنها عقیده پیدا می کنند. و هنگامی که عیوب دشمنان ما را با نام و نشان آنها، از قول ما می شنوند، با نام و نشان به ما ناسزا می گویند! با اینکه خدای تعالی (در قرآن کریم) فرموده است: غیر خدا را - که مشرکان می خوانند - ناسزا مگویید زیرا ایشان نیز از راه تجاوز و نادانی به خدا ناسزا خواهند گفت».

از میان سه نوع روایت که به قول امام رضا علیه السلام - مخالفان ائمه - علیه السلام - آنها را ساخته اند، خوشبختانه روایات «تقصیر» را امروز در کتب حدیث کمتر می توان یافت ولی متأسفانه آثار غلوآمیز و لعن و نفرین دیگران، آن هم با نام و نشان! به فراوانی در میان احادیث دیده می شود که باید هشیارانه با آنها روبرو شد و نسل معاصر و آینده را از گزندشان بر کنار داشت.

دیگر انگیزه های حدیث سازان، دلسوزی بیش از اندازه برای امور دینی بوده است. شاید این ادعا مایه شگفتی شود ولی با کمال تأسف، انگیزه مزبور در میان سنی و شیعه راه یافته و احادیث مجعولی را ببار آورده است.

در کتب اهل سنت نوشته اند که از مردی به نام نوح بن مریم مروزی (متوفی در سال ۱۷۳ هـ ق) پرسیدند: حدیثی را که از قول عکرمه به روایت از ابن عباس در ثواب خواندن یکایک سوره های قرآن نقل می کنی، از چه کسی شنیده ای و از کجا آورده ای؟

نوح بن مریم پاسخ داد:

«إني رأيت الناس قد أعرضوا عن القرآن وأشتغلوا بفقهِ أبي حنيفة ومغازي

ابن إسحق فوضعت هذا الحديث حسبة»^۱!!

یعنی: «من دیدم مردم از قرآن رویگردانده‌اند و به فقه ابو حنیفه و مغازی^۲

محمّد بن اسحق سرگرم شده‌اند از این رو حدیث مزبور را برای ثواب (یعنی

قربه الي الله!) جعل کرده‌ام»!!

شهید ثانی (شیخ زین الدین عاملی) می‌نویسد: «احادیثی که در تفسیر

واحدي و ثعلبي و زمخشري در ثواب خواندن سوره‌ها آمده، همه از همین

قبیل شمرده می‌شود و سازنده آن‌ها خود به جعل این احادیث اعتراف کرده

است»^۳!

و من اضافه می‌کنم که متأسفانه احادیث مزبور در تفاسیر شیعه نیز راه

یافته‌اند و در تفسیر «التبیان» اثر شیخ طوسی و تفسیر «مجمع البیان» اثر شیخ

طبرسي و تفسیر «روض الجنان و روح الجنان» اثر شیخ ابو الفتوح رازی دیده

می‌شوند با اینکه سازنده این احادیث بنا به قول شهید ثانی و دیگران، یکی از

صوفیان آبادان بوده است^۴!

۱- البرهان في علوم القرآن، اثر بدرالدین زرکشی، چاپ مصر، الجزء الأول، ص ۴۳۲.

۲- مقصود کتاب «السيرة النبوية» اثر محمد بن اسحق مطلبي است که در شرح زندگانی و جنگ‌های رسول خدا -صلی الله علیه وسلم- نوشته شده است.

۳- الدرّاية، ص ۵۷.

۴- الدرّاية، ص ۵۷.

این احادیث ساختگی را به صحابی مشهور، ابی بن کعب نسبت داده اند که از رسول خدا صلی الله علیه وسلم - شنیده است.

نوح بن مریم و امثال او که این احادیث را می ساختند در محیط اهل سنت بسر می بردند ولی احادیثی هم داریم که اهل غرض، آنها را ساخته اند تا به گمان خود، شیعیان را به مخالفت با بدعت و إحياء سنت تشویق کنند! از جمله آنها حدیثی است که در تفسیر «منهج الصادقین» اثر ملافتح الله کاشانی (متوفی به سال ۹۷۷ هـ ق) از قول رسول خدا صلی الله علیه وسلم - آمده است که فرمود:

«من تمتع مرة كان درجته كدرجة الحسين ومن تمتع مرتين فدرجته درجة الحسن ومن تمتع ثلاث مرات كان درجته كدرجة علي بن أبي طالب ومن تمتع أربع مرات فدرجته كدرجتي»!!

بهرتر است ترجمه این حدیث را از خود ملافتح الله نقل کنیم که می نویسد:
«هر که یکبار متعه کند درجه او چون درجه حسین باشد، و هر که دوبار متعه کند درجه او چون درجه حسن باشد، و هر که سه بار متعه کند درجه او چون درجه علی بن ابی طالب باشد، و هر که چهار بار متعه کند درجه او درجه من باشد»!!

آیا زشت تر از این کار چیزی هست که کسی برای تشویق شیعیان به متعه، چنین دروغی را از قول رسول خدا صلی الله علیه وسلم - بسازد؟ مگر رسول

۱- تفسیر منهج الصادقین، چاپ تهران، ذیل آیه ۲۴ از سوره شریفه نساء.

اکرم صلی الله علیه وسلم - فرمود: «من کذب علی متعمداً فلیتوبوا مقعده من النار»^۱؟

«هر کس عمداً بر من دروغ بنهد برای خود جایگاهی از آتش بر گیرد».
گویا عذر گزارشگران این حدیث آنست که حدیث مزبور را دیگران نقل کرده‌اند و ایشان فقط آن را «بازگو» می‌کنند. ولی برحسب روایت شیعه و سنی، رسول خدا صلی الله علیه وسلم - و امام صادق علیه السلام - فرموده‌اند:

«کفی بالمرء کذباً أن یحدث بکل ما سمع»^۲!

یعنی: «بر دروغگویی شخص همین کافی است که هر حدیثی را شنید برای دیگران نقل کند»!

در میان سنی‌ها گروه دیگری زندگی می‌کردند که آنان را «مرتزقه» نام نهاده‌اند، این دسته در برابر احادیثی که برای مردم حدیث می‌خواند و می‌گفت:

«حدثنا أحمد بن حنبل ویحیی بن معین قالا حدثنا عبد الرزاق عن معمر عن قتاده عن أنس قال رسول الله - صلی الله علیه وسلم - : من قال لا إله إلا الله، خلق الله تعالی من کل کلمه منها طیراً منقاره من ذهب وریشه من مرجان»
!!...

۱ - نهج البلاغة، خطبه ۲۱۰ و اصول کافی، الجزء الأول، ص ۶۲.
۲ - سفينة البحار، الجزء الثاني، ص ۴۷۴ و صحيح مسلم، الجزء الاول، ص ۱۰.

یعنی: «احمد بن حنبل و یحیی بن معین ما را روایت کرده‌اند از قول عبدالرزاق، از قول معمر، از قول قتاده، از قول انس که رسول خدا صلی الله علیه وسلم - فرمود: هر کس بگوید لا اله الا الله، خداوند از هر کلمه‌ای از آن، پرنده‌ای می‌آفرینند که منقارش از طلا و بالش از مرجان باشد و ...!»!

آن مرد، حدیث ساختگی خود را دنبال کرد و سخن دور و درازی در این باره آورد. پس از پایان بردن حدیث، ابن معین نگاهی به احمد افکند و احمد نظری به ابن معین انداخت و پرسید: آیا تو این سخنان را برای او نقل کرده‌ای؟!

ابن معین جواب داد: بخدا این حکایت را جز هم اکنون، در عمرم از کسی نشنیده‌ام!

در این هنگام مرد حدیث ساز مزد خود را از این و آن گرفته بود و در انتظار بقیه عطایا بسر می‌برد! ابن معین اشاره‌ای به او کرد که پیش بیا. حدیث ساز بگمان آنکه نعمت تازه‌ای به او خواهد رسید جلو آمد، ابن معین گفت: من یحیی بن معین هستم و این شخص نیز احمد بن حنبل است، ما هرگز چنین حدیثی را از رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - نشنیده‌ایم و برای تو نقل نکرده‌ایم، اگر ناگزیر از دروغگویی هستی این دروغ‌ها را به دیگری نسبت ده!

حدیث ساز گفت: من شنیده بودم که یحیی بن معین مرد احمقی است ولی این امر تا امروز برایم به اثبات نرسیده بود!

ابن معین پرسید: چطور؟! حدیث ساز جواب داد: به دلیل آنکه تو می‌پنداری در دنیا جز شما دو تن، شخص دیگری به نام یحیی بن معین و احمد بن حنبل وجود ندارد، من از هفده احمد ابن حنبل و ابن معین دیگر حدیث نوشته‌ام!!

از احادیث قدیم شیعه استفاده می‌شود که «مرتزقه» کم و بیش در میان امامیه نیز راه یافته بودند و از این رو ائمه علیهم السلام - مردم را از اینکه در برابر احادیث ایشان مزد بگیرند بر حذر می‌داشتند چنانکه شیخ کلینی در اصول کافی آورده است که امام صادق علیه السلام - فرمود:

«من أراد الحدیث لمنفعة الدنيا لم یکن له فی الآخرة نصیب»^۲

یعنی: «کسی که برای نفع دنیا خواستار حدیث باشد در آخرت نصیبی نخواهد داشت».

و باز شیخی کلینی آورده است که امام باقر علیه السلام - به ابو ربیع شامی فرمود:

«ویحک یا أبا الربیع لا تطلبن الرئاسة ولا تکن ذنباً ولا تأکل بنا الناس فیفقرک الله ولا تقل فینا ما لا نقول فی أنفسنا فإنک موقوف ومسئول»^۳ ...

۱- الأسرار المرفوعة فی الأخبار الموضوعة، اثر نور الدین

علی قاری، چاپ بیروت، ص ۵۴-۵۵.

۲- الأصول من الکافی، الجزء الأول، صفحہ ۴۶.

۳- الأصول من الکافی، الجزء الثاني، صفحہ ۲۹۸. (همین

سخن در کافی از قول امام باقرؑ به ابو نعمان نیز روایت شده است ج ۲، ص ۳۳۸).

یعنی: «وای بر تو ای ابا ربیع! در پی ریاست مباش، و دنبال‌هرو نیز مشو، و بدستاویز ما اموال مردم را مخور که خدا تو را فقیر گرداند، و در حق ما آنچه را که خود نمی‌گوییم مگو، زیرا که سرانجام در محکمه عدل الهی خواهی ایستاد و در برابر آنچه گفته‌ای و هر چه کرده‌ای مسئول خواهی بود».

محدث مشهور، حسن به شعبه (از علمای قرن چهارم هجری) در کتاب: «تحف العقول عن آل الرسول» از امام صادق علیه السلام - نقل کرده است که فرمود: «فرقة أحبونا وسمعوا كلامنا ولم يقصروا عن فعلنا ليستأكلوا الناس بنا فيملاً الله بطونهم نارا»^۲

یعنی: «گروهی ما را دوست دارند و حدیث ما را شنیده‌اند و در کار ما کوتاهی نکرده‌اند (ولی این‌ها مقدمه است) تا بدستاویز ما اموال مردم را بخورند! پس خداوند شکم‌های آنان را از آتش پر خواهد کرد!»
و شیخ ابو عمر و کشی در رجال خود آورده است که امام علی بن الحسین علیه السلام - به قاسم بن عوف فرمود:

«إياك أن تستأكل بنا»^۳ ...

«پرهیز از آنکه بدستاویز ما، مال مردم را بخوری»!

تردید نیست که گروه «مرتزقه» برای جلب مشتری، احادیثی ساخته‌اند و آن‌ها را به ائمه علیه السلام - نسبت داده‌اند بویژه در اخبار مربوط به شهادت

۱- در برخی نسخ قدیمی از اصول کافی، بجای (ذنباً) کلمه

(ذنباً) ضبط شده است یعنی: گرگ مباش!

۲- تحف العقول، اثر ابن شعبه حرّانی، چاپ تهران، ص ۵۵۴.

۳- رجال الکشی، ص ۱۱۴، چاپ کربلاء.

اندوه بار سرور شهیدان، امام ابو عبدالله الحسین سلام الله علیه که متأسفانه دستاویز برخی برای تأمین معیشت شده است و به قول محدث مشهور، میرزا حسین نوری (متوفی به سال ۱۳۲۰ هـ ق) در کتاب «لؤلؤ و مرجان»:

«ظاهر آنست که بعضی از جماعت روضه خوانان از آن شیخ صوفی عبادانی (آبادانی) تقلید کرده‌اند^۱ و لکن آن شیخ به ملاحظه بی‌رغبتی خلق از قرآن، توهم تقریبی کرده و آن خبر را جعل کرده و در آن عمل، خیال جلب نفعی برای او نبوده اما این جماعت در هر منبر که برآیند تازه آرند»^۲!

اینک هنگام آن فرا رسیده است تا کتب مشهور امامیه را که در باره حدیث تألیف شده بررسی کنیم و نمونه‌هایی از احادیث نادرست و باطل را در هر کدام نشان دهیم.

۱- ذکر صوفی آبادانی که در فضیلت و ثواب خواندن سوره‌ها به حدیث سازی پرداخته بود پیش از این گذشت.
۲- لؤلؤ و مرجان، چاپ سنگی، ص ۱۲۳.

شیخ کلینی و کتاب کافی

ابو جعفر محمد بن یعقوب کلینی (متوفی به سال ۳۲۹ هجری قمری) از قدماي امامیه و از بزرگان و محدثان نامدار شیعه شمرده می‌شود. نجاشی - رجال شناس مشهور شیعی - در باره وی می‌نویسد:

«شیخ أصحابنا فی وقته بالری»^۱.

«بزرگ یاران ما (فرقه امامیه) بروزگار خود در شهر ری بوده است».

شیخ ابو جعفر طوسی در حق وی می‌نگارد:

«ثقة عالم بالأخبار»^۲.

«او مورد اعتماد و آگاه از روایات است».

ابن طاووس در شأن وی می‌گوید:

«الشیخ المتفق علی ثقته وأمانته محمد بن یعقوب الكلینی»^۳.

«آن شیخ که همگان بر او اعتماد بسته‌اند و در امانتداری وی اتفاق دارند، محمد بن یعقوب کلینی است».

محمد باقر مجلسی در حق وی می‌نویسد:

«مقبول طوائف الأنام، ممدوح الخاص والعام، محمد بن یعقوب الكلینی»^۴.

۱- رجال النجاشی، ص ۲۶۶.

۲- الفهرست، اثر شیخ طوسی، ص ۱۳۵.

۳- كشف المحجة، اثر ابن طاووس، ص ۱۵۸.

۴- مرآة العقول، اثر مجلسی، ج ۱، ص ۳.

«محمد بن یعقوب کلینی را همه گروه‌های مردم پذیرفته‌اند و خاص و عام وی را ستوده‌اند».

خلاصه آنکه مؤلف «کتاب کافی»^{*} را همه بزرگان امامیه به وثاقت و امانت در حفظ و آدای حدیث قبول نموده‌اند چنانکه کتاب او را که در سه بخش (اصول، فروع، روضه) تنظیم شده است نیز همگان ستایش کرده‌اند. به عنوان نمونه: شیخ مفید می‌نویسد:

«الكافي، وهو من أجل كتب الشيعة وأكثرها فائدة».^۱

«کافی، از مهم‌ترین کتاب‌های شیعه به شمار می‌رود و از همه آنها پر فایده‌تر است».

شهید اول می‌گوید:

«كتاب الكافي في الحديث الذي لم يعمل الإمامية مثله».^۲

«کتاب کافی در فن حدیث، کتابی است که فرقه امامیه همانند آن را ننوشته‌اند».

محقق کرکری می‌نویسد:

«الكتاب الكبير في الحديث، المسمى بالكافي الذي لم يعمل مثله».^۳

* شیخ کلینی غیر از کافی آثار دیگری مانند کتاب تفسیر الرؤیا (تعبیر خواب)، کتاب الرد علی القرامطة، کتاب الرسائل (رسائل الأئمة)، کتاب الرجال، کتاب ماقیل ی الأئمة من الشعر نیز داشته که بما نرسیده است و کتاب کافی بزرگترین و مهمترین یادگاری از او شمرده می‌شود که باقی مانده است.

۱- تصحیح الاعتقاد، اثر شیخ مفید، ص ۲۷.

۲- بحار الأنوار، ج ۲۵، ص ۶۷.

۳- بحار الأنوار، ج ۲۵، ص ۶۷.

«همان کتاب بزرگ در فنّ حدیث که کافی نام دارد و همتای آن نوشته نشده است».

فیض کاشانی می‌گوید:

«الکافی ... أشرفها وأوثقها وأتمها وأجمعها»^۱.

«کتاب کافی ... از همه کتب حدیث شریفتر و مطمئنتر و کاملتر و جامعتر است».

محمد باقر مجلسی می‌نویسد:

«کتاب الکافی ... أضبطل الأصول وأجمعها وأحسن مؤلفات الفرقة الناجية وأعظمها»^۲.

«کتاب کافی ... بیشتر از همه کتب حدیث، اصول را ضبط کرده و از تمام آن‌ها جامع‌تر است و بهترین و بزرگ‌ترین تألیفی شمرده می‌شود که فرقه ناجیه آن را فراهم آورده‌اند».

علاوه بر ستایش‌هایی که بزرگان امامیه از کتاب کافی نموده‌اند، خود مؤلف نیز در مقدمه کتابش آن را تمجید کرده و به صحت همه مندرجات آن تصریح نموده است و خطاب به کسی که نگارش چنان کتابی را از وی خواسته است، می‌نویسد:

«قلت إنک تحب أن یکون عندک کتاب کاف یجمع فیه من جمیع فنون علم الدین ما یتکفی به المتعلم ویرجع إلیه المسترشد ویأخذ منه من یرید علم الدین والعمل به بالآثار الصحیحه عن الصادقین - علیه السلام - والسنن

۱- الوافی، اثر فیض کاشانی، ج ۱، ص ۶.
۲- مرآة العقول، اثر مجلسی، ج ۱، ص ۳.

القائمة التي عليها العمل وبها يؤدي فرض الله - عزوجل - وسنة نبیه - صلی الله علیه وسلم - ... وقد يسر الله وله الحمد تألیف ما سألت»^۱.

«(ای برادر) گفتم که دوست می‌داری نزد تو کتابی باشد که از کتب دیگر بی‌نیازت کند و همه دانش‌های دین در آن گرد آید و فراگیرنده دانش را بسنده شود و جویای هدایت بدان رجوع کند و کسی که می‌خواهد دانش دین را آموخته بکار بندد، از آن بهره گیرد با اعتماد بر آثار صحیح که از امامان راست‌گفتار رسیده و سنن پایداری که اعمال بر وفق آنها (باید) صورت پذیرد و فرائض خداوند و سنت پیامبرش بوسیله آنها اداء می‌گردد و خدا را سپاس که تألیف آنچه را درخواست کرده بودی میسر داشت».

با وجود این، کتاب کافی در عین داشتن روایات صحیح و سودمند متأسفانه از اخبار باطل و نادرست نیز خالی نیست^۲. ما در اینجا نمونه‌هایی چند از آن

۱- مقدمه «الأصول من الکافی» ج ۱، ص ۸-۹، چاپ تهران (دارالکتب الإسلامیة).

۲- علت این امر آنست که احادیث کتاب کافی و دیگر کتب اربعه امامیه (فقیه، استبصار، تهذیب) از کتابها و جزوات پیشین که به آنها «أصول أربعمائة» گفته می‌شد، برگرفته شده‌اند و آن کتابها همگی قطعی و بی‌چون و چرا نبوده‌اند، وحید بهبهانی ضمن تعلیقات خود بر «منهج المقال» در این باره می‌نویسد: «یظهر مما فی فهرست الشیخ (رح) منضماً إلى ما فی التهذیب إن الأصول لم تكن قطعیة عند القدماء». یعنی: «از کتاب فهرست شیخ طوسی - که خدایش رحمت کند - و همراهی (و مقایسه آن با) کتاب «تهذیب الأحکام» آشکار می‌شود که «اصول اربعمائة» نزد قدمای شیعه قطعی نبوده‌اند». سپس علامه وحید به آوردن شاهی در این باره پرداخته است و مدعا را به اثبات می‌رساند. (به: التعلیقة علی منهج المقال، چاپ سنگی، ص ۸، که به‌مراه منج المقال استرآبادی به چاپ رسده است نگاه کنید).

آثار را می‌آوریم و نظر خوانندگان محترم و بویژه پژوهشگران ارجمند را بدانها جلب می‌کنیم. پیش از نقد احادیث کافی لازم می‌دانیم یادآور شویم که برخلاف آنچه که افراد کم اطلاع می‌پندارند احادیث کافی نزد اعلام شیعه امامیه، قطعی الصدور نیست تا آنجا که محمد باقر مجلسی در کتاب «مرآة العقول» بسیاری از روایات آن را (به اعتبار اسناد و راویان احادیث) تضعیف نموده است. بنابراین نقد پاره‌ای از روایات کافی نباید موجب شگفتی و مایه انکار کسی شود.

نقد احادیث شیخ کلینی

۱- کتاب کافی چنانکه گفتیم به سه بخش (اصول، فروع، روضه) تقسیم شده است و هر سه بخش به چاپ رسیده و در دسترس قرار دارد. در اصول کافی بابی دیده می‌شود با عنوان «باب النهی عن الأشراف علی قبر النبی -صلی الله علیه وسلم-» در این باب که «مشرف شدن بر قبر پیامبر -صلی الله علیه وسلم-» را نهی نموده است تنها یک حدیث آمده و شیخ کلینی با اعتماد بر آن حدیث، چنین عنوانی را برگزیده است که در حقیقت فتوای او را نشان می‌دهد. اما این یک حدیث بقدری دور از عقل است که شارحین کافی همگی در تفسیرش درمانده‌اند. سند و متن حدیث به قرار زیر است:

«عدة من أصحابنا، عن أحمد بن محمد البرقي، عن جعفر بن المثنى الخطيب قال: كنت بالمدينة وسقف المسجد الذي يشرف على القبر قد سقط والفعلة يصعدون وينزلون ونحن جماعة. فقلت لأصحابنا من منكم موعد يدخل على أبي عبد الله -عليه السلام- الليلة؟ فقال مهران بن أبي بصير: أنا. وقال إسماعيل بن عمار الصيرفي: أنا. فقلنا لهما: سلاه لنا عن الصعود لنشرف على قبر النبي -صلی الله علیه وسلم- - فلما كان من الغد لقينا هما، فأجتمعنا جميعا فقال إسماعيل قد سألناكم عما ذكرتم، فقال: ما أحب لأحد

منهم أن یعلو فوقه ولا آمنه أن یرد شیئا یدهب منه بصره، أو یراه قائما یصلی،
أو یراه مع بعض أزواجه - صلی الله علیه وسلم-^۱.

یعنی: «گروهی از یاران ما از احمد بن محمد برقی روایت کرده‌اند و او از
جعفر بن مثنی مشهور به خطیب شنیده که گفت:

من در مدینه بودم و (بخشی از) سقف مسجد نبوی که بر فراز قبر پیامبر -
صلی الله علیه وسلم- قرار داشت ریخته بود و کارگران بالا و پایین می‌رفتند و
من به همراه جماعتی آنجا بودم. به رفقای خود گفتم چه کسی از شما امشب
با ابو عبدالله (امام صادق علیه السلام-) وعده ملاقات دارد و بر او وارد
می‌شود؟ مهران بن ابی بصیر گفت: من. و اسماعیل بن عمار صیرفی نیز گفت:
من. ما به آن دو گفتیم که از امام صادق در باره بالا رفتن (و مشرف شدن) بر
قبر پیامبر صلی الله علیه وسلم- سؤال کنید تا (اگر جایز باشد) ما هم بر فراز
قبر پیامبر صلی الله علیه وسلم- رویم! چون روز بعد فرا رسید با آن دو تن،
روبرو شدیم و همگی گرد آمدیم. اسماعیل گفت: آنچه گفته بودید ما از ابو
عبدالله برایتان پرسیدیم، در پاسخ گفت: من دوست ندارم که هیچ یک از شما
بالای قبر (پیامبر صلی الله علیه وسلم-) برآید و او را ایمن نمی‌گردانم از
اینکه در آنجا چیزی دیده کور شود! یا پیامبر را به نماز ایستاده مشاهده کند، یا
او را با برخی از همسرانش (در آنجا) ببیند!!»

این حدیث بلحاظ سند و متن، ساقط است زیرا:

۱- الأصول من الکافی، ج ۱، ص ۴۵۲. مقایسه شود با ترجمه
اصول کافی در ج ۲، ص ۳۴۶، بقلم جواد مصطفوی (از
انتشارات علمیه اسلامیة).

اولاً: جعفر بن مثنی مشهور به خطیب، معاصر امام رضا علیه السلام - بوده و در زمان امام صادق علیه السلام - نمی زیسته است! چنانکه مجلسی در کتاب «مرآة العقول» می نویسد: «فإن جعفر بن المثنی من أصحاب الرضا علیه السلام - ولم یدرک زمان الصادق علیه السلام -». یعنی: «جعفر بن مثنی از همراهان امام رضا بوده و زمان امام صادق را در نیافته است».

ثانیاً جعفر بن مثنی مذهب واقفی^۱ داشته و علمای رجال شیعی به هیچ وجه او را توثیق نکرده اند. مامقانی در کتاب «تنقیح المقال» در باره وی می نویسد: «هذا واقفی لم یوثق»! «این مرد، مذهب واقفی داشته و توثیق نشده است».

ثالثاً اگر مقصود از دین پیامبر خدا صلی الله علیه وسلم - رؤیت جسم آن حضرت در زیر خاک بوده است که این امر ممکن نبود و چنانچه مقصود، دیدن روح پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم - باشد، روح دیدنی نیست و گرنه، همه کارگرانی که برای تعمیر سقف مسجد بر بالای قبر می رفتند باید روح پیامبر و همسرش را دیده کور شده باشند!

رابعاً اگر هر کس بر قبر پیامبر خدا صلی الله علیه وسلم - نظر افکند، بیم آن می رود که نابینا شود، چرا رسول خدا صلی الله علیه وسلم - از این کار نهی فرموده و بر خسارت امتش راضی شده است!؟

۱- واقفیان، شیعیان هفت امامی هستند که در امامت موسی بن جعفر توقف کرده اند یعنی ائمه بعد را نپذیرفته اند و آنها را از علمای امت شمرده اند.

۲- تنقیح المقال فی علم الرجال، ج ۱، ص ۲۲۰، چاپ سنگی.

۲- شیخ کلینی روایت عجیب دیگری در «باب مولد النبی صلی الله علیه وسلم - و وفاته» از اصول کافی آورده که ذیلاً ملاحظه می‌شود:

«محمد بن یحیی، عن سعد بن عبد الله، عن إبراهيم بن محمد الثقفي، عن علي بن المعلي، عن أخيه محمد، عن درست بن أبي منصور، عن علي بن أبي حمزه، عن أبي بصير، عن أبي عبد الله - عليه السلام - قال: لما ولد النبي - صلی الله علیه وسلم - - مكث أياما ليس له لبن فالتقه أبو طالب على ثدي نفسه فأنزل الله فيه لبنا فوضع منه أياماً حتى وقع أبو طالب على حليمة السعدية فدفعه إليها»^۱.

یعنی: «محمد بن یحیی از سعد بن عبدالله و او از ابراهیم ثقفی و او از علی بن معلی و او از برادرش محمد، و او از درست بن ابی منصور و او از علی بن ابی حمزه و او از ابی بصیر گزارش نموده است که امام ابو عبدالله صادق - علیه السلام - گفت:

چون پیامبر اسلام صلی الله علیه وسلم - زاده شد چند روزی بدون شیر به سر برد، پس،

ابوطالب او را به پستان خود افکند و خدا در پستان ابو طالب شیر نازل کرد! پس کودک چند روز از پستان ابوطالب شیر خورد تا هنگامی که ابوطالب، حلیمه سعدیه را یافت و کودک را (برای شیر دادن) به او سپرد!!»

۱- الأصول من الكافي، ج ۱، ص ۴۴۸ مقایسه شود با ترجمه اصول کافی در ج ۲، ص ۳۳۹.

این روایت نیز به لحاظ سند و متن مخدوش است. احتمال می‌رود راوی نادانش برای آن که نسبت قرابت و همخونی میان پیامبر صلی الله علیه وسلم و علی علیه السلام - را استوارتر کند به جعل چنین افسانه‌ای پرداخته است. چه لزومی داشت که خداوند در پستان ابوطالب برای برادرزاده‌اش شیر فراهم آورد؟ مگر ممکن نبود که مثلاً این شیر در سینه همسر جوان ابوطالب -فاطمة بنت أسد- فراهم آید؟ همان زن مهربانی که بعدها پرستاری محمد صلی الله علیه وسلم - را در خانه ابو طالب بعهده گرفت و او را مانند فرزندانش دوست می‌داشت. برخی از راویان این روایت همچون متن آن، ناشناخته و مطعون‌اند. مثلاً در باره علی بن معلی نوشته‌اند: «فهو مجهول الحال»! همچنین در باره درست بن ابی منصور، علمای رجال گفته‌اند که وی واقعی مذهب بوده است.^۲ روشن است که اشخاص خردمند و درست باور نمی‌توانند راوی چنین آثاری باشند.

۳- شیخ کلینی در همان «باب مولد النبی صلی الله علیه وسلم» از اصول کافی روایتی در باره معراج رسول خدا صلی الله علیه وسلم - آورده که سنداً و متناً ناموثق شمرده می‌شود. روایت مزبور بدینگونه در اصول کافی نقل شده است:

«عدة من أصحابنا، عن أحمد بن محمد، عن الحسين بن سعيد، عن القاسم بن محمد الجوهري، عن علي بن أبي حمزة قال: سأل أبو بصير أبا عبد الله - عليه السلام - وأنا حاضر فقال جعلت فداك كم عرج برسول الله صلی الله علیه

۱- تنقيح المقال، ج ۲، ص ۳۱۰.

۲- تنقيح المقال، ج ۱، ص ۴۱۷.

وسلم-؟ فقال مرتین فأوقفه جبرئیل موقفا، فقال له: مکانک یا محمد! فلقد وقفت موقفا ما وقفه ملک قط ولا نبی، إن ربک یصلی! فقال یا جبرئیل و کیف یصلی؟! قال: یقول: سبح قدوس أنا رب الملائکة والروح، سبقت رحمتی غضبی. فقال: اللهم عفوک عفوک. قال: وكان كما قال الله: قاب قوسین أو أدنی الحدیث»^۱.

یعنی: «گروهی از یاران ما از احمد بن محمد جوهری و او از علی بن ابی حمزه شنیده که گفت: أبو بصیر از امام ابو عبدالله صادق علیه السلام - پرسید و من در آنجا حضور داشتم. گفت: فدایت شوم پیامبر خدا -صلی الله علیه وسلم- را چند بار به معراج بردند؟ امام صادق پاسخ داد: دو بار! و جبرئیل او را در ایستگاهی متوقف کرد و گفت ای محمد در جایست، اینک در مقامی ایستاده‌ای که هرگز هیچ فرشته و پیامبری در آنجا توقف نکرده است. همانا خدای تو نماز می‌گزارد! پیامبر پرسید: ای جبرئیل چگونه نماز می‌گزارد؟! گفت: می‌گوید: بس پاک و منزّه (هستم) من خداوندگار فرشتگان و روح هستم، رحمت من بر خشمم پیشی گرفته است. پیامبر گفت: خداوندا از تو درخواست عفو دارم، از تو درخواست عفو دارم، امام صادق گفت: و چنان بود که خدا (در قرآن) فرموده است: کان قاب قوسین او ادنی = فاصله‌اش (به خدا) باندازه دو کمان یا نزدیک‌تر بود...».

۱- الأصول من الکافی، ج ۱، ص ۴۴۲ مقایسه شود با ترجمه اصول کافی در ج ۲، ص ۳۲۹.

یکی از روایان این خیر چنانکه ملاحظه شد «قاسم بن محمد جوهری» است. علامه مامقانی - رجال شناس معروف شیعی - در باره وی می نویسد: «فالرجل إما واقفي غير موثق أو مجهول الحال وقد رد جمع من الفقهاء روايته، منهم المحقق في المعتبر»^۱.

یعنی: «این مرد بقول و واقفی مذهب است و بقول احوالش شناخته نیست (در هر صورت) گروهی از فقهاء روایت وی را رد کرده اند که از جمله ایشان، محقق حلی در کتاب المعتبر است».

متن روایت نیز از چند جهت ایراد دارد. اول آنکه ظاهر روایت، خدای سبحان را در جایگاه معینی نشان می دهد با اینکه خداوند هیچگاه در مکان محاط نمی شود بلکه به نص قرآن بر همه چیز محیط است:

(أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ ۝٥٤) [فصلت: ۵۴].

دوم آنکه نمازگزاردن خدا، امری نامعقول و خرافی است. سوم آنکه در آیه «فكان قاب قوسين او ادني» از فاصله فرشته وحی با پیامبر سخن رفته است، نه از فاصله پیامبر با خدا! چنانکه سیاق آیات دلالت بر آن دارد و می فرماید:

(عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ۝٥ ذُو مِرَّةٍ فَاسَّ تَوَىٰ ۝٦ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ۝٧ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ۝٨ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ ۝٩ أَوْ أَدْنَىٰ ۝٩) [التحریم: ۵-۹].

«او را (فرشته ای) که نیروهای سخت داشت آموزش داد. (فرشته ای) پرتوان که در افق بالاتر ایستاد. سپس نزدیک شد و فرود آمد. پس فاصله اش باندازه دو کمان یا نزدیک تر بود».

۱- تنقیح المقال، ج ۲، ص ۲۴ (من ابواب القاف).

بنابراین، تفسیری که در روایت آمده موافق با قرآن نیست و موجب رفع اعتماد از روایت می‌شود.

۴- در اصول کافی در «باب ما عند الأئمة من سلاح رسول الله صلی الله علیه وسلم - ومتاعه» داستان خری آمده بنام «عفیر» و شیخ کلینی ماجرای مضحکی در باره این خر نقل می‌کند و بدون آنکه سندش را بیاورد می‌نویسد:

«روي أن أمير المؤمنين عليه السلام - قال: إن ذلك الحمار كلم رسول الله - صلی الله علیه وسلم - فقال: بأبي أنت وأمي إن أبي حدثني عن أبيه، عن جده، عن أبيه أنه كان مع نوح في السفينة فقام إليه نوح فمسح على كفله ثم قال: يخرج من صلب هذا الحمار حمار يركبه سيد النبيين وخاتمهم، فالحمد لله الذي جعلني ذلك الحمار»^۱.

یعنی: «روایت شده که امیر مؤمنان علیه السلام - فرمود که آن خر، با رسول خدا صلی الله علیه وسلم - به سخن در آمد و گفت پدر و مادرم فدایت شود! همانا پدرم از پدرش و او از جدش و او از پدرش برای من حدیث آورد که پدر جد ما با نوح در کشتی همراه بود و نوح برخاسته دستی به کفل او کشید و گفت: از پشت این خر، خری در آید که سرور پیامبران و آخرین ایشان بر آن سوار شود، پس خدا را سپاس که مرا همان خر قرار داده است»!

۱- الأصول من الكافي، ج ۱، ص ۲۳۷ مقایسه شود با ترجمه اصول کافی در ج ۱، ص ۳۴۳.

چنانکه ملاحظه می‌شود این روایت، مرسل و مقطوع است و معلوم نیست چه کس این افسانه غریب را ساخته و برای شیخ کلینی نقل کرده است و شگفت از کلینی که آن را باور داشته و در کتابی که بقول خود، آن را از «آثار صحیح» فراهم آورده، گنجانیده است!

کسی نمی‌داند که این جماعت خران، چگونه حدیث نوح -علیه السلام- را در خاطر نگاهداشته‌اند و به یکدیگر رسانده‌اند؟! و نیز بر کسی معلوم نیست که خران، هر یک چند صد سال عمر کرده‌اند که از روزگار پیامبر اسلام -صلی الله علیه وسلم- تا زمان نوح -علیه السلام- را تنها در پنج نسل گذرانده‌اند؟! سخن گفتن آخرین خر، به زبان فصیح عربی و نقل حدیث بصورتی که محدثان گزارش می‌نمایند، نیز از عجائب است! من گمان می‌کنم کسی با کلینی سر شوخی داشته و این افسانه خنده آور را برای او حکایت کرده است.

۵- شیخ کلینی در «باب مولد ابی جعفر محمد بن علی الثانی» از اصول کافی حدیث غریب دیگری آورده است بدین صورت:

«علی بن ابراهیم، عن أبيه قال: استأذن علی ابی جعفر -علیه السلام- قوم من أهل النواحي من الشيعة فأذن لهم فدخلوا فسألوه في مجلس واحد عن ثلاثين ألف مسألة فأجاب -علیه السلام- وله عشر سنين»^۱.

یعنی: «علی بن ابراهیم از پدرش روایت کرده است که گفت: گروهی از شیعیان از شهرهای دور آمدند و از ابو جعفر دوّم (امام جواد -علیه السلام-) اجازه ورود خواستند. ایشان بدان‌ها اجازه داد و بر او وارد شدند و در یک

۱- الآصول من الکافی، ج ۱، ص ۴۹۶ مقایسه شود با ترجمه اصول کافی در ج ۲، ص ۴۱۹.

مجلس، سی هزار مسئله از وی پرسیدند و همه را پاسخ داد در حالی که ده سال داشت!»!

این روایت از حیث سند، مقطوع است زیرا پدر علی بن ابراهیم که ابراهیم بن هاشم قمی باشد معلوم نیست این حکایت را از چه کسی شنیده؟ بویژه که به حضور خود در آن مجلس نیز اشاره‌ای نمی‌کند. اما متن روایت بوضوح بر دروغ بودنش دلالت دارد! زیرا چگونه می‌شود که در یک مجلس، به سی هزار مسأله پاسخ داد؟ گیرم که جواب مسائل بر امام جواد علیه السلام - آسان بوده ولی پرسش کنندگان چگونه توانسته‌اند از سی هزار مسأله در یک مجلس (فی مجلس واحد) سؤال کنند؟ مگر آن مجلس چند شبانه روز به طور انجامیده است؟!!

۶- شیخ کلینی در «کتاب فضل القرآن» از اصول کافی روایتی بدین صورت آورده است:

«علي بن الحكم عن هشام بن سالم عن أبي عبد الله عليه السلام - قال: أن القرآن الذي جاء به جبرئيل عليه السلام - إلى محمد - صلى الله عليه وسلم - سبعة عشر ألف آية»^۱.

یعنی: «علی بن حکم از هشام بن سالم از امام ابو عبدالله صادق علیه السلام - روایت کرده که گفت: قرآنی که جبرئیل برای محمد - صلى الله عليه وسلم - آورد هفده هزار آیه بود»!

۱- الأصول من الكافي، ج ۲، ص ۶۳۴ مقایسه شود با ترجمه اصول کافی در ج ۴، ۴۴۶.

می‌دانیم که آیات شریفه قرآن -چنانکه در میان ما است- به هفت هزار آیه نمی‌رسد و اگر روایت اصول کافی را صحیح بپنداریم باید بیش از نیم قرآن، حذف شده باشد! و این قول، بکلی باطل و بی‌اساس است زیرا با وعده الهی مخالفت دارد که می‌فرماید:

(إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ۹) [الحجر: ۹].

«ما خود این ذکر را فرو فرستادیم و ما خود نگاهبانش هستیم».

و روایت مشهور از علی -علیه السلام- نیز وارد شده که رسول خدا -صلی الله علیه وسلم- فرمود: «جميع آیات القرآن سته آلاف آیه ومائتا آیه وست وثلاثون آیه».^۱ یعنی: «آیات قرآن بر روی هم، شش هزار و دویست و سی و شش آیه است».

اما آنچه برخی از شارحین اصول کافی احتمال داده‌اند که شاید اختلاف روایت کافی با مصحف کنونی بدلیل شمارش آیات باشد، احتمالی ناموجه است زیرا لازم می‌آید که امام صادق -علیه السلام- هر آیه ای از مصحف موجود را تقریباً سه آیه به شمار آورده باشد و بطلان این محاسبه روشن است. علاوه بر آنکه با حدیث نبوی مخالفت دارد. ضمناً در سند اصول کافی انقطاع و افتادگی دیده می‌شد زیرا علی بن حکم، با کلینی معاصر نبوده است.

۷- شیخ کلینی در اصول کافی ضمن «باب النوادر» از کتاب التوحید

می‌نویسد:

۱- تفسیر مجمع البیان، اثر شیخ طبرسی، جزء بیست و نهم، ص ۱۴۰، چاپ لبنان.

«محمد بن أبي عبد الله، عن محمد بن إسماعيل، عن الحسين بن الحسين، عن بكر بن صالح، عن الحسن بن سعيد، عن الهيثم بن عبد الله، عن مروان بن صباح قال قال أبو عبد الله -عليه السلام-: إن الله خلقنا فأحسن صورنا وجعلنا عينه في عبادته، ولسانه الناطق في خلقه، ويده المبسوطة على عبادته بالرأفة والرحمة، ووجهه الذي يؤتي منه، وبابه الذي يدل عليه، وخزانه في سمائه وأرضه، بنا أثمرت الأشجار، وأينعت الثمار، وجرت الأنهار، وبنا ينزل غيث السماء، وينبت عشب الأرض، وبعبادتنا عبد الله ولو لا نحن ما عبد الله»^۱

یعنی: «محمد بن ابی عبدالله، از محمد بن اسماعیل، از حسین بن حسن، از بکر بن صالح، از حسن به سعید، از هیثم بن عبدالله، از مروان بن صالح روایت کرده که امام صادق -علیه السلام- گفت: خداوند ما را آفرید و صورت‌های ما را نیکو ساخت، و ما را در میان بندگانش چشم خود قرار داد، و در میان خلقش زبان گویای خود کرد، و ما را دست گشوده مهر و رحمتش بر بندگان خود نمود، و ما را چهره خویش قرار داد که از آن سو بدو گرایند و بابتی ساخت که بر او دلالت می‌کند، و ما را خزانه‌داران خود در آسمان و زمینش کرد، به سبب ما درختان میوه می‌آورند، و میوه‌ها به پختگی می‌رسند، و رودها جاری می‌شوند، و به سبب ما باران آسمان می‌ریزد، و گیاه زمین می‌روید، و به عبادت ما، خدا پرستش می‌شود و اگر ما نبودیم، خدا پرستیده نمی‌شد»!

۱- الاصول من الكافي، ج ۱، ص ۱۴۴ مقایسه شود با ترجمه اصول کافی، ج ۱، ص ۱۹۶.

اولاً در سند این روایت، اشخاص مجهول و ناموثقی دیده می‌شوند مانند «مروان بن صباح» که مامقانی در بارة وی می‌نویسد: «لیس له ذکر فی کتب الرجال»!^۱ «از این شخص، هیچ نام و نشانی در کتاب‌ها رجال نیامده است!» یا «بکر بن صالح» که یکی از نامورترین دانشمندان امامیه یعنی علامه حلی نسبت به وی گفته است: «ضعف جداً، کثیر التفرد بالغرائب»!^۲ «این شخص جداً ضعیف است و آثار غریب بسیاری (از امامان) نقل کرده که دیگران آن‌ها را گزارش ننموده‌اند».

ثانیاً از حیث متن، برخی از بخش‌های روایت مذکور، صریحاً برخلاف قرآن است. مثلاً در این روایت آمده که: «خزانه فی سمائه وأرضه» «خدا ما را خزانه‌داران خود در آسمان و زمینش قرار داد» با آنکه در قرآن مجید می‌فرماید:

(قُلْ لَّا أَقُولُ لَكُمْ ۚ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ) [الأنعام: ۵۰].

«بگو به شما نمی‌گویم که خزائن خدا نزد من است».

یا در این روایت می‌خوانیم: لو لا نحن ما عبدالله «اگر ما (آل محمد علیه السلام) نبودیم، خدا پرستیده نمی‌شد!» آیا انبیاء پیشین، پرستندگان خدا نبودند؟ در حالی که خداوند در قرآن می‌فرماید:

(وَأَوْحَىٰ نَا إِلِيهِمْ ۚ فَعَلَّ آلَٰلِ خِيَرَتٍ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ
وَكَانُوا لَنَا عِبْدِينَ ۗ) [الأنبياء: ۷۳].

۱- تنقیح المقال، ج ۳، ص ۲۰۹.

۲- خلاصه الاقوال فی معرفه الرجال، اثر علامه حلی، ص ۳۲۷، چاپ ایران ۱۴۱۷ ه. ق.

«به آنان کارهای نیک و بر پا داشتن نماز و دادن زکات را وحی کردیم و آنها پرستندگان ما بودند».

یعنی: «به آنان کارهای نیک و بر پا داشتن نماز و دادن زکات را وحی کردیم و آنها پرستندگان ما بودند». پس چگونه بر چنین روایت غلوآمیزی می‌توان اعتماد نمود و آن را از «آثار صحیح امامان» شمرد؟

۸- شیخ کلینی در «روضه الکافی» ذیل عنوان «حدیث الحوت علی‌ای شیء هو»؟ می‌نویسد:

«محمد عن أحمد، عن ابن محبوب، عن جميل بن صالح، عن أبان بن تغلب، عن أبي عبد الله - عليه السلام - قال: سألته عن الأرض علی‌ای شیء هی؟ قال: علی حوت! قلت: فالحوت علی‌ای شیء هو؟ قال: علی الماء. قلت: فالماء علی‌ای شیء هو؟ قال: علی صخره! قلت: فعلى‌ای شیء الصخره؟ قال: علی قرن ثور أملس! قلت: فعلى‌ای شیء الثور؟ قال: علی الثري! قلت: فعلى‌ای شیء الثري؟ فقال: هیهات، عند ذلك ضل علم العلماء»^۱.

یعنی: «محمد از احمد، از ابن محبوب، از جمیل بن صالح، از ابان بن تغلب روایت کرده که گفت: از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - پرسیدم زمین بر چه چیز تکیه دارد؟ گفت: بر ماهی! گفتم: ماهی بر چه چیز تکیه دارد؟ گفت: بر آب، گفتم: آب بر چه چیز تکیه دارد؟ گفت: بر سنگ سخت! گفتم: سنگ سخت بر چه چیز تکیه دارد؟ گفت: بر شاخ گاو نرم تن! گفتم: گاو بر

۱- الروضة من الکافی، ج ۱، ص ۱۲۷، چاپ تهران (۱) انتشارات علمیه اسلامیة.

چه چیز تکیه دارد؟ گفت: بر خاک نمناک! گفتم: خاک نمناک بر چه چیز تکیه دارد؟ گفت: هیئات، در اینجا دانش دانشمندان گم گشته است!»
خرافی بودن متن این روایت روشن است و نیازی به نقد آن نیست.
شیخ کلینی در «روضه الکافی» روایت دیگری آورده که با روایت پیشین پیوند دارد و «علت وقوع زلزله در زمین» را توضیح می‌دهد، روایت مزبور چنین است:

«علي بن محمد، عن صالح، عن بعض أصحابه، عن عبد الصمد بن بشير، عن أبي عبد الله - عليه السلام - قال: إن الحوت الذي يحمل الأرض أسر في نفسه أنه إنما يحمل الأرض بقوته! فأرسل الله تعالى إليه حوتا أصغر من شبر وأكبر من فتر، فدخلت في خيا شيمه، فصعق فمكث بذلك أربعين يوما ثم إن الله عز وجل راف به ورحمه وخرج. فإذا أراد الله - جل وعز - بأرض زلزله بعث ذلك الحوت إلى ذلك الحوت فإذا راه اضطرب فتزلزلت الأرض»^۱.

یعنی: «علی بن محمد از صالح، از برخی یاران‌ش، از عبدالصمد بن بشیر، از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - روایت کرده که گفت: همانا آن ماهی که زمین را حمل می‌کند، این فکر در ضمیرش گذشت که وی با نیروی خود به حمل زمین می‌پردازد! پس خدای تعالی ماهی (کوچکی) به سویش فرستاد که از یک وجب کوچک‌تر و از فاصله میان انگشت شست و سبابه بزرگ‌تر بود. آن ماهی کوچک بدرون بینی وی رفت و او غش کرد. پس، چهل روز در بینی وی ماند آنگاه خداوند بزرگ بر ماهی حامل زمین، رأفت و رحمت آورد و

۱ - الروضة من الكافي، ج ۲، صص ۶۷-۶۸.

ماهی کوچک از بینی او بیرون شد. و هر گاه که خدای عزوجل بخواهد تا در زمین زلزله‌ای پدید آید همان ماهی کوچک را به سوی ماهی بزرگ می‌فرستد و چون دیده‌اش بر او افتد، بر خود می‌لرزد و در زمین زلزله پدید می‌آید!». هر چند این روایت مانند روایت پیشین نیاز به تحقیق ندارد! ولی یادآور می‌شویم که معلوم نیست «صالح» روایت مذکور را از چه کسی شنیده است. زیرا تعبیر «بعض أصحابه» در سند این حدیث، از مجهول بودن راوی آن حکایت می‌کند.

۹- شیخ کلینی در «روضة کافی» آورده است:

«عنه (علي بن محمد) عن صالح، عن الوشاء، عن كرام، عن عبد الله بن طلحه قال سألت أبا عبد الله - عليه السلام - عن الوزغ! فقال: رجس وهو مسخ كله! فإذا قتلته فأغتسل. فقال: إن أبي كان قاعدا في الحجر ومعه رجل يحدثه فإذا هو بوزغ يولول بلسانه، فقال أبي للرجل: أتدري ما يقول هذا الوزغ؟ قال: لا علم لي بما يقول. قال: فإنه يقول: والله لئن ذكرتم عثمان بشتيمه لأشتمن عليا حتى يقوم من ههنا! قال: وقال أبي: ليس يموت من بني أميه ميت إلا مسخ وزغا ... الحديث»^۱

یعنی: «از علی بن محمد، از صالح، از وشاء، از کرام، از عبدالله بن طلحه روایت شده که گفت: از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - در باره

۱- وزغ در فارسی برای «قورباغه» بکار می‌رود ولی در معجم عربی آن را معادل با مارمولک (چلیپاسه) آورده‌اند.

۲- الروضة من الكافي، ج ۲، صص ۳۷-۳۸.

مارمولک (چلباسه) پرسیدم. گفت: پلید است و همه انواعش از حیواناتی به شمار می‌روند که مسخ شده‌اند! پس چون آن را کشتی غسل کن! سپس امام صادق گفت: پدرم در حجر اسماعیل نشسته بود و مردی با وی بود که با پدرم صحبت می‌کرد، ناگاه مارمولکی را دید که با زبانش صدایی بر می‌آورد، پدرم به آن مرد گفت: آیا می‌دانی که این مارمولک چه می‌گوید؟ آن مرد پاسخ داد: خیر، نمی‌دانم چه می‌گوید. پدرم گفت: او می‌گوید: بخدا قسم اگر عثمان را دشنام دهید تا هنگامی که این مرد (امام باقر) از اینجا برخیزد، من علی علیه السلام - را دشنام خواهم داد! آنگاه (امام صادق) گفت، پدرم فرمود: هیچ یک از بنی امیه نمی‌میرد مگر آنکه بصورت مارمولکی مسخ می‌شود...!!

در سند این روایت، نام «کرام» برده شده که همان «عبدالکریم بن عمرو» باشد و بقول نجاشی در کتاب رجالش، واقفی مذهب بوده است^۱ (هر چند مامقانی از او دفاع می‌نماید). راوی دیگر آن، عبدالله بن طلحه است که مامقانی درباره‌اش می‌نویسد: «لم نقف فيه على مدح يدرجه في الحسان».^۲

یعنی: «در کتب رجال به ستایشی از او واقف نشده‌ایم که وی را در درجه حسان (راویان امامی مذهب و ممدوح) قرار دهد». متن روایت دلالت دارد بر اینکه مارمولک، ناصبی و دشمن امیر المؤمنین علیه السلام - است! اما به درجه‌ای از فهم و ادراک نائل شده که عقاید آدمیان را می‌داند و بر مسائل تاریخی با آنها به مجادله بر می‌خیزد و در قضیه خلافت، از عثمان بن عفان جانبداری می‌کند! البته وجود این روایت نباید مایه شگفتی شود زیرا هنگامی

۱- رجال النجاشی، ص ۱۷۶، چاپ قم.

۲- تنقیح المقال، ج ۲، ص ۱۹۰.

که قرار است الاغ، محدث باشد، مارمولک هم باید مورخ و متکلم به شمار آید!

۱۰- شیخ کلینی در «اصول کافی» در «باب مجالسه أهل المعاصی» روایتی آورده که سند آن بلحاظ علم رجال، بی‌اشکال است^۱ ولی متن حدیث با قرآن مجید سازگاری ندارد و باید بطلان آن اعلام گردد بویژه که برخی از «اعلام»^۲ بدان استناد و استدلال نموده‌اند. متن حدیث بشرح زیر است:

«محمد بن یحیی، عن محمد بن الحسین، عن أحمد بن محمد بن أبي نصر، عن داوود بن سرحان، عن أبي عبد الله - عليه السلام - قال رسول الله - - صلی الله علیه وسلم - - إذا رأیتم أهل الريب والبدع من بعدي فأظهروا البرائة منهم وأكثروا من سبئهم والقول فیهم والوقیعه وبا هتوهم کیلا یطمعوا فی الفساد فی الإسلام ویحذرهم الناس ولا یتعلموا من بدعهم، یکتب الله لکم بذلک الحسنات ویرفع لکم به الدرجات فی الآخرة».^۳

یعنی: «محمد بن یحیی، از محمد بن حسین، از احمد بن محمد بن ابی نصر، از داوود بن سرحان از ابو عبدالله صادق روایت کرده است که گفت رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - فرمود: پس از من هنگامی که اهل شک و بدعت را دیدید بیزاری خود را از آنها آشکار کنید و دشنام بسیار

۱- وقتی که متن حدیثی با کاب خدا موافق نباشد به سندش نباید اعتماد کرد زیرا کسی که متن حدیثی را جعل می‌کند، سندش را هم جعل خواهد کرد!

۲- به کتاب المکاسب، اثر شیخ انصاری، ص ۴۵ (بخش طاهر خوشنویس) نگاه کنید.

۳- الأصول من الکافی، ج ۲، ص ۳۷۵ مقایسه شود با ترجمه اصول کافی در ج ۴، صص ۸۳-۸۴.

بدان‌ها دهید و در باره آنان بدگویی کنید و به ایشان بهتان زنید تا نتوانند به فساد در اسلام طمع بندند و در نتیجه، مردم از آنان دوری گزینند و بدعت‌های ایشان را نیاموزند (که اگر چنین کنید) خداوند برای شما در برابر این کار، نیکی‌ها نویسد و درجات شما را در آخرت بالا برد!!

شک نیست که اهل بدعت، سزاوار سرزنش و نکوهش هستند ولی بهتان زدن به ایشان شرعاً و عقلاً جایز نیست چرا که اولاً قرآن مجید می‌فرماید:

(وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰٓ اَلَّا تَعْدِلُوْا) [المائدة: ۸].

«دشمنی با گروهی، شما را به بی‌عدالتی در باره آن‌ها وادار نکند».

و ثانیاً عقل حکم می‌کند که بهتان زدن به بدعتگذاران از عاقبت نیکی برخوردار نخواهد بود زیرا ممکن است دیر یا زود، نادرستی آن بهتان آشکار شود، و مایه رسوایی بهتان زننده را فراهم آورد و اعتماد از دیگر سخنان او نیز برخیزد و در نتیجه، کار به زیان اهل حق و به سود اهل بدعت تمام شود. بعلاوه، دشنام دادن به مخالفان و بدعتگذاران موجب می‌شود که آن‌ها نیز به اهل حق و مقدسات آن‌ها اهانت ورزند چنانکه در قرآن کریم می‌خوانیم:

(وَلَا تَسُبُّوا۟ الَّذِیْنَ یَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ فِیْسُبُّو۟ا اللّٰهَ عَدْوًاۢ بِغِیْرِ عَلْمٍ)

[الأنعام: ۱۰۸].

«کسانی را که (مشرکان) جز خدا می‌خوانند دشنام مدهید زیرا که ایشان نیز

ستمگرانه و ناآگاهانه به خدا دشنام می‌دهند»!

ناگفته نماند که برخی از شارحان کافی، عبارت «باهتوهم» را چنین تفسیر نموده‌اند که «با دلیل و برهان، بدعتگذاران را حیران سازید» ولی این معنا با

لغت عرب، سازگاری ندارد زیرا هر چند فعل ثلاثی مجرد «بهت» بمعنای: دهش و سکت متحیرا (مدهوش و حیرت زده خاموش شد) آمده است ولی این فعل، چون به باب «مفاعله» رود و بصورت «باهت» در آید بمعنای: «حیره و آدهشه بما یفتری علیه من الکذب» بکار می‌رود یعنی: «با دروغی که به او بست، وی را حیرت زده و مدهوش ساخت»! آری، با دروغ بستن به بدعتگذاران، نمی‌توان از اسلام دفاع کرد و از پاداش خداوندی بهره‌مند شد بلکه با برهان و دلیل باید به این امتیاز دست یافت که «الغایات لا تبرر الوسائط»! «هدف‌ها، وسیله‌ها را توجیه نمی‌کنند»!

در اینجا به نقد کتاب کافی با همین ده نمونه بسنده می‌کنیم و به دیگر کتب مشهور حدیث می‌پردازیم.

شیخ صدوق و کتابهایش

ابو جعفر محمد بن علی بن حسین بن بابویه قمی، مشهور به شیخ صدوق (متوفی در سال ۳۸۱ هـ ق) از بزرگان امامیه و از محدثان معروف به شمار می‌رود. دانشمندان و رجال شناسان شیعه در آثار خود خود، وی را بسیار ستوده‌اند. نجاشی در کتاب رجالش در باره وی می‌نویسد:

«شیخنا و فقیهنا و وجه الطائفة بخراسان...»^۱

«او شیخ و فقیه ما و آبروی طائفة (امامیه) در خراسان است...»

علامه حلی (حسن بن یوسف بن مطهر) در باره وی می‌نویسد:

«كان جليلاً حافظاً للأحاديث، بصيراً بالرجال ناقداً للأخبار، لم يرفي القميين

مثله في حفظه وكثرة علمه»^۲....

«او بزرگ مرتبه و حافظ احادیث و آگاه از رجال حدیث و ناقد اخبار بود و

در میان علمای قم همانندش در حفظ حدیث و فراوانی دانش دیده نشده

است.»

محمد باقر مجلسی در باره وی می‌نویسد:

«من عظماء القدماء التابعين لآثار الأئمة النجباء الذين لا يتبعون الآراء

والأهواء»^۳

۱- رجال النجاشی، ص ۲۷۶.

۲- خلاصة الأقوال في معرفة الرجال، ص ۲۴۸.

۳- بحار الأنوار، ج ۱۰، ص ۴۰۵ (چاپ جدید).

«از بزرگان پیشینیان است که از آثار امامان بزرگوار پیروی می‌نموده‌اند و از کسانی است که در پی آراء شخصی و دلخواه نفی بر نیامده‌اند».

مامقانی در باره وی می‌نویسد:

«شیخ من مشایخ الشیعة، و رکن من أركان الشریعة، رئیس المحدثین والصدوق فیما یرویه عن الأئمة علیه السلام»^۱

«او بزرگی از بزرگان شیعه و پایه‌ای از پایه‌های شریعت بود، سرآمد محدثان شمرده می‌شود و در آنچه از امامان - علیه السلام - گزارش می‌کند بسی راستگو و مورد اعتماد است».

دیگر دانشمندان امامیه نیز در آثارشان از او تمجید فراوان نموده‌اند.

علامه حلی در «خلاصة الأقوال» سیصد کتاب از آثار وی را یاد می‌کند که برخی از آنها همچون «مدینه العلم» به ما نرسیده است.

در اینجا ما از میان کتبی که شیخ صدوق بجای نهاده چند کتاب را برگزیده‌ایم و از هر کدام گواهی می‌آوریم. کتاب‌های مزبور عبارتند از:

۱- من لا یحضره الفقیه

۲- الخصال

۳- معانی الاخبار

۴- کمال‌الدین و تمام النعمه

۵- صفات الشیعه

۶- عقاب الاعمال

۱- تنقیح المقال، ج ۳، ص ۱۵۴.

۷-عیون اخبار الرضا

جامع‌ترین کتابی که از ابن بابویه در دسترس ما قرار دارد کتاب «من لا یحضره الفقیه» است. اهمیت این کتاب از آنروست که شیخ صدوق کوشیده تا احادیث صحیح و کاملاً مطمئن را در آن فراهم آورد و لذا در آغاز کتابش می‌نویسد:

«لم أقصد فيه قصد المصنفين في إيراد جميع ما رووه، بل قصدت إلى إيراد ما أفتي به وأحكم بصحته وأعتقد فيه أنه حجة فيما بيني وبين ربي»^۱.
یعنی: «در این کتاب آهنگ آن نکردم که همانند دیگر مصنفان، هر چه روایت نموده‌اند بیاورم، بلکه قصد آن کردم تا چیزهایی را گزارش نمایم که بدانها فتوی می‌دهم و بدرستی آن‌ها حکم می‌کنم و عقیده دارم که حجّت میان من و خداوند من است».

هر چند در کتب شیخ صدوق، روایت صحیح و موثّق یافت می‌شود ولی متأسفانه کتاب‌ها و آثاری وی، از اخبار نادرست و باطل نیز خالی نیستند که نمونه‌هایی از آن‌ها را به نظر خوانندگان ارجمند می‌رسانیم.

۱- من لا یحضره الفقیه، ج ۱، صص ۲-۳، از منشورات جماعه المدرّسین.

نقد احادیث شیخ صدوق

۱- در کتاب «من لا یحضره الفقیه» که شیخ صدوق، صحّت تمام احادیث آن را ضمانت نموده ضمن «کتاب الصوم» آمده است که ماه رمضان همیشه سی روز تمام خواهد بود و هیچگاه از سی روز کمتر نمی‌شود! روشن است که این حکم، با امر محسوس و مشهود مخالف است، چه بارها در آغاز و انجام ماه رمضان، هزاران تن هلاک را رؤیت کرده‌اند و تعداد روزهای ماه را بیست و نه روز یافته‌اند. روایت مزبور به صورت‌های گوناگون، از جمله به شکل‌های زیر در «من لا یحضره الفقیه» دیده می‌شود:

* «في رواية محمد بن سنان عن خديفة بن منصور عن أبي عبد الله - - عليه السلام - - قال: شهر رمضان ثلاثون يوماً لا ينقص أبداً».^۱
یعنی: «در روایت محمد بن سنان از خدیفه بن منصور از امام ابو عبدالله صادق - - علیه السلام - - آمده که گفت: ماه رمضان سی روز است و هیچ‌گاه کمتر از آن نمی‌شود!»

** «وفي رواية خديفة بن منصور عن معاذ بن كثير ويقال له معاذ بن مسلم الهراء عن أبي عبد الله - - عليه السلام - - قال: شهر رمضان ثلاثون يوماً لا

۱- من لا یحضره الفقیه، ج ۲، ص ۱۶۹ مقایسه شود با ترجمه فارسی آن در ج ۲، ص ۵۲۲ (مترجمان: آقایان صدر بلاغی و محمد جواد غفاری).

ینقص والله أبدا»^۱.

یعنی: «در روایت حذیفه بن منصور، از معاذ بن کثیر (که معاذ بن مسلم هرآء نیز به او گفته می‌شود) از امام صادق - علیه السلام - - آمه است که گفت: ماه رمضان سی روز است، سوگند بخدا که هرگز کمتر از آن نمی‌شود!»
*** «روي عن ياسر الخادم قال: قلت للرضا - عليه السلام - هل يكون شهر رمضان تسعة وعشرين يوماً؟ فقال: إن شهر رمضان لا ينقص من ثلاثين يوماً أبدا»^۲.

یعنی: «از یاسر خادم، روایت شده که به امام رضا - علیه السلام - - گفتیم: آیا ماه رمضان بیست و نه روز می‌شود؟ گفت: همانا ماه رمضان هیچگاه از سی روز کمتر نمی‌شود!»

غلط بودن این احادیث، بر عالم و عامی آشکار است و به تحقیق در اسناد آن‌ها نیاز نیست (بویژه که شیخ صدوق، اسناد روایاتش را در من لایحضره الفقیه نیاورده و غالباً به ذکر راوی نخستین بسنده می‌کند).

۲- شیخ صدوق در کتاب «من لا یحضره الفقیه» ضمن «باب المعایش والمکاسب» آورده است:

«وقال (الصادق) - عليه السلام - لأبي الربيع الشامي: لا تخالط الأكراد فإن

۱- من لا یحضره الفقیه، ج ۲، ص ۱۶۹ و ۱۷۰ مقایسه شود با ترجمه فارسی آن در ج ۲، ص ۵۲۳.
۲- من لا یحضره الفقیه، ج ۲، ص ۱۷۱ مقایسه شود با ترجمه فارسی آن در ج ۲، ص ۵۲۴.

الأکراد حی من الجن کشف الله عز وجل عنهم الغطاء»!

یعنی: «امام صادق - علیه السلام - به ابو ربیع شامی گفت: با کردها آمیزش مکن زیرا که کردها طایفه‌ای از جن هستند که خداوند عزوجل پرده از آنها برداشته است!»

شک نیست که این روایت، ساختگی و دروغ است زیرا قرآن مجید حکم می‌کند که همه افراد بشر به یک اصل و ریشه برمی‌گردند و همه، فرزندان آدم‌اند چنانکه می‌خوانیم:

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتَقْوَمُ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ۝۱۳)
[الحجرات: ۱۳].

«هان ای مردم؛ ما شما را از مرد و زنی آفریدیم و نژادها و دسته‌های گوناگون قرار دادیم تا یکدیگر را بشناسید (ولی بدانید که) گرامی‌ترین شما نزد خدا کسی است که از تقوای بیشتری برخوردار باشد همانا خدا از احوال همه آگاه و با خبر است.»

برخی از شارحان کتاب «من لا یحضره الفقیه» گفته‌اند که: چون کردها اخلاق و رفتار ناپسندی داشتند از این رو امام صادق علیه السلام - در این

۱- من لا یحضره الفقیه، ج ۳، ص ۱۶۴ مقایسه شود با ترجمه آن در ج ۴، ص ۲۱۸.

۲- حدیث مذکور در کافی هم آمده است بدینصورت که امام صادق - علیه السلام - به ابی ربیع شامی فرمود: «لا تنکحوا من الأکراد أحد فإنهم جنس من الجن کشف عنهم الغطاء»! «با هیچ یک از کردها زناشویی مکنید زیرا آنها از جنس جنیان هستند که پرده از آنان برداشته شده است»! (الفروع من الکافی، ج ۵، چاپ دارالکتب الإسلامیة).

حدیث آنان را به طائفه‌ای از جن تشبیه نموده است که بصورت انسان ظاهر شده‌اند! ولی اولاً حدیث مزبور، از «ادات تشبیه» شونند. ثالثاً تشبیه طائفة بزرگی چون کردها به جن با آنکه افراد پاک و متقی در میان ایشان فراوان است، هرگز در شأن یک امام و رهبر جامعه اسلامی نیست. بنابراین توجیه این حدیث ساختگی، بی‌فایده بنظر می‌رسد و باید آن را به کنار نهاد.

۳- شیخ صدوق در کتاب «من لا یحضره الفقیه» در ضمن مسائل مربوط به «صلاة الجمعة» روایتی از امام صادق - علیه السلام - آورده که نشان می‌دهد خطبة نماز جمعه، باید بعد از نماز برگزار شود! پیداست که این روایت درست نیست زیرا با اجماع مسلمانان (از شیعه و سنی) و روایات فراوان از سوی هر دو دسته، مخالفت دارد. ابن بابویه می‌نویسد: «وقال أبو عبد الله - علیه السلام - أول من قدم الخطبة على الصلوة يوم الجمعة عثمان لأنه كان إذا صلي لم يقف الناس على خطبته وتفرقوا وقالوا ما نضع بمواعظه وهو لا يتعظ بها وقد أحدث ما أحدث، فلما رأى ذلك قدم الخطبتين على الصلوة!»^۱

یعنی: «امام ابو عبدالله صادق علیه السلام - گفت: نخستین کس که در روز جمعه، خطبه را بر نماز مقدم داشت عثمان بود زیرا که چون نماز را می‌خواند مردم برای شنیدن خطبه او نمی‌ماندند و پراکنده می‌شدند و می‌گفتند که موعظه‌های وی برای ما چه سودی دارد با آنکه خودش از آنها پند نمی‌گیرد

۱- من لا یحضره الفقیه، ج ۱، صص ۴۳۲-۴۳۳ مقایسه شود با ترجمه آن در ج ۲، ص ۱۰۷.

و بدعت‌ها پدید آورده است؟! پس چون عثمان چنین دید دو خطبه را بر نماز مقدم داشت!»^۱

همه شارحان «من لا يحضره الفقيه» گفته‌اند که این روایت خطا و باطل است و صدوق، خطبه نماز عیدین را (که پس از نماز باید خوانده شود) بجای خطبه نماز جمعه گمان کرده و به خطا در افتاده است! از امام باقر و صادق - علیه السلام - هم روایات متعددی مخالف با این روایت و فتوی در دست داریم.^۱

۴- شیخ صدوق (همانند کلینی) در کتاب «من لا يحضره الفقيه» ضمن فصل مربوط به «صلوة الآيات» اسطوره نهنگی را آورده که سبب زلزله زمین می‌شود! شیخ مثل دیگر موارد، سند روایتش را حذف کرده است و افسانه مزبور را با اطمینان خاطر به امام صادق - علیه السلام - نسبت می‌دهد او می‌نویسد: قال الصادق - علیه السلام - - «إن الله تبارک وتعالی خلق الأرض فأمر الحوت فحملتها، فقالت: حملتها بقوتي! فبعث الله عز وجل إليها حوتا قدر فتر فدخلت في منخرها فأضطربت أربعين صباحا. فإذا أراد الله عز وجل أن يزلزل أرضا تراءت لها تلك الحوته الصغيرة فزلزلت الأرض فرقا».^۲

یعنی: «امام صادق - علیه السلام - گفت: همانا خدای تبارک و تعالی زمین

۱- به: الفروع من الكافي، كتاب الصلوة، باب تهيئته الإمام للجمعه و خطبته و الإنصات (ج ۳، ص ۴۲۱، چاپ تهران) حدیث ۱ و ۲ و ۳ و ۷ رجوع کنید.
۲- من لا يحضره الفقيه، ج ۱، صص ۵۴۲-۵۴۳ مقایسه شود با ترجمه آن در ج ۲، ص ۲۵۹.

را آفرید و به فرمان وی آن ماهی بزرگ (یعنی نهنگ) زمین را حمل کرد. پس نهنگ پیش خود گفت که من زمین را به نیروی خویشتن حمل کردم! آنگاه خداوند عزوجل ماهی کوچکی را باندازه فاصله شست و سبابه بسویش فرستاد که در بینی وی داخل شد پس چهل روز آن نهنگ، سرگشته و پریشان بود و هر گاه که خدای عزوجل بخواهد در سرزمینی زلزله‌ای پدید آورد آن ماهی کوچک بر نهنگ نمایان می‌شود و نهنگ از ترس وی (می‌لرزد و) زمین را می‌لرزاند!

ما قبلاً نظیر همین روایت را با مختصر تفاوتی از شیخ کلینی آوردیم و ظاهراً سند صدوق و کلینی مشترک است و دیدیم که سند کلینی درست نبود. در اینجا اضافه می‌کنیم که برخی از شارحان کتاب «من لا یحضره الفقیه» در مقام دفاع از این حدیث گفته‌اند که امام صادق علیه السلام - به راوی خبر، پاسخی مناسب با فهم وی داده است! ولی ما این ادعا را نمی‌پذیریم زیرا دروغگویی را بر امام علیه السلام - روا نمی‌شمریم. اگر راوی یا پرسش‌گری برای درک مطلب آماده نباشد، بر امام مسلمین لازمست همچون رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - (در وقتی که از مسئله «روح» مورد پرسش قرار گرفت) پاسخ گوید:

(وَمَا أوتِيتُمْ مِّنْ آلٍ عَلِيمٍ إِلَّا قَلِيلٌ ۗ۱۸۵) [الإسراء: ۱۸۵].

«این امر از امور خداوندی است و شما را درک و فهم کامل آن میسر نیست، نه آنکه به دروغ افسانه‌ای بسازد و فرهنگ مسلمانان را آلوده سازد!».

بنابراین ما حق داریم بعکس شارحان من لا یحضره الفقیه این قبیل احادیث

را اساساً مجعول و نادرست بشماریم و خطّ بطلان بر روی آن‌ها بکشیم.

۵- شیخ صدوق در کتاب «الخصال» در «باب الثلاثة» روایتی خرافی تحت عنوان «ثلاث کن فی امیر المومنین علیه السلام» آورده است و می‌نویسد: «حدثنا محمد بن ابراهیم بن إسحاق الطالقانی قال: حدثنا الحسن بن علي العدوي عن عباد بن صهيب [بن عباد] عن أبيه عن جده عن جعفر بن محمد عليه السلام - قال سألت رجل امير المؤمنين عليه السلام - فقال له: أسئلك عن ثلاث هن فيك: أسألك عن قصر خلقك، وعن كبر بطنك، وعن صلح رأسك! فقال امير المؤمنين عليه السلام - إن الله تبارك وتعالى لم يخلقني طويلاً، ولم يخلقني قصيراً، ولكن خلقني معتدلاً، أضرب القصير فأقده، وأضرب الطويل فأقطه. وأما كبر بطني فإن رسول الله - صلى الله عليه وسلم - علمني باباً من العلم ففتح لي ذلك الباب ألف باب فأزدحم العلم في بطني فنفجت عنه عضوي وأما صلح رأسي فمن إدمان لبس البيض ومجالدة الأقران!»!

یعنی: «خبر داد به ما محمد بن ابراهیم بن اسحاق طالقانی - که خدا از او خشنود باد - گفت خبر داد به ما، حسن بن علی عدوی، از عباد بن صهیب بن عباد، از پدرش، از جدش، از جعفر بن محمد علیه السلام - که گفت مردی از امیرمؤمنان علیه السلام - سؤال کرد و بدو گفت در باره سه چیز که در تو است از تو می‌پرسم: (یکی) از کوتاهی پیکرت می‌پرسم و (دوم) از بزرگی شکمت و (سوم) از ریخته شدن موی جلوی سرت! امیر مؤمنان علیه

۱- الخصال، اثر شیخ صدوق، باب الثلاثة، ص ۱۸۹ از منشورات جماعة المدرّسين.

السلام- پاسخ داد: خداوند تبارک و تعالی مرا دراز نیافرید و نیز کوتاه خلق نکرد بلکه معتدل آفرید (در نتیجه) بر کوتاه قامت ضربه می‌زنم و او را از طول به دو نیم می‌کنم و بر دراز قامت ضربه می‌زنم و او را از عرض به دو نیم می‌کنم! و اما بزرگی شکم (علتش اینست که) رسول خدا -صلی الله علیه وسلم- به من بابی از علم آموخت و آن باب، هزار باب را برای من گشود و علم در شکم من ازدحام کرد و از این رو شکم برآمد! و اما ریخته شدن موی جلوی سرم، بعثت بر سر نهادن کلاه خود بمدت دراز و کارزار با رقیبان است!»!

اولاً در سند این حدیث، حسن بن علی عدوی، احوالش مجهول است و نام و نشان وی در کتب رجال دیده نمی‌شود. بعلاوه، عباد بن صهیب چنانکه علامه حلّی در «خلاصة الأقوال» آورده «بتري مذهب» بوده است^۱ و برخی او را توثیق نموده و بعضی تضعیفش کرده‌اند چنانکه فاضل مقداد در «التنقیح» بر قول اخیر رفته است^۲. احوال پدر و جدّ وی هم معلوم نیست لذا خبر مزبور بلحاظ سند، مورد اعتماد و وثوق نمی‌باشد.

ثانیاً متن خبر، شاهکار خرافه پردازی است! بلکه نوعی اهانت و اسائة ادب و امیر مؤمنان علی -علیه السلام- در خلال آن صورت گرفته است. آیا حکمت و دانش در شکم آدمی جای می‌گیرد که هر کس از علم بیشتری برخوردار باشد شکمش بزرگ‌تر شود؟ شگفت آور، توجیه یکی از شارحان

۱- خلاصة الأقوال في معرفة الرجال، ص ۳۸۰.
 ۲- به تنقیح المقال، ج ۲، ص ۱۲۱ نگاه کنید.

حدیث است که می‌گوید: چون دانش و حکمت لذت آور می‌باشد از این رو علی علیه السلام - از لذت علم، چاق می‌شد، هر چند تن را به ریاضت و عبادت‌های بسیار وا می‌داشته است! جناب شارح توجه نداشته که اگر قرار باشد کسی از لذت دانش فربه شود، در آن صورت همه اعضای بدن وی فربه خواهد شد و پیکری متناسب پیدا می‌کند نه آنکه تنها شکمش بزرگ گردد! بعلاوه روایت می‌گوید که علت بزرگی شکم، ازدحام علوم در آن بوده است نه لذت روحانی از دانش! راستی چه لزومی دارد که ما این قبیل احادیث نابخردانه و خرافاتی را تأویل و توجیه کنیم؟!

۶- شیخ صدوق در کتاب «معانی الأخبار» ضمن «باب نوادر المعانی»

می‌نویسد:

«حدثنا أبي - (رح) قال حدثنا سعد بن عبد الله، عن أحمد بن عيسى، عن العباس بن معروف، عن علي بن مهزيار، عن محمد بن الفضيل، عن العزرمي قال: كنت مع أبي عبد الله - عليه السلام - - في الحجر جالسا تحت الميزاب ورجل يخاصم رجلا وأحدهما يقول لصاحبه: والله ما تدري من أين تهب الريح؟ فلما أكثر عليه قال له أبو عبد الله عليه السلام - فهل تدري أنت من أين تهب الريح؟ قال: لا ولكن أسمع الناس يقولون! فقلت: أنا لأبي عبد الله - عليه السلام - من أين تهب الريح جعلت فداك؟ قال: إن الريح مسجونه تحت هذا الركن الشامي فإذا أراد الله عز وجل أن يرسل منها شيئا أخرجه أما جنوب فجنوب وأما شمال فشمال، وأما صبا فصبا، وأما دبور فدبور، ثم قال: وآية ذلك

إنك لا تزال ترى هذا الركن متحركاً في الشتاء والصيف أبداً الليل مع النهار»^۱.
 یعنی: «پدرم - که رحمت خدا بر او باد - بما خبر داد و گفت که سعد بن عبدالله بما خبر داد، از احمد بن محمد بن عیسی، از عباس بن معروف، از علی بن مهزیار، از محمد بن الحصین، از محمد بن فضیل، از عزمی، وی گفت که با ابو عبدالله صادق علیه السلام - در حجر (اسماعیل) زیر ناودان (کعبه) نشسته بودم و مردی با مرد دیگری جدال و گفتگو می‌کرد و یکی از آن دو به رفیقش گفت: بخدا قسم تو نمی‌دانی که باد از کجا می‌وزد! آن مرد پاسخ داد: نه، ولی در این باره سخن مردم را می‌شنوم! در این هنگام من از امام صادق علیه السلام - پرسیدم: فدایت شوم باد از کجا می‌وزد؟ گفت: باد در زیر این رکن شامی (محلّی در خانه کعبه) محبوس است و هنگامی که خداوند عزوجلّ اراده فرماید، مقداری از آن را بیرون می‌فرستد، هر نوع بادی از باد جنوب و شمال و صبا و دبور. سپس گفت: نشانه آنهم اینست که تو پیوسته این رکن را در زمستان و تابستان همیشه در شب و روز متحرک می‌بینی!»
 اولاً در سند این خبر اشکال وجود دارد. محمد بن الحصین یکی از راویان آن - احوالش مجهول است. مامقانی در مورد او می‌نویسد: «لم أقف علی حاله»^۲! «بر حالش واقف نشدم» همچنین علامه حلّی در باره راوی دیگر آن یعنی محمد بن فضیل نوشته است: «یرمی بالغلو»^۳! یعنی: «او متهم به غلو

۱ - معانی الأخبار، اثر شیخ صدوق، صص ۳۸۴-۳۸۵، از منشورات جماعه المدرّسین.

۲ - تنقیح المقال، ج ۳، ص ۱۰۸.

۳ - خلاصة الأقوال في معرفة الرجال، ص ۳۹۵.

است! حدیثی را که دو تن -مجهول الحال و غلوکننده- گزارش نموده باشند چگونه می‌توان مورد اعتماد قرار داد؟!

ثانیاً باد، هرگز انبانی در رکن شامی ندارد که هر وقت خدای متعال اراده کند مقداری از آن را بیرون فرستد! باد، نتیجه اختلاف سطح حرارت در هوا است. هوای گرم به بالا صعود می‌کند و هوای سرد جای آن را می‌گیرد و این جابجایی، باد را جلوه‌گر می‌سازد. امروز دیگر کودکان دبستانی نیز این قبیل مسائل را می‌دانند و حدیث مذکور، جز خرافه‌گویی چیزی به شمار نمی‌آید. اینک یا باید گفت که امام صادق -علیه السلام- تنها از احکام مذهبی آگاه بوده‌اند و از رموز طبیعت خبر نداشتند و یا باید پذیرفت که راویان این حدیث، بر امام صادق -علیه السلام- دروغ بسته‌اند و ما قول دوم را ترجیح داده بر می‌گزینیم زیرا که حرکت بادهای از رکن شامی، در این خبر به خدای متعال نسبت داده شده است و ما مقام امام صادق -علیه السلام- را اجل از آن می‌دانیم که چنین نسبت دروغی را به خداوند سبحان دهد.

۷- در کتاب «کمال الدین و تمام النعمة» اثر شیخ صدوق، حدیث طولانی و غریبی از «سعد بن عبدالله قمی» نقل شده که ضمن آن، امام حسن عسکری -علیه السلام- در باره خلیفه اول و دوم (ابوبکر و عمر) گفته‌اند:

«... أسلما طمعا وذلك بأنهما يجلسان اليهود ويستخبر إنهم عما كانوا يجدون في التوریه وفي سائر الكتب المتقدمة الناطقة بالملاحم من حال إلى حال من قصة محمد - صلى الله عليه وسلم - ومن عواقب أمره، فلما كانت

اليهود نذكر أن محمداً يسلط على العرب كما كان بختنصر سلط على بني إسرائيل ولا بد له من الظفر بالعرب كما ظفر بختنصر ببني إسرائيل غير إنه كاذب في دعوة أنه نبي فأتيا محمداً صلى الله عليه وسلم - فساعدها^۱ ... الحديث»

يعني: «(ابوبکر و عمر) از روی طمع اسلام آوردند زیرا که آن دو با یهود مجالست داشتند و از اطلاعات ایشان در باره پیش‌بینی‌ها یا ملاحم تورات و دیگر کتب گذشته که در این امر سخن بمیان آورده‌اند، خبرگیری می‌نمودند و از احوال و ماجرای محمد صلی الله علیه وسلم - و سرانجام کار او می‌پرسیدند. پس چون یهود گفتند که محمد بر عرب چیره می‌شود همانگونه که بختنصر (نبوکد نصر، پادشاه بابل) بر بنی اسرائیل چیره شد و این پیروزی حتمی است - جز آنکه محمد در ادعای پیامبری خود دروغگو می‌باشد! آن دو بسوی محمد صلی الله علیه وسلم - آمدند و او را یاری نمودند...!»

در باره این خبر باید گفت که:

اولاً سند روایت مزبور غیرقابل اعتماد است زیرا در میان راویان آن از «محمد بن بحر شیبانی» یاد شده که ابن الغضائری درباره‌اش گوید: انه ضعیف فی مذهبه ارتفاع^۲ یعنی «او در گزارش حدیث ضعیف است و در مذهب وی غلو (نسبت به امامان) وجود دارد» و علامه حلّی نیز در روایت وی توقّف

۱- کمال الدین و تمام النعمة، اثر شیخ صدوق، ص ۴۶۳، از انتشارات جماعة المدرّسین.

۲- خلاصة الأقوال في معرفة الرجال، ص ۳۹۷.

نموده است^۱. و همچنین در سند، از «احمد بن مسرور» نام برده شده که اساساً نشانی از وی در کتب رجال دیده نمی‌شود. «احمد بن عیسیٰ بغدادی» نیز شناخته شده نیست و برویهم سند حدیث، اعتبار لازم را ندارد. ثانیاً متن خبر، مخالف با قرآن کریم است زیرا در خلال آن ادعا شده که یهود از پیامبر اسلام -صلی الله علیه وسلم- و پیروزی وی خبر می‌دادند اما می‌گفتند که او در ادعای نبوتش، کاذب است! با آنکه در قرآن مجید می‌خوانیم که یهود نشانه‌های نبوت پیامبر -صلی الله علیه وسلم- را در تورات یافته بودند:

(النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكًّا تَوْبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ) [الأعراف: ۱۵۷].

و پیش از نزول قرآن از همراهی با پیامبر موعود (در غلبه بر کفار) خبر می‌دادند ولی پس از آمدن وی، کفر ورزیده او را انکار کردند! چنانکه می‌فرماید:

(وَكَانُوا مِنْ قَبْلِ يَسَّ نَفَّ تَحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ) [البقرة: ۸۹].

«پیش از این بر کافران پیروزی می‌جستند ولی وقتی چیزی را که می‌شناختند بسویشان آمد، انکارش کردند!».

لذا این روایت، ساختگی و دروغست و آن را برای تحریک مسلمانان بر ضد یکدیگر ساخته‌اند.

۱- خلاصة الأقوال في معرفة الرجال، ص ۳۹۷.

۸- در کتاب «صفات الشیعة» اثر شیخ صدوق حدیثی بدینصورت آمده است: «الحديث الرابع عشر. قال أبو حمزة وسمعت أبا عبد الله جعفر بن محمد -عليه السلام- يقول: رفع القلم عن الشيعة بضمه الله وولايته»^۱.
یعنی: «حدیث چهاردهم، ابو حمزه گفت از ابو عبدالله جعفر بن محمد (امام صادق) علیه السلام - شنیدم که می گفت: از نوشتن گناهان شیعه، قلم برداشته شده است (هر گناهی کنند به حساب نمی آید!) بدان سبب که در حفظ و ولایت خدا هستند!»

اولاً این حدیث در سندش «انقطاع» وجود دارد زیرا صدوق آن را از شیخ خود (محمد بن حسن بن احمد بن ولید) شنیده و او از مفضل، به نقل از ابو حمزه گزارش کرده است و میان استاد صدوق و ابو حمزه که از یاران امام صادق علیه السلام - بوده افراد دیگری باید باشند که ذکر همه آنها نیامده است.

ثانیاً متن حدیث مورد اشکال است زیرا اگر ادعا کنیم که شیعیان بدلیل حفظ خداوند، هرگز دچار گناه نمی شوند. این ادعا مخالف با امر مشهود و محسوس است! و چنانچه بگوییم آنان به گناه مبتلا می گردند ولی قلم از گناهانشان برداشته شده است! این قول با قرآن کریم نمی سازد که می فرماید:
(إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَءِثْرَهُمْ ۗ) [یس: ۱۲].
«ما خود مردگان را زنده می کنیم و کارهایی که پیش فرستادند و آثارشان را

۱- صفات الشیعة و فضائل الشیعة، اثر شیخ صدوق، ص ۱۳، از انتشارات کتابخانه شمس (تهران).

می نویسیم».

علاوه بر این، چنین احادیثی، مایه جرأت و رزیدن بر گناه در میان شیعیان می شود و با «حکمت شرع» موافقت ندارد.

۹- در کتاب «عقاب الأعمال» اثر شیخ صدوق آمده است:

«حدثني محمد بن الحسن قال حدثني محمد بن الحسن الصفار عن أحمد بن أبي عبد الله البرقي قال في رواية إسحاق بن عمار عن أبي عبد الله عليه السلام - قال سمعته يقول من مضت له جمعة لم يقرأ فيها «قل هو الله أحد» ثم مات، مات على دين أبي لهب!»!

یعنی: «محمد بن حسن - که خدا از او خشنود باد - مرا حدیث کرد، گفت محمد بن حسن صفار مرا حدیث کرد از احمد بن ابی عبدالله برقی گفت در روایت اسحاق بن عمار از ابو عبدالله (امام صادق) آمده که از امام شنیدم که می گفت هر کس جمعه ای بر او بگذرد و در آن مدت، سوره «قل هو الله احد» را نخواند و سپس بمیرد، بر دین ابی لهب (عموی پیامبر صلی الله علیه وسلم - که ایمان نیاورد) مرده است!»!

این حدیث به اجماع امت اسلام (از شیعه و سنی) باطل است زیرا هر هفته یکبار خواندن سوره توحید، بر مسلمانان واجب نیست تا چه رسد به آنکه تارکش، بر آیین ابی لهب بمیرد!

یعنی: «محمد بن حسن - که خدا از او خشنود باد - مرا حدیث کرد، گفت محمد بن حسن صفار مرا حدیث کرد از احمد بن ابی عبدالله برقی گفت در

۱- ثواب الأعمال و عقاب الأعمال، اثر شیخ صدوق، ۵۱۰، از انتشارات اخلاق (قم).

روایت اسحاق بن عمّار از ابو عبدالله (امام صادق) آمده که از امام شنیدم که می‌گفت هر کس جمعه‌ای بر او بگذرد و در آن مدت، سوره «قل هو الله أحد» را بخواند و سپس بمیرد، بر دین ابی لهب (عموی پیامبر صلی الله علیه وسلم - که ایمان نیاورد) مرده است!

این حدیث به اجماع امت اسلام (از شیعه و سنی) باطل است زیرا هر هفته یکبار خواندن سوره توحید، بر مسلمانان واجب نیست تا چه رسد به آنکه تارکش، بر آئین ابی لهب بمیرد!

۱۰- در کتاب «عیون أخبار الرضا» اثر شیخ صدوق آمده است:

«وبهذا الإسناد قال قال رسول الله صلی الله علیه وسلم - یا علی إن الله تعالی قد غفر لك ولأهلک ولشیعتک ومحبی شیعتک ومحبی محبی شیعتک ... الحدیث»

یعنی: «با این اسناد (که قبلاً ذکرش گذشت) پیامبر خدا صلی الله علیه وسلم - فرمود: ای علی، همانا خداوند متعال تو را آمرزید و خاندانت و پیروانت و دوستان پیروانت و دوستان دوستان پیروانت (همگی را آمرزید)!»
در این حدیث چنانکه ملاحظه می‌کنید مبالغه‌ای شگفت صورت گرفته است، اعلام می‌دارد که هر کس (هر چند کافر و ظالم و فاسق باشد) دوستان دوستان شیعیان را دوست بدارد نزد خدای سبحان آمرزیده می‌شود! بی‌شک این سخن، کلام نبوی صلی الله علیه وسلم - نیست و دروغ آن چنان آشکار است که نیاز به بررسی سند ندارد.

۱- عیون اخبار الرضا، اثر شیخ صدوق، چاپ سنگی، ص ۲۱۱.

این ده نمونه از احادیث کتب گوناگون شیخ صدوق، نقل و نقد شد تا خوانندگان ارجمند دریابند که در کتاب‌های مهم حدیث، چه اخبار نادرستی آمده است و اگر بخواهیم بدون قید و شرط، احادیث این کتاب‌ها را بپذیریم و مفتون بزرگی یا اشتهاار نویسندگان آن‌ها شویم، چه آسیب عظیمی به دین خدا وارد ساخته‌ایم.

محمد باقر مجلسي و آثار وي

از قدمای محدثین (که عمده ایشان شیخ کلینی و شیخ صدوق‌اند)^۱ چون بگذریم به محدثین متأخر می‌رسیم و در میان آنها، ملاً محمد باقر مجلسی

۱- البته شیخ ابو جعفر طوسی (متوفی در سال ۴۶۰ ه. ق) را نیز نباید از یاد برد که او را «شیخ الطائفة الامامیه» شمرده‌اند و دو کتاب «تهذیب الاحکام» و «الاستبصار فیما اختلف فيه من الاخبار» کتب اربعه امامیه را او فراهم آورده است و کتاب «امالی» شیخ در علم حدیث نیز در دسترس قرار دارد. شیخ، بیشتر فقیه بوده تا محدث، چنانکه کتاب «المبسوط» اثر وی گواهی می‌دهد و همچنین کتاب «مسائل الخلاف» در فقه تطبیقی، نماینده فقاہت او شمرده می‌شود و از اینرو اهمیت کلینی و ابن بابویه در حدیث بیشتر از او است و ما هم در میان قدمای محدثین، آن دو را بر گزیدیم. با وجود این، خاطر نشان می‌سازیم که در خلال نقد احادیث مجلسی و شیخ حر عاملی، روایات شیخ طوسی را در کتاب ما مکرر ملاحظه می‌کنید که نقادی شده‌اند. این هم ناگفته نماند که بزرگترین کتاب شیخ طوسی در حدیث یعنی «تهذیب الاحکام» مانند کتب دیگر حدیث از تحریف و خطا مصون نمانده است. شیخ یوسف بحرانی (صاحب کتاب الحدائق الناضرة) با آنکه خود از محدثین و اخباریون مشهور بشمار می‌آید، ناگزیر در کتاب «لؤلؤة البحرين» به این امر اذعان نموده و می‌نویسد: و قدبينا في كتابنا الحدائق الناضرة جملة ما وقع له (للشيخ الطوسي) أيضا من السهو و التحريف في متون الاخبار و قلما يسلم خبر من اخبار الكتاب المذكور (اي تهذيب الاحكام) من سهو او تحريف في سنده او متنه (لؤلؤة البحرين، ص ۶۵، چاپ موسسه آل البيت). یعنی: «ما در کتاب (الحدائق الناضرة) جمله‌ای از خطاها و تحریفاتی را که برای شیخ طوسی در متون اخبار رخداده روشن ردیم و در حقیقت، اندکی از اخبار کتاب مذکور (یعنی تهذیب الاحکام) بلحاظ سند یا متن، از گزند سهو یا تحریف در امان

(متوفی در سال ۱۱۱۰ هجری قمری) را محدثی برجسته و پر آوازه می‌یابیم که از ارکان شیعه امامیه در دوره صفویه شمرده می‌شود و محدثین پس از وی، تحت تأثیر آثار او قرار گرفته‌اند. در باره شخصیت مجلسی و آثارش در کتاب‌های تذکره، به تفصیل سخن گفته شده است و غالباً او را از اقطاب مذهب امامیه و زنده‌کننده حدیث و خادم علوم اهل بیت علیه السلام - معرفی نموده‌اند. نویسنده کتاب «لؤلؤه البحرین» در باره مجلسی می‌نویسد:

«هذا الشيخ كان إمامنا في وقته في علم الحديث وسائر العلوم، شيخ الإسلام بدار السلطنة أصفهان، رئيساً فيها بالرئاستين الدينيه والدينيه، إماماً في الجمعة والجماعه، وهو الذي روج الحديث ونشره لاسيما في ديار العجميه وترجم لهم الأحاديث العربيه بأنواعها بالفارسيه»...

یعنی: «این شیخ (محمد باقر بن محمد تقی مشهور به مجلسی) پیشوای ما در علم حدیث و دیگر دانش‌ها در روزگار خود به شمار می‌رود. او در

مانده است». همچنین کتاب دیگر شیخ طوسی یعنی «الاستبصار» احادیث ضد و نقیضی را در بر دارد بطوریکه علامه ابوالحسن شعرانی در کتاب «المدخل الی عذب المنهل» درباره آن می‌نویسد: «بشمل کتاب الإستبصار علی نحو ألف ومأتي باب ویوجد فی أكثر أبوابه - إن لم یکن (فی) جمیعها - حدیث لا یمکن حمله علی وجه یجوز صدور من أهل العصمة - علیهم السلام - إلا بتكلف یترجح علیه احتمال عدم صدوره فی العقل! (المدخل الی عذب المنهل، صص ۴۳-۴۴، چاپ باقری، قم). یعنی: «کتاب استبصار در حدود ۱۲۰۰ باب را در بر دارد و در بیشتر ابوابش - اگر نگوییم در همه آنها - حدیثی موجود است که ممکن نیست آن را به صورتی معنی کنیم که صدورش از سوی معصوم - علیه السلام - روا باشد مگر با تکلف، بطوریکه نزد عقل احتمال صادر نشدنش ترجیح دارد!».!

۱- لؤلؤة البحرین، اثر شیخ یوسف بحرانی، ص ۵۵، چاپ قم.

دارالسلطنة اصفهان شيخ الإسلام بود و ریاست دینی و دنیوی را بر عهده داشت. در نمازهای جمعه و جماعت نیز امامت می‌کرد. او کسی است که حدیث را بویژه در دیار عجم منتشر ساخت و انواع احادیث را برای پارسی زبانان از عربی به پارسی ترجمه کرد...».

آثار مجلسی، متعدد است و از میان همه آنها کتاب «بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار علیه السلام» از شهرت فراوانی برخوردار است و مرجع محدثین و علاقمندان به حدیث فرقه امامیه به شمار می‌آید. مجلسی در این کتاب (که اخیراً در صد و ده مجلد، تجدید چاپ شده است) از کتب قدما و نیز معاصرانش بهره می‌گیرد و گاهی هم از برخی کتاب‌ها، حدیثی را نقل می‌کند که مورد اعتماد خودش نیست! به عنوان نمونه در مجلد پنجاه و هفتم، حدیث غریبی از کتاب «جامع الأخبار» گزارش می‌نماید و سپس در باره آن می‌نویسد:

«أوردها صاحب الجامع فأوردتها ولم أعتمد عليها»^۱

یعنی: «این حدیث را صاحب جامع الاخبار آورده است و من نیز آن را آوردم ولی اعتماد بر آن ندارم!»

باز در همان مجلد، خبر دیگری را از شیخ صدوق نقل می‌نماید و در پی آن می‌نویسد:

«أقول: الخبر في غاية الغرابة وال أعتمد عليه لعدم كونه مأخوذاً من أصل معتبر وإن نسب إلي الصدوق ره».^۱

۱- بحار الأنوار، اثر محمد باقر مجلسی، ج ۵۷، ص ۳۳۱ (چاپ جدید)، از انتشارات دارالکتب الإسلامية.

یعنی: «می‌گویم: این خبر در نهایت غرابت است و من اعتماد بر آن ندارم زیرا که از اصل معتبری گرفته نشده هر چند به صدوق (رح) - نسبت داده شده است!»!

بنابراین، مجلسی بر خلاف کلینی و ابن بابویه، بر آن نبوده که تنها احادیث صحیح و مورد اعتماد را در کتاب خود گرد آورد. وی بیشتر در صدد جمع اخبار در کتاب «بحار الأنوار» بر آمده است از این رو در کتاب مذکور علاوه بر اخبار صحیح و سودمند، احادیث دروغین و اخبار مجعول نیز به فراوانی یافت می‌شود و انتشار آن‌ها در میان توده مردم، بدون تصریح به ساختگی بودنشان فرهنگ عامه را آلوده می‌سازد و آنان را به خرافات و اساطیر و عقاید غلوآمیز پای بند می‌کند. توضیح و بیانی که مجلسی در ذیل برخی از اخبار غریب آورده هر چند گاهی مفید است ولی کافی نیست. بعلاوه، وی در باره اخبار بسیاری که به خطا، یا به غلو آمیخته شده سکوت نموده است. از این رو «بحار الانوار» به نقد گسترده و دقیقی نیاز دارد و کتاب مستقلاً در این باره باید نگاشت.^۲

۱- بحار الأنوار، ج ۵۷، ص ۳۴۱.

۲- سید محسن امین عاملی در کتاب أعيان الشيعة (ج ۹، ص ۱۸۳) درباره مؤلفات مجلسی نوشته است: «لكن لا يخفى أن مؤلفاته تحتاج إلى زيادة تهذيب وترتيب، وقدحوت الغث والسمين. وبياناته وتوضيحاته وتفسيره للأحاديث وغيرها كثير منه كان على وجه الإستعجال الموجب قلة الفائدة والوقوع في الإشتباه». یعنی: «مخفی نماند که آنچه (مجلسی) تألیف نموده به پاکسازی و ترتیب نیازمند است چرا که نادرست و درست را در بر دارد و بسیاری از توضیحات و تفسیرهایش درباره احادیث و جز این‌ها، از روی شتاب صورت گرفته و موجب کمی فائده و افتادن در اشتباه شده است».

ملاً باقر مجلسی کتاب‌های متعددی به زبان فارسی نیز بنگارش در آورده که از آن جمله:

«حلیة المتقین» و «عین الحیوة» و «حیوة القلوب» و «حق الیقین» و «جلاء العیون» و «زاد المعاد» و جز این‌ها است.

ما در این جا به عنوان نمونه، به نقد ده حدیث از دو کتاب عربی و فارسی مجلسی (بحار الانوار و حلیة المتقین) می‌پردازیم تا خوانندگان ارجمند، خود حدیث مفصل از این مجمل بخوانند.

نقد آثار مجلسی

۱- مجلسی در کتاب «بحار الانوار» روایت مفصّلی از امام صادق - علیه السلام - در بارة ولادت علی - علیه السلام - در خانه کعبه آورده است. در ضمن آن روایت می‌خوانیم که پس از تولّد علی - علیه السلام - و بازگشت مادرش به خانه، حضرت محمد صلی الله علیه وسلم - برای دیدن نوزاد تصمیم گرفت به خانه ابو طالب رود و آنگاه:

«دخل رسول الله - صلی الله علیه وسلم - فلما دخل أهتز له أمير المؤمنين - علیه السلام - وضحك في وجهه وقال: السلام عليك يا رسول الله ورحمة الله وبركاته. ثم تنحنح بإذن الله تعالى وقال: بسم الله الرحمن الرحيم. قد أفلح المؤمنون. الذين هم في صلوتهم خاشعون. إلي آخر الآيات. فقال رسول الله - صلی الله علیه وسلم - قد أفلحوا بك وقرء تمام الآيات إلي قوله: أولئك هم الوارثون. الذين يرثون الفردوس هم فيها خالدون. فقال رسول الله - صلی الله علیه وسلم -: أنت والله أميرهم^۱ الحديث».

یعنی: «رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - به خانه (ابوطالب) وارد شد و

۱- بحار الأنوار، ج ۳۵، ص ۳۷-۳۸ در رساله ساختگی «مکالمات حسنیه» که به‌مراه «حلیة المتقین» بچاپ رسیده، آمده است که علی - علیه السلام - هنگامی که از مادر زاده شد کتاب آدم و تورات موسی و زبور داوود و انجیل عیسی و قرآن مجید را از اول تا آخر خواند! (حلیة المتقین مکالمات حسنیه - ص ۵۰۴ از انتشارات مطبوعاتی حسینی ۱۳۶۲).

چون بدانجا قدم نهاد امیر مؤمنان (که تازه تولّد یافته بود) به حرکت در آمد و در چهره او خندید و گفت: ای فرستاده خدا، درود و رحمت و برکات خداوند بر تو باد! سپس به اذن خدای بزرگ صدائی از سینه‌اش بر آورد و این آیات را خواند: (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. قَدْ أَفْلَحَ الْوَعْدُ الْمُؤْمِنُونَ ۱ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَشِعُونَ ۲...) تا پایان آیات. رسول خدا صلی الله علیه وسلم - به او فرمود: مؤمنان بسبب تو رستگار می‌شوند. سپس علی علیه السلام - تمام آیات سوره مؤمنون تا (أُولَئِكَ هُمُ الَّذِينَ يَرْتُونَ ۱۰ الَّذِينَ يَرْتُونَ ۱۱) را قرائت نمود و رسول خدا صلی الله علیه وسلم - بدو گفت: سوگند به خدا که تو امیر ایشان هستی...!

بنابر مفاد این روایت، ده سال پیش از آن که حضرت محمد بن عبدالله - صلی الله علیه وسلم - به نبوت رسد و در غار حراء، قرآن بر او نازل شود، علی علیه السلام - بهنگام نوزادی، قرآن خوانده و از آیات سوره مؤمنون آگاه بوده است! با آنکه در خود قرآن تصریح شده که پیش از وحی، نه پیامبر از قرآن اطلاعی داشته است و نه قوم وی! چنانکه می‌فرماید:

(تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ آلِ عَدِيِّ بْنِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ ۗ إِنَّ آلَ عَقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ۴۹) [هود: ۴۹].

«این‌ها از اخبار غیب است که بر تو وحی می‌کنیم، پیش از این، نه تو آن‌ها

را می‌دانستی و نه قومت».

باز در قرآن می‌فرماید:

(وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا ۗ مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا

أَلَّا كَتَبْتُ وَلَا أَلَّا إِيمَنُ) [الشورى: ۵۲].

«اینچنین روحی را به فرمان خو بسوی تو با وحی فرستادیم، تو نمی دانستی که کتاب چیست و نه ایمان کدامست»!

و همچنین می فرماید:

(وَمَا كُنْتَ تَرْجُوَ أَنْ يُلَقَىٰ إِلَيْكَ أَلَّا كَتَبُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ)

[القصص: ۸۶].

«تو امید نداشتی که این کتاب بسویت فرو فرستاده شود مگر آنکه رحمت خدایت چنین کرد».

جایی که پیامبر ارجمند اسلام -صلی الله علیه وسلم- پیش از بعثت و نزول روح القدس، از کتاب خدا خبر نداشت (و در غار حراء از نزول فرشته وحی دچار دهشت شد) چگونه علی -علیه السلام- در نوزادی قرآن خوانده است؟ آیا او پیش از رسول خدا -صلی الله علیه وسلم- به دریافت وحی نائل آمده است؟! آیا این افسانه، از جمله اخباری نیست که غالیان برای بزرگداشت مقام امیر مؤمنان -علیه السلام- ساخته اند؟! عجب آنکه در ذیل همین حدیث می خوانیم: «فلما كان من غد دخل رسول الله -صلی الله علیه وسلم- علی فاطمة (بنت أسد) فلما بصر علي -عليه السلام- برسول الله -صلی الله علیه وسلم- سقيتني بالأمس قال: فأخذه رسول الله -صلی الله علیه وسلم- فقالت فاطمة: عرفه ورب الكعبة قال فلكلام فاطمة سمي ذلك اليوم يوم عرفة يعني أن أمير المؤمنين -عليه السلام- عرف رسول الله -صلی الله علیه وسلم-» (بحار، ج

۳۵، ص ۳۸) یعنی: «چون فردا فرا رسید پیامبر خدا صلی الله علیه وسلم - دوباره بر فاطمة بنت اسد (مادر علي علیه السلام) وارد شد و چون چشم علي علیه السلام - بر پیامبر صلی الله علیه وسلم - اوفتاد سلام کرد و در چهره‌اش بخندید و اشاره نمود که مرا در آغوش خود بگیر و از آنچه دیروز بمن نوشاندی (یعنی از آب دهانت!) امروز هم بنوشان. رسول خدا صلی الله علیه وسلم - او بر گرفت و فاطمة بنت اسد گفت سوگند بخدای کعبه که او را شناخت! و بخاطر سخن فاطمه، آن روز را روز عرفه نامیدند! یعنی امیر مؤمنان - عليه السلام - پیامبر صلی الله علیه وسلم - را شناخت!»!

در حالی که نزد مورخان از جمله مسلمات تاریخ است که روز «عرفه» پیش از تولد علي علیه السلام - نامگذاری شده بود و در میان عرب مشهور و معروف بوده است.

۲ - مجلسي در مجلد چهل و یک از کتاب «بحار الانوار» چنین می‌نویسد:
«أبو الفتح الحفّار بإسناده أن علياً - عليه السلام - قال ما زلت مظلوماً مذكنت! قيل له: عرفنا ظلمك في كبرك، فما ظلمك في صغرک؟! فذكر أن عقيلاً كان به رمد، فكان لا يذرهما حتى يبدؤوا بي!»^۱

یعنی: «ابو الفتح حفّار به اسناد خود آورده است که علي علیه السلام - گفت: من تا عمر داشتم همواره مورد ستم قرار گرفته‌ام! گفته شد (ای امیر مؤمنان) ستمی را که در سنین بزرگی بر تو رفته است شناخته‌ایم ولی ظلمی که در کودکی بر تو شد چیست؟ پاسخ داد: عقیل (برادر بزرگ‌ترم) درد چشم

۱ - بحار الأنوار، ج ۴۱، ص ۵.

داشت و هیچ گاه بر دو چشمش دارو نمی ریختند مگر آنکه از من آغاز می کردند (برای راضی شدن او، نخست بر دیدگان من دارو می ریختند!)».

باید گفت که سازنده این خبر، بسیار ناشی بوده است زیرا عقیل مدت بیست سال از علی علیه السلام - بزرگ تر بود! و هیچ گاه برای آنکه جوانی بیست ساله حاضر شود تا در چشمانش دارو بریزند، در دیدگان نوزادی شیرخوار دارو نمی ریزند. اینکار را اگر بکنند برای کودکان می کنند نه برای جوان عرب بیت ساله!

از اختلاف سن عقیل و علی علیه السلام - در همان کتاب «بحار الأنوار» بدین صورت یاد شده است:

«أن مولانا أمير المؤمنين - عليه السلام - - كان أصغر ولد أبي طالب كان أصغر من جعفر بعشر سنين وجعفر أصغر من عقيل بعشر سنين وعقيل أصغر من طالب عشر سنين»^۱.

یعنی: «همانا مولای ما امیر مؤمنان - علیه السلام - - کوچک ترین فرزندان ابو طالب بود. او از جعفر ده سال کوچک تر بود و جعفر از عقیل ده سال کوچک تر بود و عقیل از طالب ده سال کوچک تر بود». بنابراین، تفاوت سن عقیل و علی علیه السلام - بیست سال بوده است.

۳- در کتب شیعیان و سنن روایت شده که خلیفه دوم (عمر بن خطاب) دختر علی علیه السلام - یعنی: ام کلثوم را به همسری برگزید و

۱- بحار الأنوار، ج ۴۲، ص ۱۱۰.

فرزندی بنام «زید بن عمر»^۱ از او پدید آمد. برخی از نویسندگان شیعه مانند شیخ مفید، این روایت را تضعیف کرده‌اند و سند آن را که از طریق سنیان رسیده تخطئه نموده‌اند ولی مجلسی در «بحار الأنوار» روایاتی از طریق شیعیان آورده که حکایت از صحّت آن ماجری می‌کند و در باره انکار شیخ مفید می‌نویسد:

«إنكار المفيد - (رح) - أصل الواقعة إنما هو لبيان أنه لم يثبت ذلك من طريقهم وإلا فبعد ورود ما مر من الأخبار إنكار ذلك عجيب وقد روي الكليني عن حميد بن زياد عن أبي سماعة عن محمد بن زياد عن عبد الله بن سنان ومعاوية بن عمار عن أبي عبد الله - عليه السلام - قال: إن عليا لما توفي عمر أتى أم كلثوم فأنطلق بها إلى بيته. وروي نحو ذلك عن محمد بن يحيى وغيره عن أحمد بن محمد بن عيسى، عن الحسين بن سعيد، عن النضر بن سويد، عن هشام بن سالم، عن سليمان بن خالد عن أبي عبد الله عليه السلام»^۲.

یعنی: «انکار شیخ مفید - که خدای رحمتش کند - در باره اصل واقعه (ازدواج خلیفه با ام کلثوم) تنها مربوط به آنستکه این حادثه از طریق آنان (اهل

۱- در کتاب «وسائل الشیعة» اثر شیخ حر عاملی، ضمن «کتاب المیراث» از امام باقر -علیه السلام- نقل کرده است که: ماتت ام کلثوم بنت علی -علیه السلام- و ابنها زید بن عمر بن الخطاب فی ساعه واحدة... (وسائل الشیعة، چاپ سنگی، ج ۳، ص ۴۰۸) یعنی: «ام کلثوم دختر علی - علیه السلام - و پسرش زید فرزند عمر بن خطاب در یخک زمان (مقارن با یکدیگر) مردند...».

۲- بحار الأنوار، ج ۴۲، ص ۱۰۹.

سنت) ثابت نمی‌شود و گرنه، پس از ورود اخباری که (از طریق امامیه) گذشت انکار این امر، شگفت است! و کلینی به سند خود (سلسله سند را می‌آورد) از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - گزارش نموده که گفت: چون عمر وفات یافت علی - علیه السلام - نزد امّ کلثوم رفت و او را به خانه خود برد. و همانند این روایت با سند دیگر (سند را ذکر می‌کند) از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - نیز گزارش شده است.

اما موضوع عجیب آنستکه مجلسی در مجلد ۴۲ بحار الأنوار روایتی از امام صادق - علیه السلام - آورده که این ازدواج را به صورت غریبی توجیه می‌کند! و آن روایت بسی نامعقول و باور نکردنی است.

متن آن روایت با سندش در کتاب بحار، چنین آمده است:

«الصفار عن أبي بصير، عن جذعان بن نصر، عن محمد بن مسعدة، عن محمد بن حموية بن إسماعيل، عن أبي عبد الله الربيعي، عن عمر بن أذينة قال قيل لأبي عبد الله - عليه السلام - إن الناس يحتجون علينا ويقولون: إن أمير المؤمنين - عليه السلام - زوج فلانا ابنته أم كلثوم. وكان متكئا فجلس وقال: أيقولون ذلك؟ إن قوماً يزعمون ذلك لا يهتدون إلى سواء السبيل. سبحانه الله ما كان يقدر أمير المؤمنين - عليه السلام - أن يحول بينه وبينها فينقذها؟! كذبوا ولم يكن ما قالوا! إن فلانا خطب إلى علي - عليه السلام - - بنه أم كلثوم فأبى علي - عليه السلام - - فقال للعباس: والله لئن لم تزوجني لأنتز عن منك السقايه وزمزم! فأتى العباس عليا فكلمة فأبى عليه، فألح العباس، فلما رأى أمير المؤمنين - عليه السلام - مشقة كلام الرجل على العباس وأنه سيفعل

بالسقایة ما قال أرسل أمير المؤمنين -عليه السلام- إلى جنية من أهل نجران يهودية يقال لها سحيفة بنت جريرية فأمرها فتمثلت في مثال أم كلثوم وحجبت الأبصار عن أم كلثوم وبعث بها إلى الرجل، فلم تزل عنده حتى أنه استراب بها يوماً فقال: ما في الأرض أهل بيت أسحر من بني هاشم. ثم أراد أن يظهر ذلك للناس فقتل وحوث الميراث وأنصرفت إلى نجران وأظهر أمير المؤمنين -عليه السلام- أم الكلثوم!^۱

يعني: «صفار از ابي بصير از جذعان بن نصر از محمد بن مسعه از محمد بن حمويه بن اسماعيل، از ابي عبدالله ربيبي از عمر بن اذينه، روايت کرده است که گفت: به ابو عبدالله صادق - عليه السلام - - گفتم مردم بر ضد ما دليل مي آورند و مي گویند: امير مؤمنان - عليه السلام - دخترش ام كلثوم را به همسري فلانکس (عمر بن خطاب) در آورد. امام صادق که در اين هنگام تکیه زده بود نشست و گفت: آیا چنین مي گویند؟ گروهی که اینگونه گمان مي کنند به راه راست هدايت نشده اند. سبحان الله! آیا امير مؤمنان - عليه السلام - توانايي نداشت که میان او و دخترش مانع شود و دختر خود را نجات دهد؟ دروغ گفتند و چنین چیزی نبوده است که آن ها گفته اند.

فلانکس (خلیفه) دختر امير مؤمنان - عليه السلام - ام کلثوم را از او خواستگاري کرد و علي - عليه السلام - از دادن دخترش خودداري ورزید. آنگاه (خلیفه) به عباس (عموي علي - عليه السلام -) گفت: سوگند بخدا که اگر دختر علي را به همسري من در نیاوري مقام آب رسانی به حجاج و

۱- بحار الأنوار، ج ۴۲، ص ۸۸.

سرپرستی زمزم را از تو می‌گیرم. عباس بسوی علی -علیه السلام- آمد و با وی مذاکره نمود. علی -علیه السلام- با هم از دادن دخترش به خلیفه خودداری ورزید. عباس در این باره اصرار کرد و امیر مؤمنان -علیه السلام- چون دید که سخن خلیفه بر عباس دشوار آمده و کاری را که خلیفه در باره آب‌رسانی به حجاج، گفته بود انجام خواهد داد به سوی زنی از جنی‌های نجران که او را سحیفه دختر جریریه می‌گفتند پیام فرستاد و امر کرد که بصورت ام کلثوم در آید و ام کلثوم از نظرها پنهان شد و علی -علیه السلام- آن زن جنی را به سوی خلیفه فرستاد و مدتی نزد وی بود تا اینکه روزی خلیفه در کار آن زن به شک افتاد و گفت: در روی زمین جادوگرتر از بنی هاشم کسی نیست! سپس خواست تا این امر را بر مردم آشکار کند ولی کشته شد و آن زن جنی، میراث او را گرفته به نجران بازگشت و امیر مؤمنان -علیه السلام- ام کلثوم را آشکار ساخت.»!

اولاً در سند این افسانه خرافی، نام افراد مجهولی مانند جذعان بن نصر و محمد بن مسعده و محمد بن حمویه دیده می‌شود و از این رو اعتبار روایت بلحاظ سند، مخدوش می‌گردد.

ثانیاً باید پرسید که آیا جنیان می‌توانند با آدمیان ازدواج کنند و از این راه فرزندی (چون زید بن عمر) پدید آید؟! آیا جایز است که امام متقیان -علیه السلام- بخاطر مقام آب‌رسانی عباس، نیرنگ بکار برد و جنی را بصورت انسان در آورد تا خلیفه با وی زناشویی کند؟ بعلاوه اگر این روایت صحیح باشد که زن جنی به نجران بازگشت و ام کلثوم آشکار شد! پس چرا در

روایات دیگر آمده که پس از قتل عمر، علی علیه السلام - به خانه خلیفه رفت و ام کلثوم را به منزل خودش برد؟!

۴ - بدتر از روایت مذکور، روایت دیگری است که مجلسی در مجلد چهل و دوم «بحار الأنوار» آورده و می‌نویسد:

«علی بن ابراهیم، عن أبیه، عن ابن أبي عمیر، عن هشام بن سالم وحماد، عن زرارة عن أبي عبد الله - علیه السلام - - فی تزویج أم کلثوم فقال: إن ذلک فرج غضبناه!»^۱

یعنی: «علی بن ابراهیم از پدرش از ابن ابی عمیر از هشام بن سالم و حماد، از زراره از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - - در باره به همسری در آوردن ام کلثوم روایت کرده است که امام صادق گفت: آن عورتی بود که از ما غضب کردند!».

به نظر ما علی علیه السلام -، بسیار غیورتر از آن بود که اجازه دهد کسی ناموس او را غضب کند بلکه ازدواج ام کلثوم و خلیفه، با رضایت ام کلثوم صورت گرفته است چنانکه برخی از مورخان بدین امر تصریح نموده‌اند و در خود کتاب «بحار الأنوار» نیز آمده است که: «تارة یروي أنه كان عن إختيار وإیثار»^۲ یعنی: «گاهی روایت شده که این ازدواج از روی اختیار و ایثار انجام گرفته است».

۵ - مجلسی در مجلد چهل و دوم از «بحار الأنوار» چنین می‌نویسد:

۱ - بحار الأنوار، ج ۴۲، ص ۱۰۶.
۲ - بحار الأنوار، ج ۴۲، ص ۱۰۷.

«روي عن محمد بن سنان قال دخلت علي الصادق - عليه السلام - فقال لي: من بالباب؟ قلت: رجل من الصين! قال فأدخله، فلما دخل قال له أبو عبد الله - عليه السلام - هل تعرفونا بالصين؟ قال: نعم يا سيدي. قال بماذا تعرفوننا؟ قال يا ابن رسول الله إن عندنا شجرة تحمل كل سنة وردا يتلون كل يوم مرتين فإذا كان أول النهار نجد مكتوبا عليه: لا إله إلا الله، محمد رسول الله، وإذا كان آخر النهار فإننا نجد مكتوبا عليه: لا إله إلا الله، علي خليفة رسول الله!»^۱

يعني: «از محمد بن سنان روایت شده که گفت بر امام صادق - عليه السلام - وارد شدم، به من گفت: چه کسی در آستانه (خانه ما) ایستاده است؟ گفتم: مردی است از اهل چین. گفت: او را داخل کن. پس چون آن مرد به خانه وارد شد، امام صادق - عليه السلام - از او پرسید: آیا ما (خاندان پیامبر - عليه السلام -) را در چین می‌شناسید؟ آن مرد جواب داد: آری ای سرور من! گفت: به چه چیز ما را می‌شناسید؟ پاسخ داد: ای پسر رسول خدا، نزد ما درختی هست که هر ساله گلی بر می‌آورد که رنگش روزی دوبار دگرگون می‌شود، چنان آغاز روز آید ملاحظه می‌کنیم که بر آن نوشته شده: لا إله إلا الله. محمد رسول الله. و چون پایان روز فرا می‌رسد می‌بینیم که بر آن نوشته شده است: «لا إله إلا الله، علي خليفة رسول الله».

اولاً این روایت، سلسله سندش بطور کامل معلوم نیست تا بلحاظ رجال حدیث، مورد نقد قرار گیرد ولی همان را وی اولش که محمد بن سنان باشد

اعتماد ما را از روایت سلب می‌کند زیرا در باره وی اختلاف شده و گروهی از رجال‌شناسان او را مورد وثوق ندانسته‌اند.^۱ ابن الغضائری و نجاشی در شأن وی گفته‌اند: «إنه ضعيف غال لا يلتفت إليه».^۲ «او در نقل حدیث ضعیف است و غلو می‌کند و نباید بدو اعتناء کرد». شیخ طوسی نیز وی را تضعیف نموده است. ابو عمر و کثیری هم در کتاب رجالش در باره وی می‌نویسد: «فإنه قال قبل موته كلما حدثتكم به لم يكن لي سماع ولا رواية إنما وجدته»^۳!

یعنی: «محمد بن سنان، پیش از مرگش گفته است هر حدیثی که برای شما نقل کردم آن را از کسی نشنیدم و از روایان نیز نقل نکرده‌ام فقط آن را یافته‌ام!» پس حدیث چنین مردی در خور اعتماد نیست.

ثانیاً اگر در کشور چین گلی با آن اوصاف هر ساله می‌روی، حکایتش بر سر زبان‌ها می‌افتاد و آوازه آن فراگیر می‌شد و هزاران تن در چین به تشیع روی می‌آوردند و چه بسا آن گل (همچون چای چین) به نواحی دیگر بویژه کشورهای اسلامی صادر می‌شد! در حالی که ابداً از این امور خبری در میان نبوده و نیست و بیشتر مردم چین اساساً مسلمان نیستند و اکثر قریب باتفاق مسلمانان آن دیار، بر مذهب اهل سنت و جماعت‌اند که در اثر رفت و آمد بازرگانان سنتی بدانجا و تبلیغ آنان، به مذهب اهل سنت روی آورده‌اند. پس این افسانه را نباید باور کرد.

۱- و به اصطلاح علم رجال: «جارج بر معدل، مقدم است».

۲- خلاصة الأقوال في معرفة الرجال، ص ۳۹۴.

۳- رجال کشی (اختیار معرفت الرجال)، ص ۵۰۷، چاپ مشهد ۱۳۴۸.

۶- مجلسی در مجلد بیست و ششم از «بحار الانوار» چنین می‌نویسد:
«ومن کتاب القائم للفضل بن شاذان عن صالح بن حمزة، عن الحسن بن عبد الله، عن أبي عبد الله - عليه السلام - قال أمير المؤمنين - عليه السلام - على منبر الكوفة: والله إني لديان الناس يوم الدين ... وأنا صاحب النشر الأول والنشر الآخر ... الحديث».

یعنی: «از کتاب قائم اثر فضل بن شاذان نقل شده از صالح بن حمزه، از حسن بن عبدالله، از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - که گفت: امیر مؤمنان - علیه السلام - در بالای منبر کوفه فرمود: سوگند به خدا که من پاداش دهندۀ مردم در روز جزا هستم و من خداوند زندگی نخستین و زندگی باز پسین هستم...!»

دربارۀ این حدیث باید گفت که:

اولاً برخی از روایانش به غلو متهم‌اند و برخی دیگر مجهولند! مثلاً علامه حلی در «خلاصة الأقوال» در بارۀ «حسن بن عبدالله» می‌نویسد: «یرمی بالغلو»^۱ یعنی «به او نسبت غلو داده می‌شود».

ثانیاً هر کس از دوران حکومت امیر مؤمنان - علیه السلام - در کوفه و اوضاع اجتماعی آنجا آگاهی داشته باشد بخوبی در می‌یابد که این خبر، ساختگی و دروغست! زیرا در کوفه پای منبر علی - علیه السلام - مردمان متعصب و خشکی (چون خوارج) نشسته بودند که هرگز تحمل نمی‌کردند امام بگوید: «من خداوند زندگی نخستین و زندگی بازپسین هستم!» دروغ

۱- خلاصة الأقوال، ص ۳۳۴.

بودن این خبر از همین جا معلوم می‌شود که راوی ناشی آن نمی‌گوید که علی -علیه السلام- این سخنان را در خفاء و مثلاً به اصحاب سرّ خود گفت بلکه ادّعا دارد امیر مؤمنان -علیه السلام- بالای منبر کوفه آشکارا دم از اوصاف خدایی برای خود می‌زد!

پیداست که این خبر، ساخته غلاه و دروغگویانی است که مولای متقیان -علیه السلام- در باره ایشان فرمود:

«هلک فی رجلاں، محب غال مبغض قال»^۱.

«دو مرد در حقّ من به هلاکت رسیدند، یکی دوست غلوکننده و دیگری دشمن خصومت‌گر».

باز فرمود:

«یهلک فی رجلاں، محب مفرط وباهت مفتر»^۲.

«دو مرد در باره من هلاک می‌شوند، دوستی که زیاده‌روی کند و بهتان زننده‌ای که (بر من) دروغ بندد».

۷- مجلسی در مجلد بیست و ششم از «بحار الأنوار» حدیث غریبی را از

کتابی ناشناخته بدینصورت نقل می‌کند:

«ذکر والدي - (رح) - أنه رأي في كتاب عتيق جمعه بعض محدثي أصحابنا في فضائل أمير المؤمنين - عليه السلام - - هذا الخبر ووجدته أيضا في كتاب عتيق مشتمل على أخبار كثيرة. قال روي عن محمد بن صدقة أنه قال:

۱- نهج البلاغة، كلمات قصار، شماره ۴۶۹، چاپ بیروت.

۲- نهج البلاغة، كلمات قصار، شماره ۴۶۹، چاپ بیروت.

سال أبو ذر الغفاري سلمان الفارسي - (رض) - يا أبا عبد الله ما معرفة الإمام أمير المؤمنين عليه السلام - بالنورانية؟ قال يا جندب فأمض بنا حتى نسأله عن ذلك قال فأتيناه فلم نجده. قال فأنظرناه حتى جاء قال - صلوات الله عليه - ما جاء بكما؟ قالوا جئناك يا أمير المؤمنين نسألك عن معرفتك بالنورانية! قال - صلوات الله عليه - مرحبا بكم من وليين متعاهدين لدينه لستم بمقصرين، لعمري إن ذلك الواجب على كل مؤمن ومؤمنة ثم قال - صلوات الله عليه - يا سلمان ويا جندب قالوا: لبيك يا أمير المؤمنين! قال عليه السلام - إنه لا يستكمل أحد الإيمان حتى يعرفني كنه معرفتي بالنورانية فإذا عرفني بهذه المعرفة فقد أمتحن الله قلبه للإيمان وشرح صدره للإسلام وصار عارفا مستبصرا ومن قصر عن معرفة ذلك فهو شاك ومرتاب! يا سلمان ويا جندب قالوا لبيك يا أمير المؤمنين! قال عليه السلام - معرفتي بالنورانية معرفة الله عز وجل ومعرفة الله عز وجل معرفتي بالنورانية ... يا سلمان ويا جندب. قالوا لبيك يا أمير المؤمنين! قال عليه السلام - أنا الذي حملت نوحا في السفينة بأمر ربي! وأنا الذي أخرجت يونس من بطن الحوت بإذن ربي! وأنا الذي جاوزت موسى بن عمران البحر بأمر ربي! وأنا الذي أخرجت إبراهيم من النار بإذن ربي! وأنا الذي أجريت أنهارها وفجرت عيونها وغرست أشجارها بإذن ربي ... وأنا الخضر عالم موسى! وأنا معلم سليمان بن داوود! وأنا ذو القرنين! وأنا قدرة الله عز وجل^١ ... الحديث»

يعني: «پدرم - كه رحمت خدا بر او باد - گفت در كتابهاي قديمي كه

١ - بحار الأنوار، ج ٢٦، ص ١ و ٥ و ٦.

بوسیله برخی از محدثین شیعه در باره فضائل امیر مؤمنان علیه السلام - گردآوری شده، این خبر را دیده است و من نیز در کتابی کهن که اخبار بسیاری را در بر داشت آن را یافتیم. در آنجا نوشته بود از محمد بن صدقه روایت شده که گفت ابوذر غفاری از سلمان پارسی پرسید: ای ابا عبدالله، شناسایی امام امیر مؤمنان علیه السلام - به نورانیت کدامست؟ سلمان پاسخ داد: ای جناب (نام ابوذر بوده است)، باید نزد علی برویم و در این باره از او سؤال کنیم. هر دو رفتند و علی علیه السلام - را نیافتند و گفتند که در انتظار وی می مانیم. تا آنکه علی صلوات الله علیه - آمد و پرسید چه امری شما را بدینجا آورده است؟ گفتند ای امیر مؤمنان آمده ایم تا در باره شناسایی تو در مقام نورانیت سؤال کنیم! علی صلوات الله علیه - فرمود آفرین بر شما دو دوست هم پیمان در دیانت که در کار دین کوتاهی نمی کنید. بجان مردم سوگند که تحقیق از این امر بر هر مرد و زن مؤمنی واجب است سپس گفت: ای سلمان و ای جناب، گفتند بله ای امیر مؤمنان. فرمود: ایمان هیچ کس به کمال نمی رسد تا به کنه معرفت من در مقام نورانیت نائل شود و چون آن را شناخت خداوند دل او را در ایمان آزموده و سینه اش را برای اسلام گشوده و او عارفی شده که بصیرت یافته است و هر کس در این راه کوتاهی ورزد، وی اهل شک و تردید است. ای سلمان و ای جناب، معرفت من به نورانیت، معرفت خداوند عزوجل به نورانیت است و معرفت خداوند عزوجل، معرفت من به نورانیت است! ... ای سلمان و ای جناب، گفتند بله ای امیر مؤمنان گفت منم کسی که به اذن خداوندم نوح را در کشتی حمل کردم! منم کسی که

به اذن خداوندم یونس را از شکم نهنگ بیرون آوردم! منم کسی که به اذن خداوندم موسی بن عمران را از دریا گذراندم! منم کسی که به اذن خداوندم ابراهیم را از آتش بدر آوردم! منم کسی که به اذن خداوندم رودخانه‌ها را روان ساختم و چشمه سارهای زمین را شکافتم و درختان آن را نشاندم! من خضر دانشمندم که با موسی همراه بود. من آموزگار سلیمان بن داوودم و من قدرت خداوند عزوجل هستم»... در باره این حدیث غریب باید گفت:

اولاً بلحاظ سند، مجلسی و پدرش این روایت را در کتابی قدیمی یافته‌اند که هیچ معلوم نیست مؤلف آن چه کسی بوده و از چه راهی این روایت بدو رسیده است؟! بعلاوه در سند روایت مذکور، انقطاع وجود دارد زیرا محمد بن صدقه -راوی آن- با ابوذر و سلمان معاصر نبوده و معلوم نیست چگونه این روایت را از آن دو نقل می‌کند؟! از این گذشته، ما در کتب رجال دو شخص به نام محمد بن صدقه داریم. یکی محمد بن صدقه عبّدی است که با امام صادق علیه السلام - و امام کاظم علیه السلام - معاصر بوده و ابو عمرو کشّی او را «بتري مذهب» می‌داند و خود مجلسی هم وی را تضعیف می‌کند.^۱ دوّم محمد بن صدقه عنبري بصري است که با امام رضا علیه السلام - معاصر بوده و شیخ طوسی و علامه حلّی هر دو، او را از غلاه معرفی نموده‌اند.^۲

پس این دو تن، علاوه بر آنکه فاصله زمانی با ابوذر و سلمان داشته‌اند، مورد وثوق همه علمای امامیه نیز نیستند و از این رو سند روایت مذکور، مخدوش و بی اعتبار است. شگفت آنکه خود مجلسی هم بدان اعتماد ندارد! و

۱- تنقیح المقال، ج ۳، ص ۱۳۳.

۲- تنقیح المقال، ج ۳، ص ۱۳۳.

هنگامی که تصمیم می‌گیرد این روایت را توجیه نماید می‌نویسد: «لو صح صدور الخبر عنه - علیه السلام - لاحتمل أن يكون المراد» ...^۱
یعنی: «اگر صدور این خبر از علی - علیه السلام - درست باشد احتمال دارد که مراد آن حضرت این بوده است که ...!»

ثانیاً متن روایت مذکور، با قرآن مجید سازگار نیست زیرا قرآن کریم در آیات متعددی تصریح فرموده که پیامبر اسلام - صلی الله علیه وسلم - در عصر پیامبران پیشین نبوده و بر احوال آنان حضور و آگاهی نداشته است! چگونه می‌شود که علی - علیه السلام - این سمت را احراز کرده و از پیامبر اسلام -

صلی الله علیه وسلم - سبقت گرفته است؟! قرآن می‌فرماید:

(وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَى نَا) [القصص: ۴۶].

«تو (ای پیامبر) در جانب طور نبودی چون ندا در دادیم.»

(وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ آلِ عَزْرَبِيِّ إِذْ قَضَى نَا إِلَى مُوسَى آلِ أُمِّ رَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ۴۴) [القصص: ۴۴].

«تو (ای پیامبر) در جانب غربی (میقات موسی) نبودی چون وحی بر موسی را به انجام رساندیم و تو از شاهدان (آن صحنه) نبودی.»

(وَمَا كُنْتَ لَدَى هِمَّ إِذِ يُلِّقُونَ أَقْلَمَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرِيْمَ)

[آل عمران: ۴۴].

«و تو (ای پیامبر) نزد ایشان نبودی آنگاه که قلم‌های خود را (به قصد

قرعه) افکندند تا کدامیک مریم را سرپرستی کند.»

۱- بحار الأنوار، ج ۲۶، صص ۷-۸.

بعلاوه معنای «أنا قدره الله عز وجل» چیست؟ مگر قدرت، از صفات ذاتی حق تعالی به شمار نمی‌آید؟ و مگر کسی می‌تواند در مقام ذات، با خدای سبحان متحد یا شریک شود؟! آیا ظاهر این کلمات، کفر آمیز به نظر نمی‌آید؟ و آیا غلاه و علی‌اللهی‌ها مخترع این سخنان نیستند؟!

۸- مجلسی در مجلد بیست و ششم از «بحار الانوار» روایتی از ابوجعفر باقر علیه السلام - بدینصورت نقل کرده است:

«عن أحمد بن الحسين عن الأهوازي عن عمر بن تميم عن عمار بن مروان عن أبي جعفر عليه السلام - قال: إنا لنعرف الرجل إذ رأيناه بحقيقة الإيمان وبحقيقة النفاق»^۱

یعنی: «از احمد بن حسین از اهوازی از عمر بن تمیم از عمار بن مروان از ابو جعفر باقر - علیه السلام - روایت شده که گفت: ما هر گاه مردی را ببینیم می‌شناسیم که آیا حقاً ایمان دارد یا برآستی منافق است!»
این روایت نیز علاوه بر آنکه در سندش کسی مانند «عمر بن تمیم» دیده می‌شود که ناشناخته و مجهول است با قرآن کریم نیز سازگاری ندارد زیرا در قرآن مجید بتصریح آمده است که پیامبر عالیقدر اسلام -صلی الله علیه وسلم- منافقان را نمی‌شناخته، چگونه امام علیه السلام -بمحض دیدن مردی، می‌شناخته که او منافق است یا مؤمن؟!

در قرآن ضمن سوره شریفه توبه می‌خوانیم:

(وَمِمَّنْ حَوْلَكُم مِّنَ الَّذِينَ رَابِحُوا مَن لَّا يَدْرِي لِمَا يَدْعُوا بِهِم مُّؤْمِنُونَ وَمِنَ الَّذِينَ يَدْعُوا بِهِم مُّؤْمِنُونَ مَن لَّا يَدْرِي لِمَا يَدْعُوا بِهِم مُّؤْمِنُونَ)

۱- بحار الأنوار، ج ۲۶، ص ۱۲۷.

عَلَى النَّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ (التوبة: ۱۰۱).

«در پیرامون شما از بادیه نشینان، کسانی منافقند و برخی از اهل مدینه نیز بر نفاق خو گرفته‌اند، تو (ای پیامبر) آن‌ها را نمی‌شناسی و ما آنان را می‌شناسیم».

باز در قرآن مجید ضمن سوره کریمه بقره می‌خوانیم:

(وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي آلِ حَيَوَةِ الدُّنْيَا وَيُشْهِدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْإِخْصَامِ ۚ) [البقرة: ۲۰۴].

«از میان مردم کسی است که گفتارش در باره (بی‌اعتباری) زندگانی دنیا تو را به شگفت می‌افکند و خدا را بر آنچه در دل دارد گواه می‌گیرد، ولی او (در باطن) سخت‌ترین دشمنان است».

پیدا است سخنی که با قرآن مخالفت داشته باشد از امام باقر علیه السلام - صادر نشده و افتراء بر ایشان است.

۹- یکی از راه‌های شناخت احادیث ساختگی آنست که در خلال حدیث، وعده ثواب‌های عجیب و غریب و بسیار مبالغه‌آمیز در باره کاری سهل و آسان آمده باشد مانند آنچه مجلسی در کتاب «حلیة المتقین» می‌نویسد که:

«از حضرت رسول صلی الله علیه وسلم - منقول است که هر که بپای خود برود بخانه خویشان به دیدن ایشان یا برای آنکه مالی به ایشان برساند، حقتعالی ثواب صد شهید او را کرامت فرماید و به عدد هر گاه بر دارد چهل هزار حسنه در نامه اعمالش نوشته شود و چهل هزار گناه محو شود و چهل

هزار درجه برای او در بهشت بلند شود و چنان باشد که صد سال عبادت خدا به اخلاص کرده باشد!»^۱

با این حساب، شهیدان راه خدا بسیار زیان کرده‌اند! زیرا اگر بجای رفتن به میدان جهاد و شهادت، مثلاً بسوی خانه خاله و عمه خویش رهسپار می‌شدند هر بار، دویست برابر بیشتر از ثواب شهادت، بهره می‌بردند! آیا چنین روایت غلوآمیزی، ساختگی و مجعول نیست؟!

۱۰ - باز مجلسی ضمن همان کتاب در باره ثواب سنگ‌هایی که در بیابان‌های نجف افتاده و می‌توان از آن‌ها انگشتری ساخت و بر دست کرد، می‌نویسد:

حضرت صادق علیه السلام - فرمود: «آن دري که در نجف اشرف، خدا ظاهر می‌سازد بدرستی که هر که آن را دست کند به هر نظر کردنی به آن، خداوند عالمیان زیارتی یا حجی یا عمره‌ای در نامه اعمال او بنویسد که ثوابش ثواب پیغمبران و صالحان باشد و اگر خدا رحم نمی‌کرد بر شیعیان ما، هر آینه هر نگین از آن، به قیمت بسیار می‌رسید و لیکن خدا ارزان کرده است برای ایشان که توانگر و فقیر ایشان توانند در دست کرد».^۲

آیا ثواب پیغمبران خدا آن اندازه ارزان است که با نگاه کردن به قطعه سنگی برابری می‌کند؟!

تو خود حدیث مفصل بخوان از این مجمل!

۱ - حلیة المتقین، ص ۱۹۳، ص چاپ تهران، چاپ مطبوعاتی حسینی ۱۳۶۲.
۲ - حلیة المتقین، صص ۱۹-۲۰.

بررسی روایات ساختگی در کتب حدیث -

۱۱۶

~~نقد کتب حدیث~~

حُرّ عاملي و آثار وي

از جمله محدثين اخير که آوازه‌اي بسيار در علم حديث دارد، شيخ محمد بن حسن حرّ عاملي (متوفّي در سال ۱۱۰۴ هجري قمري) را بايد نام برد که کتاب مشهور وي «وسائل الشيعه» مرجع فقهاي پس از او، در رأي و فتوي قرار گرفته است. شيخ حرّ در يکي از دهکده‌هاي جبل عامل (در جنوب لبنان) زاده شد و در آن ديار به تحصيل علوم ديني و فرا گرفتن حديث پرداخت. سپس مسافرت‌هايي به حجاز و عراق و ايران کرد و سرانجام در شهر مشهد اقامت گزيد و در همانجا وفات کرد. شيخ حرّ با ملا محمد باقر مجلسي معاصر بود و از او اجازه روايت گرفت چنانکه مجلسي نيز از وي اجازه نقل حديث دريافت کرد. شرح احوال و ذکر آثار شيخ حر در کتب تذکره آمده است و خود او نيز کتابي بنام «أمل الأمل» در احوال علماي جبل عامل، تأليف کرده و در باره سوانح زندگي و آثار خودش نيز سخن گفته است. شيخ يوسف بحراني در کتاب «لؤلؤة البحرين» از وي تجليل نموده مي‌نويسد او دانشمندی فاضل و محدثي اخباري مسلک بود: «کان عالماً فاضلاً محدثاً أخبارياً»^۱. حرّ عاملي در ايران شهرت فراواني يافت و از سوي پادشاه وقت، مقام «شيخ الإسلام» و «قاضي القضاة» در خطه خراسان بدون تفويض شد. کتاب‌هايي که ما از اين شيخ در اختيار داريم همه به روش علماي اخباري

۱ - لؤلؤة البحرين، ص ۷۶.

تألیف شده است و از جمله آن‌ها: کتاب «الجواهر السنية» در احادیث قدسی و «الفوائد الطوسیه» در مباحث گوناگون و «الإيقاظ من الهجعه» در موضوع رجعت و «الإثنا عشریه» در ردّ صوفیه و «الفصول المهمه في أصول الأئمة» را می‌توان نام برد. ولی بی‌تردید مهم‌ترین کتاب شیخ حر عاملی «تفصیل وسائل الشیعه إلى تحصیل مسائل الشریعة» شمرده می‌شود. شیخ حرّ در این کتاب کوشیده تا احادیث کتب اربعه امامیه یعنی (کافی و من لا یحضره الفقیه و تهذیب و استبصار) را با روایات کتب دیگری در امر حدیث گرد آورد ولی از میان احادیث این کتاب‌ها، آنچه را که با «فروع مذهب امامیه» پیوند دارد جمع‌آوری کرده است و از این حیث با «بحار مجلسی» که محدود به فروع مذهب نیست و در مباحث گوناگون تألیف شده تفاوت دارد و لذا چنانکه گفتیم کتاب وسائل، از مراجع مهمّ فقهای امامیه در رای و فتوی به شمار می‌آید و محدّث مشهور، میرزا حسین نوری هم مستدرکی بر آن نگاشته که بچاپ رسیده و در دسترس قرار دارد. شیخ حر در کتاب اخیرش به روش اخباری‌های شیعه، معمولاً همه احادیث را می‌پذیرد و به بررسی اسناد و رجال حدیث نمی‌پردازد و بیشتر می‌کوشد تا مفاد احادیث را جمع یا توجیه کند و در این کار از شیخ ابو جعفر طوسی بسیار تأثیر پذیرفته است بطوریکه غالباً به توجیحات شیخ طوسی استناد می‌نماید.

شیوه کار و روش نگارش او حتّی مورد قبول برخی از اخباری‌های معتدل امامیه، مانند شیخ یوسف بحرانی قرار نگرفته است و از این‌رو بحرانی در کتاب «لؤلؤة البحرین» در مورد تصانیف شیخ حر می‌نویسد:

«لا يخفي إنه وإن كثرت تصانيفه - قدس سره - كما ذكر إلا انها خالية عن التحقيق والتحبير، تحتاج إلى تهذيب وتحرير كما لا يخفي على من راجعها»^۱.
یعنی: «پوشیده نماند که مصنف (شیخ حر قدس سره) هر چند بسیار است - همانگونه که ذکر شد - ولی خالی از تحقیق و زیبانویسی می‌باشد و به پاکسازی و بازنویسی نیاز دارد چنانکه هر کس بدان‌ها رجوع کند بر او پنهان نمی‌ماند».

ما پس از مجلسی، در میان محدثین دوران‌های اخیر، شیخ حرّ عاملی را برگزیده‌ایم و به نقد احادیث او پرداخته‌ایم زیرا ملاحظه کردیم که بویژه کتاب بزرگ وی یعنی «وسائل الشیعة» اثر بسیاری در معاصرین ما بجای نهاده است بطوریکه اغلب فتاوی‌ای ایشان با عنوان‌های این کتاب، هماهنگی دارد. در اینجا مانند فصل‌های پیشین، ده نمونه از احادیث کتاب وسائل را می‌آوریم و نشان می‌دهیم که آن احادیث، غیرقابل اعتماد و ساختگی‌اند.

نقد احادیث وسائل الشیعه

۱- شیخ حر عاملی در «کتاب الطهارة» از وسائل الشیعه روایت عجیبی آورده است بدین صورت که می‌نویسد:

«محمد بن الحسن الطوسی باسناده عن محمد بن أحمد بن یحیی، عن یعقوب بن یزید عن ابن ابي عمیر، عن داوود بن فرقد عن ابي عبد الله -عليه السلام- قال كان بنو إسرائيل إذا أصاب أحدهم قطرة بول قرضوا لحومهم بالمقاريض وقد وسع الله عليكم بأوسع ما بين السماء والأرض وجعل لكم الماء طهوراً، فأنظروا كيف تكونون»^۱.

یعنی: «محمد بن حسن طوسی -که خدا از او خشنود باد- به اسناد خود از محمد بن احمد بن یحیی، از یعقوب بن یزید، از ابن ابي عمیر، از داود بن فرقد از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - روایت نموده که گفت: چون بر پیکر فردی از بنی اسرائیل قطره‌ای بول می‌رسید، آنان گوشت‌های پیکرشان را با قیچی‌ها می‌چیدند! ولی خداوند کار طهارت شما (مسلمانان) را بیشتر از فاصله میان آسمان و زمین وسعت داده و آب را وسیله پاک‌ی شما قرار داده است. پس بنگرید که شما چگونه (شکرگزار) می‌باشید!»

۱- وسائل الشیعة، ج ۱، ص ۷۷ (چاپ سنگی). و ج ۱، ص ۱۰۰ چاپ ۲۰ جلدی مطبوعه اسلامیة.

آیا چنین کاری در میان بنی اسرائیل مرسوم بوده است که بمحض چکیدن قطره بولی بر بدنشان بجای شستن آن- پیکر خود را قیچی می کردند؟! (بیچاره کسانی که به بیماری سلسله البول دچار بودند)! پس چگونه از این حکم دردناک، هیچ خبر و اثری در تورات دیده نمی شود؟! و آیا خداوند عادل و حکیم و مهربان برای پاک کردن یک آلودگی طبیعی، چنین حکمی را صادر می کند؟! و آیا برای نشان دادن سهولت احکام اسلام، لازمست به چنین دروغهایی متوسل شد؟!!

ساختگی بودن این حدیث و امثال آن، بقدری روشن است که به تحقیق در اسناد آنها نیاز نداریم.

۲- شیخ حرّ عاملی در همان «کتاب الطهارة» از وسائل الشیعه روایتی آورده که بر «نجس بودن آهن» دلالت دارد! صورت روایت مزبور چنین است:

«وبإلأسناد عن عمار عن أبي عبد الله -عليه السلام- في الرجل إذا قص أظفاره بالحديد أو جز شعره أو حلق قفاه فإن عليه أن يمسحه بالماء قبل أن يصلي؟ قال: فإن صلي ولم يمسح من ذلك بالماء؟ قال - عليه السلام - :- يعيد الصلوة لأن الحديد نجس وقال لأن الحديد لباس أهل النار والذهب لباس أهل الجنة»^۱.

۱- وسائل الشیعة، ج ۱، ص ۱۹۴ (چاپ سنگی). و ج ۱، ص ۲۰۴ چاپ ۲۰ جلدی مطبوعه اسلامیة.

یعنی: «محمد بن حسن (شیخ طوسی) به اسناد خود از عمّار از ابی عبدالله صادق - علیه السلام - روایت کرده که عمار در باره مردی از امام سؤال که چون ناخن‌های خویش را با آهن (قیچی آهنین) بچیند یا مویش را قطع کند یا پشت سرش را بتراشد، آیا وظیفه دارد پیش از آنکه نماز گزارد، آنجا را با آب بشوید؟ و پرسید که اگر آن مرد نماز گزارد ولی جایگاه مذکور را با آب نشسته باشد، چه باید بکند؟ امام صادق علیه السلام - پاسخ داد: وی نماز را اعاده کند (دوباره بخواند) زیرا که آهن نجس است و گفت: زیرا که آهن، لباس دوزخیان و طلا، جامه بهشتیان است! این حکم (نجاست آهن) و لزوم اعاده نماز، بر خلاف اجماع علمای اسلام است. در قرآن کریم نیز آمده که مسلمانان در سفرهای جنگی، با سلاح (آهنین) نماز گزارند و فرموده تا سلاحشان را بکنار خود نهند چنانکه می‌خوانیم:

(وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقِمْ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا أَسْلِحَهُمْ) [النساء: ۱۰۲].

«و چون در میان یارانت بودی و برای ایشان نماز بپا داشتی، پس گروهی از آنان بهمراه تو به نماز برخیزند و اسلحه خود را بر گیرند...».

بنابراین کسی که مثلاً ناخن خود را با قیچی گرفت و سپس نماز خواند، لازم نیست نمازی را که خوانده است اعاده کند زیرا که آهن، نجس و باطل‌کننده نماز نیست.

۳- و ۴- شیخ حرّ عاملی در «کتاب الصلوة» از وسائل الشیعه می‌نویسد:

«محمد بن الحسن یاسناده عن أحمد بن محمد عن ابن أبي نصر عن ثعلبه بن ميمون عن ميسر عن أبي جعفر - عليه السلام - قال: شيئان يفسد الناس بهما صلواتهم، قول الرجل: تبارك اسمك وتعالى جدك ولا إله غيرك، وإنما قالته الجن بجهالته فحكى الله عنهم. وقول الرجل: السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين»^۱.

یعنی: محمد بن حسن (شیخ طوسی) به اسناد خود از احمد بن محمد، از ابن ابی نصر، از ثعلبه بن میمون، از میسر از ابو جعفر باقر - علیه السلام - روایت کرده است که گفت: مردم با گفتن دو چیز، نماز خود را باطل می‌کنند! (یکی) سخن مردی که (در دعای افتتاح نمازش) گوید: تبارک اسمک و تعالی جدک و لا اله غیرک (یعنی: خداوندا نام تو مبارک است و جلال و عظمت تو بلند است و معبودی جز تو نیست) و این سخنی است که جن‌ها از روی نادانی گفتند و خداوند (در قرآن) از ایشان حکایت نمود! و (دوم) سخن مردی که (در تشهد اول نماز خود) بگوید: «السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين».

در «وسائل الشیعه» روایت مزبور بصورت دیگری هم آمده است و می‌نویسد:

«محمد بن علي بن الحسين قال قال الصادق - عليه السلام - - أفسد ابن مسعود على الناس صلواتهم بشيئين، بقوله: تبارك اسم ربك وتعالى جدك.

۱- وسائل الشیعة، ج ۱، ص ۴۱۵ (چاپ سنگی) و ج ۶، ص ۱۰۰۰ چاپ ۲۰ جلدی مطبوعه اسلامیة.

فهذا شيء قالته الجن بجهالة، فحكى الله عنها. وبقوله: السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين في التشهد الأول!^۱

یعنی: «محمد بن علی بن الحسین (شیخ صدوق) گفت که امام صادق - - -
علیه السلام - - گفته است: عبدالله بن مسعود (صحابی معروف) نماز مردم را
با دو چیز باطل کرد: (یکی) با گفتن تبارک اسم ربک و تعالی جدک که جنیان
از روی نادانی آن را گفتند و خداوند (در قرآن) از آنها حکایت نمود و (دوم)
با گفتن «السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين»، در تشهد اول».

این هر دو روایت، بدون تردید غلط است زیرا عبارت «تعالی جد ربنا» در
قرآن کریم عبارتی نیست که خداوند سبحان از جنیان نادان حکایت نموده
باشد لکه خدای متعال آن را به رسم تصدیق، از مؤمنان و موحدان ایشان
گزارش فرموده است که گفتند:

(وَأَنَّهُ تَعَلَّىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صُحْبَةً ۖ وَلَا وَكْدًا ۗ) [الجن: ۲].

«همانا جلال و عظمت خداوند ما بس بلند است، او نه همسری اختیار
کرده و نه فرزندی گرفته است».

اما راویان نادان چنان پنداشته‌اند که واژه «جد» در این آیه شریفه بمعنای
«پدر بزرگ»! بکار رفته است و جنیان از روی نادانی آن را به خداوند نسبت
داده‌اند! از این رو اضافه کلمه مذکور را به «ربنا» جایز ندانسته‌اند و از قول امام
علیه السلام - گفتن آن را موجب بطلان نماز شمرده‌اند! در حالی که مفسران

۱- وسائل الشیعة، ج ۱، ص ۴۱۵ (چاپ سنگی) و ج ۶، ص ۱۰۰۱ چاپ ۲۰ جلدی مطبوعه اسلامیة.

بزرگ شیعه و سنی معنای صحیح واژه مزبور را آورده‌اند و به عنوان نمونه شیخ طبرسی در تفسیر «جوامع الجامع» می‌نویسد:

«تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا أَي: تَعَالَى جَلال رَبنا وَعظمته عن اتخاذ الصاحبة والولد. من قولک: جد فلان في عيني إذا عظم»^۱.

می‌گوید: «تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا» یعنی جلال و عظمت خداوند ما برتر از آنست که همسر و فرزندی گیرد. از قبیل این سخن که گویی: جد فلان فی عینی. یعنی فلانکس در چشم من بزرگ آمد».

از مؤیدات این مطلب آنست که در دعای توحیدی و معروف «جوشن کبیر» که از رسول خدا -صلی الله علیه وسلم- مروی است می‌خوانیم:

«یا من تبارک اسمہ، یا من تَعَالَى جدہ، یا من لا إله غیرہ^۲...»

یعنی: «ای کسی که نام تو مبارک است، ای کسی که جلال و عظمت تو بس بلند است، ای کسی که جز تو معبودی نیست...».

بنابراین، آن دو روایت ساختگی از جهل راویانش نسبت به زبان عرب ناشی شده است و با کتاب خداوند و دعای پیامبر -صلی الله علیه وسلم- مخالفت دارد.

۵- شیخ حر عاملی در «کتاب التجارة» از وسائل الشیعه آورده است:

«محمد بن إدريس في آخر السرائر نقلا من كتاب جعفر بن محمد بن سنان الدهقان، عن عبید الله، عن درست (بن أبي منصور)، عن عبد الحميد بن أبي

۱- تفسیر جوامع الجامع، اثر طبرسی، ج ۴، ص ۳۷۱، چاپ دانشگاه تهران (۱۳۷۸ ه. ش).

۲- مفاتیح الجنان، دعای جوشن کبیر، بند ۷۶.

العلاء، عن موسى بن جعفر -عليه السلام- عن آبائه قال رسول الله - صلى الله عليه وسلم - «من انهمك في طلب النحو سلب عنه الخشوع»^۱.

یعنی: «محمد بن ادریس در آخر کتاب «سرائر» از کتاب جعفر بن محمد بن سنان معروف به دهقان نقل کرده از عبیدالله، از درست (بن ابی منصور) از عبدالحمید بن ابی العلاء، از موسی بن جعفر - علیه السلام - - از پدرانش که رسول خدا - صلى الله عليه وسلم - گفت: کسی که در جستجوی (دانش) نحو، بسیار کوشد فروتنی از او سلب می‌شود!»

این حدیث، ساختگی است زیرا علاوه بر اینکه درست بن ابی منصور، واقفی مذهب بوده و روایتش پذیرفته نیست (چنانکه علامه حلی و مامقانی بدان تصریح نموده‌اند)^۲ علم نحو اساساً در زمان رسول خدا - صلى الله عليه وسلم - ناشناخته بود و به اتفاق دانشمندان شیعه و سنی، پس از دوره رسول اکرم - صلى الله عليه وسلم - پدید آمد و از این رو با صدور این حدیث، مخاطبان پیامبر - صلى الله عليه وسلم - بهیچ وجه نمی‌فهمیدند که آن بزرگوار چه می‌گوید و از تلاش در فرا گرفتن چه چیزی نهی می‌کند؟! با آنکه از رسول خدا - صلى الله عليه وسلم - رسیده است که فرمود: «أنا معاشر الأنبياء أمرنا ان نكلم الناس على قدر عقولهم»^۳. یعنی: «ما گروه پیامبران فرمان یافته‌ایم که با مردم به اندازه عقلشان سخن گوئیم».

۱- وسائل الشیعة، ج ۲، کتاب التجارة، ص ۶۰۷ (چاپ سنگی).
و ج ۱۲، ص ۲۴۶ چاپ اسلامیة.
۲- خلاصة الأقوال، ص ۳۴۶ و تنقيح المقال، ج ۱، ص ۴۱۷.
۳- الأصول من الكافي، ج ۱، ص ۲۳.

این هم ناگفته نماند که هر چند «محمد بن ادریس حلی» در آخر کتاب «سرائر» بخشی از اخبار آحاد را آورده است ولی به همه آنها اعتماد نشان نمی‌دهد و برخی را صریحاً رد می‌کند.^۱ بویژه که در آغاز کتابش می‌گوید اخبار آحاد، به هیچ وجه حجیت ندارد تا آنجا که می‌نویسد:

«لا أعرج علی أخبار الأحاد فهل هدم ال؛سلام الإلهی»؟!^۲

یعنی: «من بر اخبار آحاد اعتماد نمی‌کنم، آیا اسلام را چیزی جز همین خبرهای واحد، ویران نموده است»؟!^۳

پس چنین خبر واحدی که سندش بلحاظ علم رجال، اشکال دارد و متنش با تاریخ علم نحو نمی‌سازد، حتماً با مذاق خود محمد بن ادریس نیز سازگار نیست.

۶- شیخ حر عاملی در «کتاب الطهارة» از وسائل الشیعه می‌نویسد:

«محمد بن یعقوب، عن محمد بن یحیی، عن أحمد بن عیسی، عن محمد بن إسماعیل بن بزیع، عن أبي إسماعیل السراج عن هارون بن خارجه، قال سمعت أبا عبد الله - عليه السلام - يقول من دفن في الحرم أمن من الفزع الأكبر! فقلت له: من بر الناس وفأجرهم؟! قال من بر الناس وفأجرهم»!^۴

یعنی: «محمد بن یعقوب (شیخ کلینی) از محمد بن یحیی، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل بزیع، از ابی اسماعیل سراج، از هارون

۱- به کتاب «السرائر» اثر ابن ادریس حلی، ص ۴۷۷ چاپ قم (المطبعة العلمية) نگاه کنید.

۲- السرائر، ص ۵.

۳- وسائل الشیعة، ج ۱، کتاب الطهارة، ص ۲۰۳ (چاپ سنگی).
و ج ۲، ص ۸۳۴، ص ۹، ص ۳۸۱ چاپ اسلامیة.

بن خارجه روایت کرده است که گفت: از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - شنیدم که می‌گفت: هر کس در حرم (خدا) دفن شود، از بزرگ‌ترین ترس (فزع قیامت) در امان است! (هارون بن خارجه گفت) از امام صادق علیه السلام - پرسیدم: چه از مردم نیکوکار باشد و چه از بد کارانشان؟ پاسخ داد: چه از مردم نیکوکار باشد و چه از بدکارانشان!

این روایت با دهها آیه قرآن مخالفت دارد که در آنها تصریح شده است هر شخصی در گرو اعمال خویش است و تنها سعی و عمل وی برایش کارساز خواهد بود مانند:

(كُلُّ أُمَّرٍ بِمَا كَسَبَ رَهينَ ۚ ۲۱) [الطور: ۲۱].

(وَأَن لِّيَ لَسَلِّ لِنَسْنِ إِلَّا مَا سَعَى ۚ ۳۹) [النجم: ۳۹].

پس خاک و زمین، بدکاران را از فزع قیامت ایمن نمی‌سازد بلکه اعمال نیک است که موجب نجات و امنیت ایشان خواهد شد چنانکه در قرآن کریم می‌خوانیم:

(مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْ مَّا هُمْ مِّنْ فَرَعِ يَوْمَئِذٍ ۚ ۸۹
وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ ۖ وَجُوهُهُمْ ۖ فِي النَّارِ هَلْ تُجْرُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ۚ ۹۰) [النمل: ۸۹ - ۹۰].

«هر کس نیکی آورد (پاداشی) بهتر، از آن اوست و ایشان در آن روز از ترس (فزع قیامت) در امان خواهند بود. و هر کس بدی آورد، ایشان با چهره خویش در آتش سرنگون خواهند شد، آیا جز در برابر آنچه می‌کردید جزا می‌یابید؟».

چه بسیار بدکاران اموی و نواصب (دشمنان ائمه علیه السلام) که در حرم خدا (با توجه به اینکه حرم، مساحت وسیعی دارد) دفن شده‌اند، آیا دفن آن فاجران و ستمگران از وی یارانشان، موجب ایمنی آنها از حوادث ترسناک قیامت خواهد شد؟!

این روایت، امنیت و آسودگی آخرت را امری اعتباری و بی‌ریشه نشان می‌دهد در حالی که عذاب و ثواب و ترس و امنیت اخروی، از نفسانیات آدمی و اعمال انسان سرچشمه می‌گیرد نه از مکانی که در آن دفن شده است و بر این معنا، دلایل گوناگونی از قرآن و حدیث دلالت می‌نماید که در اینجا از آوردن آنها خودداری می‌ورزیم زیرا که مسئله بر خردمندان و اهل درایت، روشن است.

۷- و ۸- شیخ حر عاملی در «وسائل الشیعه» روایات متناقضی را نقل می‌نماید که قابل جمع نیستند و ناگزیر یکی از آن دو باطل است. جالب آنکه راه علاج شیخ که غالباً حمل یکی از دو روایت به «تقیه» است نیز گاهی کارآمد نیست. با وجود این شیخ حر که مسلک اخباری دارد به هیچ وجه حاضر نمی‌شود به بطلان یکی از دو حدیث اعتراف کند! در احادیث ذیل، نمونه‌ای از آن روایات را آورده‌ایم:

«محمد بن الحسن (الطوسی) بإسناده عن سعد بن عبد الله، عن الحسن بن علي بن إبراهيم بن محمد عن جده إبراهيم بن محمد، إن محمد بن عبد الرحمن الهمداني كتب إلى أبي الحسن الثالث - عليه السلام - - يسأله عن

الوضوء للصلوة في غسل الجمعة، فكتب: لا وضوء للصلوة في غسل يوم الجمعة ولا غيره»^۱.

یعنی: «محمد بن حسن (شیخ طوسی) به اسناد خود از سعد بن عبدالله، از حسن بن علی بن ابراهیم بن محمد، از نیای خود ابراهیم بن محمد روایت کرده است که محمد بن عبدالرحمن همدانی نامه‌ای به ابی الحسن سوم (یعنی امام کاظم علیه السلام - نگاشت و از وی در باره وضوء گرفتن برای نماز پرسید در حالی که غسل جمعه انجام شده است. امام علیه السلام - در پاسخ نوشت: با انجام غسل روز جمعه و غیر آن، وضوء برای نماز لازم نیست».

با وجود این روایت، شیخ حر عاملی در ذیل آن می‌نویسد:

«قال الكليني وروي أنه ليس شيء من الغسل فيه وضوء إلا غسل يوم الجمعة فإن قبله وضوء»^۲!

یعنی: «کلینی گوید: روایت شده که هیچ غسلی نیست که به همراه آن وضوء لازم باشد مگر غسل روز جمعه که پیش از آن وضوء باید گرفت».

پیدا است که روایت شیخ کلینی با حدیث شیخ طوسی سازگار نیست و هیچ یک را حمل بر تقیه نیز نتوان کرد زیرا که هیچ کدام با فتاوی ائمه اهل سنت موافق نمی‌باشد چرا که تمام فقهای اربعه گفته‌اند جایی که لازم است وضوء گرفته شود، غسل کفایت نمی‌کند، چه غسل جمعه باشد یا غیر آن!^۳

۱- وسائل الشیعة، ج ۱، کتاب الطهارة، ص ۱۴۶. و ج ۱، ص ۵۱۳، چاپ ۲۰ جلدی مطبوعه اسلامیة.

۲- وسائل الشیعة، ج ۱، کتاب الطهارة، ص ۱۴۶، و ج ۱، ص ۵۱۴، چاپ ۲۰ جلدی مطبوعه اسلامیة.

۳- در کتاب «الفقه علی المذاهب الخمسة» تألیف مغنیه آورده است: «والمذاهب الأربعة لم تفرق بين غسل الجنابة وغيره من الأغسال، من حيث

۹- و ۱۰- شیخ حر عاملی در «وسائل الشیعه» آورده است:

«محمد بن یعقوب، عن علي بن إبراهيم، عن أبيه، عن ابن أبي عمير عن حفص بن البختری، عن جميل بن دراج، عن أبي عبد الله - عليه السلام - في زيارة القبور قال إنهم يأنسون بكم فإذا غبتم عنهم استوحشوا»^۱.
یعنی: «محمد بن یعقوب (شیخ کلینی)، از علی بن ابراهیم، از پدرش، از ابن ابی عمیر، از حفص بن بختری، از جمیل بن دراج از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - روایت کرده که در باره زیارت قبور گفت: ایشان (مردگان قبور) با شما انس می‌گیرند و چون از آنان غایب شدید به وحشت می‌افتند!»
شیخ حرّ عاملی در همان کتاب الطهارة از «وسائل الشیعه» روایت دیگری آورده بدینصورت:

«محمد بن علي بن الحسين بإسناده عن صفوان بن يحيى، قال قلت لأبي الحسن موسى بن جعفر عليه السلام - بلغني أن المؤمن إذا أتاه الزائر أنس به فإذا أنصرف عنه استوحش! اس قال: لا يستوحش!»^۲
یعنی: «محمد بن علی بن الحسین (شیخ صدوق)، به اسناد خود از صفوان بن یحیی روایت کرده که گفت من به ابی الحسن موسی بن جعفر - علیه السلام - گفتم: به من رسیده است که شخص مؤمن، چون زیارت‌کننده‌ای به

عدم الإکتفاء به فیما یشرط به الوضوء» و (الفقه علی المذاهب الخمسه،

ص ۵۶، چاپ بیروت).

۱- وسائل الشیعة، ج ۱، کتاب الطهارة، ص ۲۱۰ و ج ۲، ص ۸۷۸، چاپ ۲۰ جلدی مطبوعه اسلامیه.

۲- وسائل الشیعة، ج ۱، کتاب الطهارة، ص ۲۱۰، و ج ۲، ص ۸۷۸، چاپ ۲۰ جلدی مطبوعه اسلامیه.

سوي (قبرش) آید، با او انس مي گيرد و همین که زائرش بر گردد به وحشت مي افتد! گفت: به وحشت نمي افتد!

مي بينيم که راوي اين حديث، ظاهراً مضمون روايت امام صادق عليه السلام- را براي فرزندش (امام کاظم عليه السلام-) نقل کرده و با تکذيب ایشان روبرو شده است! آیا ممکن است اين دو روايت متناقض، هر دو صحيح باشند؟ يا امامان با اقوال يکديگر مخالفت نموده باشند؟!

شيخ حر عاملي که نمي خواهد حتي از روايات متناقض صرف نظر کند، در حلّ اين مشکل چاره‌اي انديشيده و در ذيل روايت کليني مي نويسد: اقول هذا مخصوص ببعض الزائرين دون بعض! يعني: «گويم که اين امر (وحشت مردگان) ويژه برخي از زيارت کنندگان ایشان است نه همه آنها!» در صورتي که چنين تقسيمي در روايت نيامده و اگر توجيه مزبور درست بود لازم مي آمد که امام کاظم عليه السلام- آن را براي سائل بيان مي نمود با اينکه ایشان روايت او را مطلقاً نفي فرمود. شفقاً از عالم اخباري که به ميل خود در روايت تصرف مي کند و چيزي را که در حديث نيامده بدان مي افزايد! شک نيست که لأقل، يکي از دو روايت باطل است و مي توان ادعا نمود که هر دو حديث، ساختگي است (يعني اساساً مردگان با زيارت کنندگان انس نمي گيرند)!

بررسی روایات ساختگی در کتب حدیث -

۱۳۴

~~نقد کتب حدیث~~

نقد احادیث تفسیری

تفسیری قرآن کریم به لحاظ مرتبه، در میان علوم اسلامی در درجه نخست قرار دارد. برای ورود در فن تفسیر، روش‌های گوناگونی میان مسلمین متداول شده است. بهترین روش، «تفسیر قرآن به وسیله خود قرآن» است. یعنی هر مفسری بکوشد تا اجمال یا ابهامی را که در آیه‌ای می‌یابد با کمک گرفتن از آیات دیگر، رفع کند و از این راه مقصود حقیقی آیات را کشف نماید. این روش را پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم - بنیانگذاری فرمود و همانگونه که در کتب تفسیر آورده‌اند واژه «ظلم» در آیه

(الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ) [الأنعام: ۸۱].

را با کمک آیه

(إِنَّ الشَّرَّكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ۝۱۳) [لقمان: ۱۳].

به شرک تفسیر نمود.^۱ سیاق سوره انعام که از مناظره ابراهیم خلیل علیه السلام - با مشرکان حکایت می‌کند نیز این تفسیر را تأیید می‌نماید. رسول خدا صلی الله علیه وسلم - با این کار، امت خویش را به مقایسه آیات با یکدیگر و فهم مقاصد آنها از این طریق، ارشاد فرمود.

۱- به تفسیر مجمع البیان اثر شیخ طبرسی و تفسیر جامع البیان اثر طبرسی، در ذیل آیه ۸۳ از سوره انعام نگاه کنید.

اما برخی از محدثان شیعه که به «اخباریگری» متمایل بودند، راه دیگری را برای تفسیر قرآن در پیش می‌گرفتند و آن «تفسیر قرآن بوسیله روایات» است یعنی در فهم آیات به روایاتی که در تفسیر از ائمه علیه السلام - رسیده رجوع کرده‌اند و بطور مطلق بر آنها اعتماد نموده‌اند. این راه با یک اشکال اساسی روبرو می‌باشد و آن اینست که در «احادیث متواتر»^۱ از امامان علیه السلام - وارد شده که احادیث ما را با قرآن بسنجید و حدیث‌های ناسازگار با آن را نپذیرید. بنابراین لازم می‌آید که حدیث را همواره، مفسر قرآن بشماریم بلکه صحت و سقم آن را با قرآن ارزیابی کنیم بعلاوه معلوم می‌گردد که قرآن بشرط تدبیر، فهیده می‌شود و گرنه چگونه می‌توان آن را میزان تشخیص برای احادیث درست از نادرست قرار داد؟! بعبارت دیگر: فهم این امر که فلان حدیث موافق با قرآن است یا نه؟ فرع بر آنست که قرآن فهیده شود. در خود قرآن کریم نیز با تأکید به «تدبیر در قرآن» سفارش شده است چنانکه می‌فرماید:

(كُتِبَ أَنْزَلَهُ إِلَيْنَا إِلِيَّكَ مَبْرُكٌ لِيَدَّبُرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ (۲۹))

[ص: ۲۹].

و نیز:

(أَفَلَا يَتَذَبَّرُونَ أَلَمْ نَكُفِّرْ بَكَ أَمْ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا (۲۴)) [محمد: ۲۴].

و نیز:

۱- شیخ انصاری در کتاب «فرائد الاصول» بخشی از این روایات را آورده و به «تواتر معنوی» آن‌ها تصریح کرده است.

المؤمنین علی بن ابی طالب فالبعوضه امیر المؤمنین وما فوقه رسول الله والدلیل علی ذلك قوله: «فأما الذين آمنوا فيعلمون أنه الحق من ربهم» یعنی امیر المؤمنین كما أخذ رسول الله الميثاق عليهم^۱

یعنی: «پدرم حدیث کرد از نضر بن سوید، از قاسم بن سلیمان، از معلی بن خنیس، از ابو عبدالله صادق - علیه السلام - که گفت: همانا این مثل را خداوند برای امیر المؤمنین علی بن ابی طالب - علیه السلام - زده است پس مراد از پشه، علی - علیه السلام - است و بالاتر از پشه، رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - است! دلیلش هم اینست که در دنباله آیه می فرماید: (فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ) (اما مؤمنان می دانند که آن مثل درست است و از سوی خداوند ایشان است) یعنی امیر مؤمنان! چنانکه رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - از (یارانش برای او) پیمان گرفت».

درباره این تفسیر عجیب باید گفت:

اولاً معلی بن خنیس که راوی بلاواسطه آن از امام صادق - علیه السلام - است مورد وثوق همه علمای رجال نیست. نجاشی در باره وی می نویسد: «هو ضعیف جدا لا یعول علیه»^۲. یعنی: «او جداً ضعیف است و اعتماد بر وی نباید کرد». و ابن الغضائری به نقل علامه حلی درباره اش گفته است: «الغلاة یضیفون إلیه کثیرا ولا اری اعتمادا علی شیء من حدیثه»^۳. یعنی: «غالیان، سخنان بسیاری را بر احادیث وی می افزایند و بنظر من به هیچ یک از احادیث

۱- تفسیر علی بن ابراهیم، ص ۳۱، چاپ سنگی.

۲- رجال النجاشی، ص ۲۹۶، چاپ قم (مکتبة الداوری).

۳- خلاصة الأقوال، ص ۴۰۹.

او اعتماد نباید داشت». بنابر قول ابن الغضائری، اگر خود معلی بن خنیس هم مورد وثوق باشد باز احادیث وی مشکوک است زیرا در معرض تحریف قرار گرفته‌اند. احوال را وی دوّم یعنی قاسم بن سلیمان نیز بهتر از راوی نخستین نیست! مامقانی در باره او می‌نویسد: «قد ضعف الرجل غیر واحد»^۱. یعنی: «بیش از یک تن از علمای رجال وی را تضعیف نموده‌اند». آیا با چنین

سندی، صدور روایت مذکور از امام صادق علیه السلام - اثبات می‌شود؟

ثانیاً آیه مورد بحث در مقام تحقیر آمده است نه بزرگداشت! و می‌فرماید خداوند شرم ندارد که برای هدایت خلق، به چیز حقیری چون پشه مثل زند (همانگونه که در یکی از سوره‌های قرآنی به عنکبوت مثل زده است). در اینجا علی علیه السلام - را بجای پشه نهادن، اهانت به آن امام بزرگوار محسوب می‌شود و تفسیری کاملاً نابجا به شمار می‌آید. بویژه که مفسران قرآن «فما فوقها» را به موجودی فوق پشه در حقارت و کوچکی تفسیر کرده‌اند چنانکه شیخ طبرسی در «تفسیر مجمع البیان» می‌نویسد: «قیل فما فوقها فی الصغر والقله لان الغرض ههنا الصغر»^۲. یعنی: «گفته شده که مقصود از فما فوقها در کوچکی و ریزی است زیرا غرض (خداوند) در اینجا مثل زدن به چیزی کوچک است». و این تفسیر درست به نظر می‌رسد زیرا در صورتی که خداوند از مثل زدن به موجود حقیری چون پشه حیا نداشته باشد البته در مثل زدن به اشیاء بزرگ‌تر مانند شیر و شتر و فیل ... شرمی نخواهد داشت و ذکر این موضوع، لازم نیست ولی برای مثل زدن به موجوداتی

۱- تنقیح المقال، ج ۲، ص ۲۰.

۲- مجمع البیان، ج ۱، ص ۱۴۷، چاپ لبنان، ۱۳۷۷ ه. ق.

حقیرتر از پشه، جای توضیح باقی می‌ماند. مانند اینکه: اگر کسی بگوید من از دادن یکتومان به فقیر شرمی ندارم، لازم نیست تا بگوید که از بخشیدن مالی بالاتر از آن نیز شرمنده نیستم ولی می‌تواند بگوید حتی از بخشیدن کمتر از آن (مثلاً ۵ ریال) هم شرمی ندارم.

با این توضیح، مصداق (فما فوقها) را رسول خدا دانستن، بدان معنی می‌انجامد که مقام رسول اکرم -صلی الله علیه وسلم- از امیر مؤمنان -علیه السلام- کمتر و پایین‌تر باشد! و این معنا، بر خلاف ضرورت اسلام و فرموده خود علی -علیه السلام- است.

علاوه بر این، دلیلی که در متن روایت بر صحت آن تفسیر کذایی آمده است به هیچ وجه مدعا را اثبات نمی‌کند و امام -علیه السلام- بالاتر از آنست که در وقت استدلال، مدعای خود را تکرار نماید (و به اصطلاح، مصادره به مطلوب روا دارد).

اینکه در دنباله آیه می‌فرماید: «مؤمنان می‌دانند که خدا هر مثلی زند، درست است» چه ربطی دارد به اینکه مراد از پشه امیر مؤمنان باشد؟!

۲- در تفسیر «محمد بن مسعود عیاشی» ذیل آیه شریفه

(يٰۤاَيُّهَا اِسْرَائِيْلُ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ ۗ
وَ اَنْتُمْ كَفَرْتُمْ ۗ عَلٰى اَلْعٰلَمِيْنَ ۙ ۴۷) [البقرة: ۴۷].

چنین آمده است:

«عن هارون بن محمد الحلبي قال: سألت أبا عبد الله - عليه السلام - عن قول الله «يا بني إسرائيل» قال هم نحن خاصة!»^۱

يعني: «هارون محمد حلبي گفت از ابو عبدالله صادق - عليه السلام - در باره گفتار خداوند که فرمود: «يا بني إسرائيل» پرسیدم، پاسخ داد: ایشان، مخصوصاً ما (آل محمد - صلی الله عليه وسلم - - صلی الله عليه وسلم) هستیم!»

در ذیل همان روایت می نویسد: «عن محمد بن علي عن أبي عبد الله - عليه السلام - قال سألته عن قوله «يا بني إسرائيل» قال: هي خاصة بال محمد - صلی الله عليه وسلم»^۲

باز می نویسد:

«عن أبي داوود عن سمع رسول الله - صلی الله عليه وسلم - يقول أنا عبد الله اسمي أحمد وأنا عبد الله اسمي إسرائيل...»^۳

يعني: «از ابی داوود روایت شده و او از کسی که از رسول خدا - صلی الله عليه وسلم - شنیده نقل کرده است که پیامبر خدا - صلی الله عليه وسلم - می گفت: من بنده خدا هستم، نامم احمد است و من بنده خدا هستم، نامم اسرائیل است...»

۱- التفسیر، اثر محمد بن مسعود بن عیاش سمرقندی (معروف به عیاشی)، ج ۱، ص ۴۴، چاپ تهران (المکتبة العلمية الإسلامية).

۲- التفسیر، اثر محمد بن مسعود بن عیاش سمرقندی (معروف به عیاشی)، ج ۱، ص ۴۴، چاپ تهران (المکتبة العلمية الإسلامية).

۳- التفسیر، اثر عیاشی، ج ۱، ص ۴۴.

درباره این تفسیر غریب باید گفت که:

اولاً محمد بن مسعود عیاشی هر چند خود مورد وثوق علمای امامیه است ولی همه راویان او، ثقه نیستند. نجاشی درباره‌اش می‌نویسد: «کان یروی عن الضعفاء کثیراً»^۱. یعنی: «او از کسانی که نزد علمای رجال ضعیف شمرده می‌شوند، بسیار نقل کرده است». علامه حلی نیز همین تعبیر را در باره عیاشی می‌آورد^۲. شاهد گفتار ما، سند روایات مذکور است بدین معنی که «هارون بن محمد» در کتب رجال ابدأ شناخته نیست و چند را «حلبی» گفته‌اند که هیچ کدام «هارون بن محمد» نیستند! در روایت دوم نیز سند کاملاً ذکر نشده و حذف و ارسال در آن وجود دارد و در سومین روایت، عبارت «عمن سمع رسول الله» آمده و معلوم نشده که این راوی چه کسی بوده است؟ بنابراین، سند روایت عیاشی در خور اعتماد و اعتبار نمی‌باشد.

ثانیاً متن روایت عیاشی بکلی ضایع است زیرا اگر فرضاً بپذیریم که نام رسول اکرم -صلی الله علیه وسلم- اسرائیل بوده و قبول کنیم که آل محمد نیز همان بنی اسرائیل مذکور در قرآن هستند، به مشکل بزرگ‌تری برخورد می‌کنیم و آن مشکل اینست که در همان سوره بقره، بنی اسرائیل بسختی نکوهش شده‌اند و خداوند با خطاب «یا بنی اسرائیل...» به آن‌ها می‌فرماید:

(وَأَمِنُوا بِمَا أَنْزَلَتْ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ ۚ وَلَا تَكُونُوا أُولَٰئِكَ كَافِرًا بِهِ ۗ وَلَا تَشْرَبُوا بِأَيْتِي ثَمَنًا قَلِيلًا ۗ وَإِيَّيَ فَاتَّقُونِ ۚ) [البقرة: ۴۰].

۱- رجال النجاشی، ص ۲۴۷.

۲- خلاصة الأقوال، ص ۲۴۶.

«بدانچه فرو فرستاده‌ام که تصدیق می‌کند آنچه را با شما است ایمان آورید و نخستین کافر به آن باشید و آیات مرا ببهای اندک مفروشید و تنها از من پروا دارید».

و همچنین قرآن کریم از «فساد» بنی اسرائیل یاد می‌کند چنانکه می‌فرماید:
(وَقَضَىٰ نَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي آلِ كَتَبٍ لِّتَفْسِدُنَّ فِي آلِ أَرْضِضِ مَرَّتَيْنِ وَلَنْ عُلُوًّا كَبِيرًا ۚ) [الإسراء: ۳].

«در کتاب (خود) بسوی بنی اسرائیل وحی فرستادیم که شما دو بار در روی زمین فساد بر پا خواهید کرد و با سرکشی خودتان طغیان بزرگی خواهید نمود».

با وجود این آیات، چگونه می‌توان ادعا کرد که مراد از «بنی اسرائیل» آل محمد -صلی الله علیه وسلم- هستند؟ آیا این سخن، اهانت به آن بزرگواران به شمار نمی‌آید؟

اساساً در کدام کتاب از کتب تاریخ و سیره گزارش شده است که نام پیامبر اسلام -صلی الله علیه وسلم- اسرائیل بوده تا آل محمد هم بنی اسرائیل باشند؟ آیا این یک دروغ آشکار نیست؟!

۳- محمد بن مسعود عیاشی در تفسیر خود بمناسبت آیه کریمه:

(ءَأَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ) [البقرة: ۲۸۵].

حدیثی را از امام صادق -علیه السلام- گزارش می‌کند و در خلال آن

می‌نویسد:

«إن رسول الله - صلى الله عليه وسلم - كان نائماً في ظل الكعبة فأتاه جبرئيل ومعه طاس فيه ماء من الجنة فأيقظه وأمره أن يغتسل به ثم وضع في محمل، له ألف ألف لون من نور ثم صعد به حتى انتهى إلى أبواب السماء فلما رآته الملائكة نفرت عن أبواب السماء وقالت الهين، إله في الأرض وإله في السماء»^۱

یعنی: «رسول خدا - صلى الله عليه وسلم - در سایه کعبه خوابیده بود که جبرئیل بسویش آمد و جامی بهمراه داشت که در آن آبی از بهشت بود. جبرئیل پیامبر را بیدار کرد و دستور داد که غسل کند سپس او را در محملی نهاد که هزاران نور رنگارنگ داشت آنگاه پیامبر را بالا برد تا به درهای آسمان رسید. چون فرشتگان، پیامبر را دیدند از درهای آسمان پا به فرار گذاشتند و گفتند: دو خدا!!! خدایی در زمین و خدایی در آسمان!».

این روایت مضحک، بلحاظ سند و متن مخدوش است زیرا اولاً راوی آن (عبدالصمد بن بشیر) مردی مجهول الهویه می‌باشد که هیچ نشانی از او در کتب رجال دیده نمی‌شود.

ثانیاً این روایت فرشتگان را گروهی جاهل و دور از معرفت خدای سبحان معرفی می‌کند زیرا که ادعا دارد آن‌ها بمحض دیدن پیامبر اسلام -صلی الله علیه وسلم- گمان کردند با خدای جدیدی که از زمین آمده، روبرو شده‌اند! و این سخن، خود از جهالت و ناآشنایی با کتاب خدا سرچشمه می‌گیرد که

۱- التفسیر، اثر عیاشی ج ۱، ص ۱۵۷.

تصریح می‌نماید فرشتگان همگی به یگانگی خدا و توحید او معترفند چنانکه در سوره آل عمران می‌خوانیم:

(شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَلَّ مَلَكُوتَهُ وَأَوْلُوا آلَ عَلِّمِ) [آل عمران: ۱۸].

«خدا گواهی داد که جز او معبودی نیست و فرشتگان و دانشمندان نیز (بر یکتایی وی) گواهی دادند».

ولی روایت ابن بشیر، فرشتگان خدا را مشرک معرفی می‌کند! فرشتگانی که در همان آیه ۲۸۵ از سوره بقره، ایمان به آنها واجب شمرده شده و پس از ایمان به خدا ذکر آنان رفته است چنانکه می‌خوانیم:

(وَأَلِّمُونَ كُلَّ عَامَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ) [البقرة: ۸۵].

«و مؤمنان همگی به خدا و فرشتگانش و کتاب‌های او و فرستادگانش ایمان آورده‌اند...».

مضحک‌تر آنکه در دنباله این حدیث ساختگی آمده است:

«ومر النبي صلى الله عليه وسلم - حتى انتهى إلى السماء الرابعة فإذا هو بملك وهو على سرير، تحت يده ثلاثمائة ألف ملك، تحت كل ملك ثلاثمائة ألف ملك. فهم النبي صلى الله عليه وسلم - بالسجود وظن أنه! فنودي أن قم فقام الملك على رجله قال فعلم النبي صلى الله عليه وسلم - أنه عبد مخلوق! قال فلا يزال قائما إلى يوم القيامة»!^۱

یعنی: «پیامبر (از آسمان سوم) گذشته تا به چهارمین آسمان رسید، ناگاه با فرشته‌ای روبرو شد که بر تختی تکیه زده بود و زیردستش سیصد هزار فرشته

۱- التفسیر، اثر عیاشی، ج ۱، ص ۱۵۸.

(خدمت می‌کردند) و زیردست هر کدام از آنها نیز سیصد هزار فرشته بود، پیامبر تصمیم گرفت تا در برابر او سجده کند و گمان کرد که وی همان (خداوند جهان) است! در این هنگام ندایی رسید که برخیز! بلافاصله آن فرشته بر دو پای خود ایستاد و پیامبر -صلی الله علیه وسلم- دانست که او بنده‌ای آفریده است (نه خداوند آفریننده) پس آن فرشته پیوسته تا روز قیامت همچنان برپا ایستاده است!»!

این روایت کذایی چنانکه می‌بینید پیامبر اکرم اسلام -صلی الله علیه وسلم- را نیز -علاوه بر فرشتگان- به خدا شناسی متهم می‌کند و می‌گوید پیامبر تصمیم داشت در برابر فرشته‌ای -بگمان اینکه او خدا است- سجده نماید! س آیا این سخنان را بعنوان حدیث امام صادق -علیه السلام- باید پذیرفت؟ و از خلال آن (و امثال آن) تفسیر قرآن را باید آموخت؟ یا باید به ساختگی بودن این قبیل احادیث اعتراف کرد و آنها را از کتاب‌های مسلمین زدود؟

۴- محمد بن مسعود عیاشی در تفسیرش ذیل آیه شریفه

(شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْأَلْعَلِّمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۱۸) [آل عمران: ۱۸].

چنین می‌نویسد:

«عن جابر قال سئلت أبا جعفر -عليه السلام- عن هذه الآية (شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْأَلْعَلِّمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۱۸). قال أبو جعفر: شهد الله أنه لا إله إلا هو فإن الله تبارك وتعالى يشهد بها لنفسه وهو كما قال فأما قوله: «والملائكة» فإنه أكرم

الملائكة بالتسليم لربهم وصدقوا وشهدوا كما شهد لنفسه وأما قوله «وأولوا العلم قائما بالقسط» فإن أولي العلم الأنبياء والأوصياء وهم قيام بالقسط والقسط هو العدل في الظاهر والعدل في الباطن أمير المؤمنين -عليه السلام-^۱.

یعنی: «از جابر رسیده است که گفت از ابو جعفر باقر - علیه السلام - در باره این آیه پرسیدم که می فرماید: (شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَلَّ مَلَكَةٌ وَأَوْلُوا أَلَّ عِلْمٍ قَائِمًا بِالْقَسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ أَلَّ عَزِيزٌ أَلَّ حَكِيمٌ ۱۸). ابو جعفر گفت: در «شهد الله أنه لا إله إلا هو» خداوند تبارک و تعالی گواهی بر (یگانگی) خویش می دهد و او همچنانست که خود گفته اما در باره «والملائكة» خداوند فرشتگان را با تسلیم در برابر پروردگارشان، گرامی داشته است و آنها نیز راست گفتند و گواهی (بر یکتایی خدا) دادند چنانکه خداوند بر یگانگی خود گواهی داد. اما در باره «وأولوا العلم قائما بالقسط» همانا اولوا العلم، پیامبران و جانشیان ایشانند که قسط را بپا داشتند و قسط در ظاهر، همان عدل است و عدل در باطن، امیر مؤمنان - علیه السلام - است».

در این تفسیر، اشتباه آشکاری رویداده که هر کس با زبان عربی آشنا باشد آن را در می یابد، چه رسد به امام باقر - علیه السلام - و آن اشتباه اینست که اگر چنین بود باید بصورت «قائمين بالقسط» بیاید. و چون بشکل مفرد ذکر شده بنابراین جمله ای حالیه برای «شهد الله» به شمار می آید. یعنی خدا به یکتایی خود گواهی داد در حالی که بپا دارنده عدالت است. شیخ طبرسی در تفسیر «جوامع الجامع» می نویسد:

۱- التفسیر، اثر عیاشی، ج ۱، صص ۱۶۴-۱۶۵.

«قائماً بالقسط ... انتصابه علی أنه حال مؤكدة من اسم الله»^۱. یعنی: نصب قائماً بالقسط بنابر آنست که حال مؤکد برای نام «الله» می‌باشد. آیا می‌توان گفت که امام باقر علیه السلام - این نکته را نمی‌دانسته و در تفسیر آیه شریفه بخطا افتاده است؟ البته خیر، بلکه باید گفت که روایت عیاشی نادرست و ساختگی است (بویژه که در سند آن، حذف و ارسال دیده می‌شود).

۵- در تفسیر «برهان» اثر محدث بحرانی، ذیل آیه شریفه

(﴿وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لِبِإِبْرَاهِيمَ ۝۸۳﴾ [الصفات: ۸۳].

«شرف الدین النجفی قال روی عن مولانا الصادق - علیه السلام - أنه قال (فی) قوله عز وجل: «وإن من شيعته لإبراهيم» أي إبراهيم عليه السلام - من شيعة علي عليه السلام»^۲!

یعنی: «شرف الدین نجفی گفته است که از مولای ما امام صادق - علیه السلام - روایت شده در باره این سخن خداوند که می‌فرماید: «و ان من شيعته لإبراهيم گفت: مراد اینست که ابراهیم علیه السلام - از پیروان علی - علیه السلام - بود»!

هر کس به متن قرآن مجید در سوره صافات بنگرد، خطای این تأویل را بوضوح در می‌یابد. در آن سوره، خداوند می‌فرماید:

۱- تفسیر جوامع الجامع، ج ۱، ص ۱۶۴.
۲- البرهان فی تفسیر القرآن، اثر هاشم ابن سلیمان البحرانی، ج ۴، ص ۲۰ چاپ تهران (چاپخانه آفتاب).

(سَلَّمَ عَلَيَّ نُوحٍ فِي آلِ عَالَمِينَ ۷۹ إِنَّا كَذَلِكَ نَجِّزِي آلَ مِثْرَةَ سِنِينَ ۸۰
 إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا آلِ الْمُؤْمِنِينَ ۸۱ ثُمَّ أَغْرَقْنَا آلَ الْآخِرِينَ ۸۲ * وَإِنَّ مِنْ
 شِيعَتِهِ لِبِأَبِ الرَّهِيمِ ۸۳) [الصفات: ۷۹-۸۳].

«سلام بر نوح در میان جهانیان باد ما این چنین نیکوکاران را پاداش
 می‌دهیم او از بندگان با ایمان ما بود. آنگاه دیگران را (با طوفان) غرق ساختیم.
 و همانا ابراهیم از پیروان او بود.»

چنانکه ملاحظه می‌شود ذکر از علی -علیه السلام- در آیات پیشین نیامده
 تا ضمیر «شیعته» بدو باز گردد اما نام نوح -علیه السلام- در آیات قبل
 بتصریح آمده است و معلوم می‌شود که ابراهیم -علیه السلام- پیرو راه نوح
 بود و مبارزات توحیدی وی را به دنبال می‌کرد. آیا این روش تفسیری صحیح
 است که هر جا ذکری از «شیعه» بمیان آمد ما فوراً آن را با شیعیان علی -علیه
 السلام- منطبق سازیم و به سیاق عبارت توجه نکنیم؟ و آیا حق داریم چنان
 تفسیری را به امامان -علیه السلام- نسبت دهیم؟ روایتی که شرف الدین
 نجفی نقل کرده نه سند متصلی دارد و نه با متن قرآن سازگار است.

۶- در تفسیر «برهان» اثر محدث بحرانی ذیل آیه ۱ تا ۵ سورة روم چنین
 آمده است:

«محمد بن یعقوب، عن محمد بن یحیی، عن أحمد بن محمد وعدة من
 أصحابنا، عن سهل بن زیاد جميعاً عن ابن محبوب، عن جميل بن صالح عن
 أبي عبيدة، قال سالت أبا جعفر - عليه السلام - عن قول الله عز وجل: (الْم
 ۱ غَلَبَتِ الرُّومُ ۲ فِي أَدْنَى آلِ أَرْضِ) فقال يا أبا عبيدة إن لهذا تأويلاً لا

یعلمه إلا الله و الراسخون في العلم من آل محمد صلى الله عليه وسلم - أن رسول الله صلى الله عليه وسلم - لما هاجر إلى المدينة وأظهر الإسلام، كتب إلى ملك الروم كتابا وبعث به مع رسول يدعو به إلى الإسلام وكتب إلى ملك فارس كتابا يدعو به إلى الإسلام وبعثه إليه مع رسول، فأما ملك الروم فعظم كتاب رسول الله صلى الله عليه وسلم - وأكرم رسوله وأما ملك فارس فإنه استخف بكتاب رسول الله صلى الله عليه وسلم - ومزقه واستخف برسوله. وكان ملك فارس يومئذ يقاتل ملك الروم أرجي منهم لملك فارس. فلما غلب ملك فارس لملك الروم كره المسلمون وأغتموا به فأنزل الله عز وجل بذلك كتابا قرآنا (آلَمَ ١ غُلِبَتِ الرُّومُ ٢ فِي أَدْنَى آلِ أَرْضِ) يعني غلبتها فارس في أدنى الأرض و هي الشامات و ما حولها يعني فارس (وَهُمْ مِّنْ بَعْدِ دَغْلِبِهِمْ سِغَابُونَ ٣) يعني يغلبهم المسلمون (فِي بضع سنين لله آلَ أُمِّ رُّ مِّنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدِ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ آلُ الْمُؤْمِنِينَ ٤ بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَن يَشَاءُ) عز وجل فلما غزا المسلمون فارس وافتتحوها فرح المسلمون بنصر الله عز وجل».

«قال (أبو عبيدة): يقول (فِي بضع سنين) وقد مضى للمؤمنين سنون كثيرة مع رسول الله صلى الله عليه وسلم - وفي إمارة أبي بكر وإنما غلب المؤمنون فارس في إمارة عمر! فقال عليه السلام: - ألم أقل لكم إن لهذا تأويلا وتفسيرا؟ والقرآن يا أبا عبيدة ناسخ ومنسوخ! أما تسمع يقول عز وجل: (لِلَّهِ أَلْ أُمُّ رُّ مِّنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدِ) يعني إليه المشية في القول أن يؤخر ما قدم ويقدم ما أخر في القول يوم يحتم في القضاء بنزول النصر فيه على المؤمنين فذلك قوله

عز وجل: (وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ آلُ الْمُؤْمِنِينَ ۚ بِنَصْرِ اللَّهِ) يوم يحتم القضاء بنصر الله.^۱

یعنی: «محمد بن یعقوب (شیخ کلینی) از محمد بن یحیی، از احمد بن محمد و گروهی از یاران ما، همگی از سهل بن زیاد نقل کرده‌اند و او از ابن محبوب، و ابن محبوب از جمیل بن صالح، و او از ابو عبیده روایت نموده است که گفت از ابو جعفر باقر - علیه السلام - در باره سخن خداوند عزوجل که فرمود: (الْم ۱ غَلَبَتِ الرُّومُ ۲ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ) سوال کردم. گفت: ای ابا عبیده این آیه تأویلی دارد که جز خداوند و راسخان در دانش از آل محمد - صلی الله علیه وسلم - کسی آن را نمی‌داند. رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - چون به مدینه هجرت کرد و اسلام را به پیروزی رساند، نامه‌ای به پادشاه روم نوشت و آن نامه را با پیکی بسوی وی فرستاد و او را به اسلام دعوت نمود و نیز نامه‌ای به پادشاه پارس نگاشت و وی را هم به قبول اسلام فرا خواند و به‌مراه نامه پیکی را بسوی او روانه ساخت. اما پادشاه روم نامه پیامبر خدا - صلی الله علیه وسلم - را بزرگ شمرد و پیک وی را گرامی داشت اما پادشاه پارس نامه پیامبر خدا - صلی الله علیه وسلم - را پاره کرد و به پیک او اهانت نمود! در آن روزگار پادشاه پارس با پادشاه روم جنگ داشت و مسلمانان همگی مایل بودند که پادشاه روم بر پادشاه پارس پیروز شود و از ناحیه او امیدوارتر بودند تا از سوی پادشاه پارس. ولی هنگامی که پادشاه پارس رومیان را شکست داد مسلمانان از این رویداد ناخشنود و اندوهناک

۱- البرهان فی تفسیر القرآن، ج ۳، ص ۲۵۸.

شدند. در این زمان خدای عزوجل آیاتی از قرآن را فرو فرستاد و فرمود: (الْمَ ۱ غَلَبَتِ الرُّومُ ۲ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ) «ا. ل. م. رومیان در نزدیکترین سرزمین شکست خوردند» یعنی پارسیان در نزدیکترین سرزمین (به قلمرو اسلام) که همان شام و حوالیش باشد، بر روم غلبه کردند. (وَهُمْ مِّنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ۳) «و آنان پس از شکست خویش پیروز خواهند شد» یعنی در آینده، مسلمانان بر پارسیان پیروز می‌شوند! (فِي بَعْضِ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلِ وَمِنْ بَعْدِ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الرَّحْمَنُ بِالْمُؤْمِنِينَ ۴ بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ) «در مدتی کمتر از ده سال، پیش از این و پس از آن، فرمان خدا راست و در آن هنگام مؤمنان از یاری خدا شادمان خواهند شد که هر کس را بخواهد یاری می‌کند» پس چون مسلمانان با پارسیان نبرد کردند و سرزمین آن‌ها را فتح نمودند از یاری خدای عزوجل شادمان گشتند!

ابو عبیده گفت به ابو جعفر باقر علیه السلام - عرض کردم: آیا خداوند عزوجل نفرموده است (فِي بَعْضِ سِنِينَ) «در مدتی کمتر از ده سال؟» با اینکه سال‌های بسیاری در زمان رسول خدا صلی الله علیه وسلم - و حکومت ابوبکر سپری شد و مؤمنان در زمان فرمانروایی عمر، بر پارسیان غلبه نمودند؟! ابو جعفر باقر علیه السلام - پاسخ داد: آیا به تو نگفتم که این آیه تأویل و تفسیری دارد؟! ای ابو عبیده، قرآن دارای آیات ناسخ و منسوخ است مگر سخن خدای عزوجل را نشنیدی که فرمود: (لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلِ وَمِنْ بَعْدِ) «پیش از این و پس از آن، فرمان خدا راست؟» یعنی اختیار در سخن با خدا است که وعده خویش را به تأخیر افکند یا آن را پیش اندازد تا روزی که

قضای حتمی با نزول یاری بر مؤمنان پیش آید. و این همانست که خدای عزوجل می‌فرماید: (وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الرَّحُومُونَ بِبَصَرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ) «در آن هنگام مؤمنان از یاری خدا شادمان خواهند شد که هر کس را بخواهد یاری می‌کند» یعنی همان روزی که قضای حتمی برای یاری مؤمنان مقرر شود!»

این تفسیر بلحاظ سند و متن، غلط است و با هیچ ملاک صحیحی سازگاری ندارد و محدث بحرانی آن را از شیخ کلینی (در روضة کافی)^۱ نقل کرده است. اما سند شیخ کلینی، خدشه دارد زیرا در سلسله سند او نام «سهل بن زیاد» آمده و سهل کسی است که نجاشی درباره‌اش می‌نویسد:

«كان ضعيفا في الحديث غير معتمد فيه وكان أحمد بن عيسى يشهد عليه بالغلو والكذب وأخرجه من قم».^۲

یعنی: «سهل بن زیاد در حدیث، ضعیف است و اعتماد بر روایتش نیست و احمد بن محمد بن عیسی بر غلو و دروغگویی وی گمراهی می‌داد و او را از قم بیرون کرد!»

و نیز ابن الغضائری (به نقل علامه حلی) در باره سهل بن زیاد می‌نویسد:

«إنه كان ضعيفا جدا، فاسد الرواية والمذهب»^۳!

یعنی: «او جدا ضعیف است و روایت و مذهبش هر دو، فاسدند!»

۱- به: الروضة من الكافي، بخش دوم، صص ۸۶-۸۷ نگاه کنید.

۲- رجال النجاشي، ص ۱۳۲.

۳- خلاصة الأقوال: ص ۳۵۷.

پس بر حدیثی که «سهل بن زیاد» در طریق روایت آن قرار گرفته است نتوان اعتماد نمود.

اما متن حدیث، نه با قرآن سازگار است نه با تاریخ! زیرا اولاً در خلال آن ادعا شده که سوره روم پس از هجرت رسول اکرم -صلی الله علیه وسلم- بمدینه و پیروزی اسلام و ارسال نامه به پادشاهان روم و ایران، نازل شده است! با اینکه به اتفاق مفسران، سوره مزبور از سوره‌های مکی شمرده می‌شود و پیش از هجرت نزول یافته است. روایت علی - علیه السلام - و ابن عباس در ترتیب نزول سوره‌های قرآن، نیز این موضوع را تصدیق می‌کند.^۱

ثانیاً ضمیرهای منفصل و متصل در بخش (وَهُمْ مِّنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ۳) به اجماع مفسران، به همان رومیان باز می‌گردد که ذکرشان قبلاً رفته بود، پارسان که اساساً ذکر از آنها در آیه نیامده است.

ثالثاً در این حدیث ادعا شده که خداوند عزوجل وعده خود را به تأخیر می‌افکند یا پیش می‌اندازد! با آنکه در سوره روم تصریح شده که این وعده، تخلف‌ناپذیر است و می‌فرماید:

(وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ۶)

[الروم: ۶].

۱- رجوع شود به: المقدمتان في علوم القرآن»، ص ۱۴، چاپ قاهره و مقایسه شود با ترتیب نزول سور به روایت از علی -علیه السلام- و ابن عباس در تفسیر مجمع البیان، جزء ۲۹ (سورة الإنسان).

«خداوند وعده داده است و وعده‌اش را خلاف نمی‌کند ولی بیشتر مردم نمی‌دانند».

رابعاً مدتی را که خدا تعیین فرموده (بِضَعِ سِنِينَ) به هیچ وجه نسخ ننموده است و جمله (لِلَّهِ أَلْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدِهِ) کم‌ترین دلالتی بر نسخ مدت یا تردید در پیشگویی ندارد بلکه نشان می‌دهد که قبل از این ماجرا و بعد از آن، در شکست و پیروزی، کار بدست خدا بوده و به امر و قضای او صورت گرفته است چنانکه شیخ طبرسی می‌نویسد: یعنی «آن کونهم مغلوبین أولاً وغالبین آخراً لیس إلا بأمر الله وقضائه».^۱

اگر گفته شود که این روایت و تأویل آن، به باطن آیات مربوط است* و با ظاهر آن‌ها پیوندي ندارد و لذا ایرادهای شما وارد نیست. پاسخ آنست که پس چرا در این روایت به ظاهر آیه رجوع شده است؟ آیا از جمله (لِلَّهِ أَلْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدِهِ) برای نسخ مدت، دلیل آوردن رجوع به ظاهر نیست؟! مجموعه ایرادهای مذکور، واهی بودن حدیث مزبور را به اثبات می‌رساند. اما اصل ماجرا -بطوریکه از قرآن مجید و تاریخ ایران باستان بدست می‌آید- چنین بوده است که: پیامبر بزرگوار اسلام -صلی الله علیه وسلم- و مسلمانان در مکه و قبل از هجرت به مدینه، خبر یافتند که سپاهیان روم شرقی -یعنی بیزانس- از سپاه پارس شکست خورده‌اند و لشکر خسرو پرویز، شهر مذهبی «بیت المقدس» را به تصرف در آورده است (حادثه مزبور مقارن با سال ۶۱۴ میلادی رخداد). این خبر از جهات گوناگون برای مسلمین غم‌انگیز بود بویژه

۱- تفسیر جوامع الجامع، اثر شیخ طبرسی، ج ۳، ص ۲۵۹.
* درباره «باطن آیات» بزودی سخن خواهیم گفت.

که «بیت المقدس» در آن زمان قبله ایشان به شمار می‌آمد. در این هنگام آیات سوره روم بر پیامبر خدا -صلی الله علیه وسلم- نازل شد و نوید داد که حداکثر تا ۹ سال آینده، این شکست جبران خواهد شد. ۹ سال بعد یعنی در سال ۶۲۳ میلادی سپاه هر قل (هراکلیوس) لشکر پارس را شکست داد و شاهین سردار پارسی در جنگ کشته شد و بیت المقدس آزاد گشت. فاصله آن شکست و این پیروزی دقیقاً ۹ سال می‌شود^۱ و صدق الله العلی العظیم.

۷- در تفسیر «برهان» اثر محدث بحرانی ذیل آیه ۱۳۰ از سوره «صافات» آمده است:

«ابن بابویه قال حدثنا محمد بن الحسن، قال حدثنا محمد بن يحيى العطار، عن محمد بن أحمد، عن إبراهيم بن إسحق، عن محمد بن سليمان الديلمي، عن أبيه، قال قلت لأبي عبد الله -عليه السلام- جعلت فداك من آل؟ قال: ذرية محمد - صلى الله عليه وسلم - قال: قلت: فمن الأهل؟ قال: الأئمة - عليه السلام - فقلت قوله عز وجل: (أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ آلَ عَذَابِ ۖ ٤٦) قال: والله ما عني إلا ابنته»^۲.

یعنی: «ابن بابویه (شیخ صدوق) گفت محمد بن حسن ما را حدیث کرد، گفت محمد بن یحیی عطار ما را حدیث کرد، از محمد بن احمد، از ابراهیم بن اسحق، از محمد بن سلیمان دیلمی، از پدرش گفت به ابوعبدالله صادق -

۱- به تفسیر مجمع البیان آیات ۱ تا ۶ سوره روم و تاریخ ایران باستان، اثر حسین پیرنیا (حوادث سالهای ۶۱۴ تا ۶۲۳) نگاه کنید.

۲- البرهان فی تفسیر القرآن، ج ۴، ص ۳۵.

علیه السلام - - گفتم: فدایت شوم «آل» چه کسانی هستند؟ پاسخ داد: فرزندان محمد صلی الله علیه وسلم - گفت پرسیدم: پس «اهل» چه کسانی هستند؟ پاسخ داد: ایشان، امامان علیه السلام - اند. گفتم: این سخن خداوند چه می‌شود که فرمود: (أَدْخَلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ۖ ۴۶) «آل فرعون را در سخت‌ترین عذاب وارد کنید» پاسخ داد: سوگند بخدا که مراد خداوند از آل فرعون، جز دخترش کسی نیست!

این روایت از حیث سند و متن، مخدوش است زیرا اولاً در سند آن، نام «محمد بن سلیمان دیلمی» آمده که نجاشی در باره او می‌نویسد:

«ضعیف جداً لا یعول علیه فی شیء!»^۱

«او جدا ضعیف است و در هیچ چیز اعتماد بدو نتوان کرد!»

علامه حلی نیز در باره محمد بن سلیمان دیلمی گوید:

«ضعیف فی حدیثه، مرتفع فی مذهبه»^۲!

«او در حدیث ضعیف است و در مذهب، از اهل غلو شمرده می‌شود!»

ثانیاً در این حدیث، آل فرعون را به معنای دختر او معرفی نموده است با آنکه خلاف این معنا در قرآن آمده است و مثلاً می‌فرماید:

(فَأَنْجِيْكُمْ ۖ وَأَغْرِقْ نَارَ آلِ فِرْعَوْنَ ۖ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ۖ ۵۰) [البقرة:

۵۰].

«پس شما (بنی اسرائیل) را نجات دادیم و آل فرعون را غرق کردیم در حالی که (آن منظره را) می‌دیدید».

۱ - رجال النجاشی، ص ۲۵۸.

۲ - خلاصة الأقوال، ص ۴۰۴.

و نیز می‌فرماید:

(وَأَغْرَقَ رَقَّ نَاَءَ آلَ فِرْعَوْنَ وَكُلَّ ۙ كَانُوا ظَلَمِينَ ۝۴) [الأنفال: ۵۴].

«و آل فرعون را غرق کردیم و همگی ستمگر بودند».

از سوی دیگر، آل فرعون که غرق شدند کسانی جز «سپاهیان فرعون»

نبودند چنانکه در قرآن کریم می‌خوانیم:

(فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَاَنْظُرْ ۙ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ

الظَّالِمِينَ ۝۴۰) [القصص: ۴۰].

«پس او (فرعون) و سپاهیانش را گرفتیم و آن‌ها را در دریاف افکندیم بنگر

که سرانجام ستمگران چگونه بود».

و نیز می‌خوانیم:

(فَأْتَوْا بِبَعْثٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ بِجُنُودِهِ فَغَشِيَهُمْ مِّنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ۝۷۸)

[طه: ۷۸].

«پس فرعون با سپاهیانش ایشان (بنی‌اسرائیل) را دنبال کرد و دریا آنان را

فرو پوشاند...».

بنابراین، آل فرعون که در دریا غرق شدند یا در قیامت گرفتار شدیدترین

عذاب‌ها خواهند شد، منحصر به یک دختر (دختر فرعون) نیستند چنانکه

روایت مذکور ادعا دارد. بویژه که از آن‌ها در آیه مورد بحث با ضمیر «جمع

مذکر» یاد شده است چنانکه می‌فرماید:

(وَحَاقَ بَالٌ فَرَّعَوْنَ سَوْءَ آلِ عَذَابٍ ۴۵ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فَرَّعَوْنَ أَشَدَّ آلِ عَذَابٍ [غافر: ۴۵-۴۶].

(شاهد سخن، ضمیر جمع مذکر در «يعرضون» است).

۸- در کتاب «الصابي في تفسير القرآن» اثر «فيض کاشاني» ذیل نخستین آیه از سوره نجم آمده است:

«في المجالس عن ابن عباس قال صلينا العشاء الآخرة ذات ليلة مع رسول الله صلى الله عليه وسلم - فلما سلم أقبل علينا بوجهه ثم قال إنه سينقض كوكب من السماء مع طلوع الفجر فيسقط في دار أحدكم فمن سقط ذلك الكوكب في داره فهو وصيي وخليفتي والإمام بعدي. فلما كان قرب الفجر جلس كل واحد منا في داره ينتظر سقوط الكواكب في داره وكان أطمع القوم في ذلك أبي العباس بن عبد المطلب! فلما طلع الفجر انقض الكوكب من الهواء فسقط في دار علي بن أبي طالب - عليه السلام - فقال رسول الله - صلى الله عليه وسلم - لعلي - عليه السلام - يا علي والذي بعثني بالنبوة لقد وجبت لك الوصية والخلافة والإمامة بعدي. فقال المنافقون عبد الله بن أبي وأصحابه لقد ضل محمد في محبة ابن عمه وغوي وما ينطق في شأنه إلا بالهوى فأنزل الله تبارك وتعالى: (وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ۱)»^۱

یعنی: «در کتاب مجالس (اثر شیخ صدوق) از ابن عباس آورده است که گفت شبی نماز عشاء را با پیامبر خدا -صلی الله علیه وسلم- برگزار کردیم،

۱- الصافي في تفسير القرآن، ج ۲، صص ۶۱۷-۶۱۸ (من منشورات المكتبة الإسلامية).

چون پیامبر (در پایان نماز) سلام داد روی به ما آورد و سپس گفت: با دمیدن سپیده صبح، ستاره‌ای از آسمان فرود می‌آید و سپس در خانه یک تن از شما سقوط خواهد کرد. هر کس که آن ستاره در خانه‌اش فرود آید، او وصی و جانشین و امام پس از من خواهد بود. همین که سپیده دم نزدیک شد هر یک از ما در خانه خود نشسته انتظار سقوط ستاره را می‌کشیدیم و از همه بیشتر پدر عباس بن عبدالمطلب طمع (خلافت) داشت! چون سپیده صبح دمیدن ستاره‌ای از هوا فرود آمد و در خانه علی بن ابی طالب - علیه السلام - سقوط کرد. رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - به علی علیه السلام - فرمود: ای علی! سوگند به کسی که مرا به نبوت برانگیخت، وصیت و خلافت و امامت پس از من بر تو واجب شد. منافقان یعنی عبدالله بن ابی و یارانش گفتند: محمد در محبت پسر عموی خود گمراه و فریفته شده است و در شأن او جز به هوای نفس سخن نمی‌گوید! آنگاه خداوند تبارک و تعالی این آیات را فرو فرستاد: (وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ۝۱...)

این حدیث از دروغ‌های (شاخدار!) و آشکار است که هر کس آن را تشخیص می‌دهد چرا که کوچک‌ترین ستاره آسمان در تمام شبه جزیره عربستان نمی‌گنجد، پس چگونه در خانه کوچک علی علیه السلام - فرود آمد و جای گرفت؟! بعلاوه، سوره نجم به اتفاق مفسران در مکه نازل شده است ولی عبدالله بن ابی و یارانش، اهل مدینه و از منافقان آن دوره بودند و این دو موضوع با هم سازگاری ندارد. عباس عموی پیامبر هم به اجماع مورخان، در دوران مکه از زمره مشرکین شمرده می‌شد و اسلام نیاورده بود و چون در

جنگ «بدر» به اسارت مسلمانان درآمد و آزاد شد، اسلام را پذیرفت با وجود این چگونه در دوران شرک، طمع داشت که جانشین پیامبر شود؟ در تفسیر صافی، راویان حدیث حذف شده‌اند ولی در مجالس شیخ صدوق (که آن را أمالی) نیز می‌گویند) چنین آمده است، «حدثنا الحسن بن محمد بن سعید الهاشمي الكوفي قال حدثنا فرات بن إبراهيم بن فرات الكوفي قال حدثني محمد بن أحمد بن علي الهمداني قال حدثني الحسين بن علي قال حدثني عبد الله بن سعيد الهاشمي قال حدثني عبد الواحد بن غياث قال حدثني عاصم بن سليمان قال حدثنا جویر عن الضحاک عن ابن عباس» ...^۱ در این سند، افراد ضعیف (مانند فرات بن ابراهیم) و مجهول (مانند عبدالواحد بن غیاث) دیده می‌شوند که اعتبار روایت را از میان می‌برند.

۹- در کتاب «الصفی فی تفسیر القرآن» اثر «فیض کاشانی» ذیل آیه:

(سَلَّمَ عَلَيَّ إِذْ يَأْسِينِ ۱۳۰) [الصافات: ۱۳۰].

«وفي المعاني عن الصادق عن أبيه عن أبائه عن علي - عليه السلام - - في هذه الآية قال: يس، محمد ونحن آل يس!»^۲

یعنی: «در کتاب معانی الاخبار (اثر شیخ صدوق) از امام صادق از پدرش از پدران‌ش از علی - عليه السلام - - در باره این آیه: (سلام علی آل یاسین) روایت شده که فرمود: يس، محمد - صلى الله عليه وسلم - است و آل يس، ما هستیم!»

۱- امالی صدوق (المجالس)، ص ۳۳۷، چاپ سنگی.

۲- الصفی فی تفسیر القرآن، ج ۲، ص ۴۳۳.

همانگونه که ملاحظه می‌شود فیض کاشانی سند روایت را از امام صادق - علیه السلام - آغاز نموده و تمام سند را ذکر نکرده است. اصل سند در کتاب «معانی الاخبار» بدینصورت آمده است:

«حدثنا محمد بن إبراهيم بن إسحاق الطالقاني - رضي الله عنهم - قال حدثنا أبو أحمد عبد العزيز بن يحيى بن أحمد بن عيسى الجلودي البصري، قال حدثنا محمد بن سهل قال حدثنا الخضر بن أبي فاطمه البلخي، قال حدثنا وهب بن نافع، قال حدثنا كادح (وفي بعض النسخ: قادح) عن الصادق جعفر بن محمد، عن أبيه، عن آبائه، عن علي - عليه السلام -...»

در این سند، افراد مجهول‌الیه دیده می‌شوند که در کتب رجال، ابداً نامی از آن‌ها نبرده‌اند مانند: «خضر بن ابی فاطمه بلخی» یا کادح (قادح)! با چنین سندی البته حدیث مذکور قابل اعتماد نیست بویژه که متن آن نیز مخالف با قرآن است. زیرا آنچه در سوره «صافات» آمده «سلام علی ال یاسین» است، نه «سلام علی آل یاسین»! و ال یاسین همان «الیاس پیامبر» می‌باشد که آن را به دو صورت تلفظ می‌کنند مانند «طور سیناء» و «طور سینین» که به هر دو شکل در قرآن کریم بکار رفته است:

(وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سِيِّئَاءَ) [المؤمنون: ۲۰].

(وَطُورِ سَيْنِينَ ۲) [التين: ۲].

۱- معانی الاخبار، اثر شیخ صدوق، ص ۱۲۲ (متن حدیث در معانی الاخبار بدینصورت آمده است: فی قوله عزوجل: «سلام علی آل یاسین» قال یاسین محمد - صلی الله علیه وسلم - و نحن آل یاسین)!

دلیل روشن این موضوع هم آنست که در سوره صفات ابتدا می‌فرماید: (وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ آلِ مُرْسَلِينَ ۱۲۳) آنگاه در آیات بعد می‌خوانیم: (سَلَّمَ عَلَيَّ إِلْيَاسِينَ ۱۳۰) إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي آلَ الْمُحْسِنِينَ ۱۳۱ إِنَّهُ مِنِّ عِبَادِنَا آلِ الْمُؤْمِنِينَ ۱۳۲) اگر مقصود از «إل یاسین» آل محمد صلوات الله علیهم اجمعین - بود لازم می‌آمد که ضمیر جمع برای آنها بکار رود (نه ضمیر مفرد) و با تعبیر «إنهم من عبادنا المومنین» از ایشان یاد شود. اسلوب سوره صفات نیز اقتضا می‌کند که مراد از «إل یاسین» همان ایلیاس نبی باشد زیرا این سوره ابتدا از رسالت برخی از پیامبران سخن می‌گوید و سپس دعوت توحیدی آنها را مطرح می‌سازد و آنگاه بر آن پیامبر، درود می‌فرستد. هیچ دلیلی ندارد که چون به «الیاس پیامبر» می‌رسد، شیوة مزبور را نقض کند و پس از ذکر الیاس، به آل محمد صلی الله علیه وسلم - درود فرستد!

۱۰ - در کتاب «الصفافی فی تفسیر القرآن» اثر فیض کاشانی، ذیل آیه:

(وَأَلِّيَ لَإِذَا يَغْشَىٰ ۱) [اللیل: ۱].

آمده است: «القمی عن الباقر - علیه السلام - قال اللیل فی هذا الموضع الثانی غشی امیر المؤمنین - علیه السلام - فی دولت التي جرت له علیه وأمیر المؤمنین - علیه السلام - یصبر فی دولتهم حتی تنقضي»^۱.
یعنی: «قمی (علی بن ابراهیم) از امام باقر - علیه السلام - روایت کرده که گفت مراد از «شب» در اینجا (خلیفة) دوم است که امیر مؤمنان علیه

۱ - الصفافی فی تفسیر القرآن، ج ۲، ص ۸۲۴.

السلام- را در جریان دولت خود، پوشاند و امیر مؤمنان علیه السلام- در دولت آن‌ها شکیبایی ورزید تا از میان رفت!».!

این حدیث که سندش به اعتبار علم رجال، بی‌اشکال بنظر می‌رسد، بلحاظ متن دارای اشکالست. زیرا ادعا دارد که خداوند به خلیفه ثانی عمر بن خطاب سوگند یاد نموده است در عین حال دولت او را پوشاننده و غاصب حق امیر مؤمنان علیه السلام- می‌شمرد! و معلوم است که سوگند را بر اشیاء مقدّس و نعمت‌های ارزنده یاد می‌کنند، نه بر غاصب خلافت! در آیه شریفه (وَأَلِيَّ لَ إِذَا يَغْشَىٰ ۱) خداوند به شب سوگند یاد فرموده به اعتبار آنکه شب از نعمت‌های ارزنده اوست چنانکه در سوره یونس می‌فرماید:

(هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْآلِيَّ لَ لَتَسَّ كُنُوْا فِيهِ) [یونس: ۶۷].

«او کسی است که شب را برای شما مقرر داشت تا در آن آرام گیرید».

و باز در سوره نمل می‌فرماید:

(أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا الْآلِيَّ لَ لَيْسَ كُنُوْا فِيهِ) [النمل: ۸۶].

«آیا ندیدند که ما شب را قرار دادیم تا در آن آرام گیرند؟».

آری، شب نعمت بزرگی به شمار می‌آید که آفریدگار جهان ما را با آن از آسایش و آرامش بهره‌مند ساخته است با این حال چه مناسبت دارد که ادعا

۱- سند حدیث در تفسیر علی بن ابراهیم چنین است: «أخبرنا أحمد بن إدريس، قال حدثنا محمد بن عبد الجبار، عن ابن أبي عمير، عن حماد بن عثمان عن محمد بن مسلم قال سألت أبا جعفر عليه السلام-...» (تفسیر علی بن ابراهیم، ص ۷۲۷).

کنیم مقصود از و اللیل (سوگند به شب) سوگند به کسی است که به عقیده شیعیان، آسایش و آرامش مؤمنان را از میانبرد و حق امیر مؤمنان را پوشاند؟! ممکن است کسی ادعا کند این قبیل احادیث از «معنای باطنی» آیات سخن می‌گویند که با ظاهر آن‌ها پیوندي ندارد. پاسخ ما به مدعی آنست که: معنای باطنی آیات، هر چه باشد با ظاهر قرآن پیوند دارد زیرا اگر قرار باشد که برای کلام خدا، معنایی بکلی جدا از ظاهر آن قائل شویم در آن صورت چگونه می‌توانیم معنای مزبور را به قرآن نسبت دهیم؟ آیا آن معنا با معنای دیگر که ربطی به قرآن ندارند در بیگانگی چه تفاوتی دارد؟! اگر در پاره‌ای از روایات آمده که قرآن مجید دارای معنای باطنی است، در همان روایات معنای باطنی قرآن توضیح داده شده است و با ادعای شما سازگار نیست. در خود تفسیر «صافی» می‌خوانیم:

«عن أمير المؤمنين - عليه السلام - قال ما من آية إلا لها أربعة معان، ظاهر و باطن و حد و مطلع. فالظاهر التلاوة و الباطن الفهم و الحد هو أحكام الحلال و الحرام و المطلع هو مراد الله من العبد بها»^۱.

یعنی: «از امیر مؤمنان - علیه السلام - رسیده است که فرموده هیچ آیتی نیست مگر آنکه چهار مقصود دارد: ظاهر و باطن و حد و مطلع. اما ظاهر آنست که تلاوت شود و باطن آنست که فهمیده شود و حد آنست که احکام حلال و حرامش رعایت گردد و مطلع آنست که مراد خدا از آن آیه در باره بنده‌اش دانسته شود».

۱- الصافی فی تفسیر القرآن، ج ۱، صص ۱۸-۱۹.

چنانکه ملاحظه می‌شود هیچ یک از این امور، نامتناسب و بی‌ربط با ظاهر آیات نیست و از ادراک بشر هم بیگانه نمی‌باشد. باطن قرآن، همان مفهوم آیات است و مطلع قرآن، فهم بالاتر و درک همه نکات آن می‌باشد^۱، نه معنایی بی‌تناسب و بی‌ارتباط با آیه!

باز در تفسیر «صافی» می‌خوانیم:

«روي العياشي بإسناده عن حمران بن أعين عن أبي جعفر - عليه السلام - قال: ظهر القرآن الذين نزل فهم وبطنه الذين عملوا بمثل أعمالهم»^۲.

یعنی: «محمد بن مسعود عیاشی به اسناد خود از حمران بن اعین، از ابو جعفر باقر - علیه السلام - گزارش نموده که گفت: ظاهر قرآن مربوط به کسانی است که آیات قرآنی در باره آنها نازل شده و باطن قرآن، شامل افرادی می‌شود که اعمالی همانند اعمال دسته اول بجای آورده‌اند».

همچنین در تفسیر «صافی» آمده است:

«العياشي بإسناد عن الفضيل بن يسار قال سئلت أبا جعفر - عليه السلام - عن هذه الرواية: ما في القرآن آية إلا ولها ظهر وبطن وما فيه حرف إلا وله حد ولكل حد مطلع. ما يعني بقوله: لها ظهر وبطن؟ قال: ظهره تنزيهه وبطنه تأويله،

۱- مطلع بر وزن «مصعد» و بمعنای آن است یعنی جایگاهی که بدان صعود می‌کنند. در اینجا مقصود، اشراف بر معنای آیات و احاطه بر آنها است.

۲- الصافي في تفسير القرآن، ج ۱، ص ۱۷ مقایسه شود با «التفسير» اثر عیاشی، ج ۱، ص ۱۱.

منه ما مضى ومنه ما لم یکن بعد یجری کما یجری الشمس والقمر کما جاء منه شیء وقع^۱ ...

یعنی: «محمد بن مسعود عیاشی به اسناد خود از فضیل بن یسار گزارش نموده که گفت از ابو جعفر باقر - علیه السلام - معنای این روایت را پرسیدم که: هیچ آیه‌ای در قرآن نیست مگر آنکه دارای ظاهر و باطنی است و حدّ و مطلعی دارد. گفتیم معنای ظاهر و باطن چیست؟ امام باقر علیه السلام - پاسخ داد: ظاهر قرآن، تنزیل آنست و باطن قرآن، تأویلش می‌باشد که بخشی از آن گذشته و بخش دیگر هنوز نیامده است و مانند خورشید و ماه، جریان دارد هر گاه که چیزی از بخش دیگر بیاید، قرآن در آن منطبق می‌شود».

چنانکه ملاحظه می‌کنید امام باقر علیه السلام - باطن قرآن را «مصادیق آیات» معرفی نموده‌اند که چون به ظهور رسند قرآن با آنها انطباق خواهد یافت و این غیر از معنایی مخالف با ظاهر کدام است.

خلاصه آنکه «باطن قرآن» در روایات اهل بیت - علیه السلام - به دو معنا آمده یکی «مطلع» یا معنای برتر و کامل آیات. و دوم «تاویل» یعنی مصداق آیات اما اینکه کسانی بخواهند به بهانه باطن قرآن، مثلاً خمر (شراب) را به معنای فلان خلیفه! تأویل کنند، این معنا مخالف با آثار اهل بیت علیه السلام - است چنانکه در همان تفسیر عیاشی می‌خوانیم:

۱- الصافی فی تفسیر القرآن، ج ۱، صص ۱۷-۱۸ مقایسه شود با «التفسیر» اثر عیاشی، ج ۱، ص ۱۱.

«عن أبي عبد الله - عليه السلام - أنه قيل له روي عنكم أن الخمر والميسر والأنصاب والأزلام رجال! فقال: ما كان الله ليخاطب خلقه بما لا يعقلون»^۱.

یعنی: «از ابو عبدالله صادق - عليه السلام - روایت شده که به ایشان گفتند: از شما منقول است که گفته‌اید شراب و قمار و بت‌ها و تیره‌های قرعه (که ذکرشان در سوره مائده آمده) مردانی هستند! امام پاسخ داد: خدا بر آن نیست با بندگان به صورتی که درک نمی‌کنند سخن گوید».

روشن است که آنچه امام صادق - عليه السلام - در اینجا بیان داشته‌اند، در شکل «قاعدہ کلی» ادا شده است و اطلاق و شمول دارد و تمام تأویلات بی‌جا و نامناسب را در بر می‌گیرد.

اگر گفته شود: سند علی بن ابراهیم، اشکالی ندارد و تأویل (وَأَلِيٍّ إِذَا يَغْشَىٰ ۱) را از اشخاص موثق نقل کرده است. پاسخ آنست که چون متن حدیثی با قرآن سازگار نباشد به راوی آن نباید اعتناء کرد چنانکه محمد بن مسعود عیاشی در تفسیر آورده است:

«عن محمد بن مسلم قال: قال أبو عبد الله - عليه السلام - يا محمد ما جائك في رواية من بر أو فاجر يوافق القرآن فخذبه، وما جاءك في رواية من بر أو فاجر يخالف القرآن فلا تأخذبه»^۲

۱ - التفسیر، اثر عیاشی، ج ۱، ص ۳۴۱.

۲ - التفسیر، اثر عیاشی، ج ۱، ص ۸.

یعنی: «از محمد بن مسلم رسیده که گفت ابو عبدالله صادق - علیه السلام - به من فرمود: ای محمد هر روایتی که به تو رسید، از شخصی نیکوکار باشد یا بدکار، همین که موافق با قرآن بود آن را بگیر. و هر روایتی که به تو رسید، از شخصی نیکوکار باشد یا بدکار، همین که مخالف با قرآن بود آن را بگیر».

پس میزان قطعی در پذیرش حدیث، موافقت آن با قرآن است و چنانکه حدیثی با کتاب خدا سازگار نبود نباید آن را پذیرفت هر چند راو حدیث، مورد وثوق و اهل نیکوکار باشد.^۱

این ده نمونه از «احادیث تفسیری» را به خوانندگان ارجمند تقدیم کردیم تا خود ملاحظه کنند که چه اقوالست و تفاسیر ناصوابی بر امامان اهل بیت -علیه السلام- بسته‌اند. و در اینجا خاطر نشان می‌سازیم که احادیث ساختگی در باره «تفسیر قرآن» از احادیث باطل در «فقه» بمراتب بیشتر است و این هشدار است که اهل مطالعه در تفاسیر قرآن، باید آن را همواره پیش چشم داشته باشند.

۱- احادیثی که ما در این کتاب بلحاظ «علم رجال» آن‌ها را بررسی کردیم، هم با قرآن مخالفت دارند و هم از اشخاصی ناموفق و مجهول روایت شده‌اند.

نقد کتب دعا و زیارت

دعا نقش بزرگی را در آرامش انسان و امیدوار شدن او ایفاء می‌کند و علاوه بر نصوص شرع مانند

(وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ) ^۱ [غافر: ۶۰].

(قُلْ مَا يَدْعُوا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ) ^۲ [الفرقان: ۷۷].

(أَجِيبْ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ) ^۳ [البقرة: ۱۸۶].

که عنایت خداوند متعال را به دعاکننده نشان می‌دهد، هزاران تجربه عملی، حسن اثر دعا را به اثبات می‌رساند.

همچنین سلام و درود بر رسول گرامی اسلام و آل او و بندگان صالح خداوند که مسلمانان در نمازهای شبانه‌روزی بدان می‌پردازند، مایه تقرب به حق و طرفداری از اهل حق و تمایل به صلاح و نیکی می‌شود. چه بسیار دعاها و درودهای زیبا و معرفت‌آموزی که در احادیث رسول خدا صلی الله علیه وسلم - و خاندان او آمده و فرهنگ مسلمانان را آراسته است ولی متأسفانه دست دوستان جاهل و غالیان کژاندیش^۴ نیز در کار بوده و آثار

۱- مرا بخوانید، دعای شما را مستجاب می‌کنم.
۲- بگو: اگر دعای شما نباشد خدای من با شما چه کند؟ (چه ارزشی به شما دهد؟).
۳- دعای خواننده را، چون مرا بخواند مستجاب می‌کنم.
۴- در خصال شیخ صدوق از رسول خدا صلی الله علیه وسلم - روایت شده است که فرمود: «صنفان من أمتي لا نصيب لهما في الإسلام الغلاة والقدرية» (الخصال، ص ۷۲). یعنی «دو صنف از امت من

مداخله آنان در کتب ادعیه و زیارات دیده می‌شود. ما با نقد کتاب‌های مزبور می‌توانیم به سرچشمه‌های اصیل و پاکیزه دعا نزدیک شویم و از انحراف توده مسلمانان جلوگیری کنیم. بنابراین در فصل حاضر مانند فصول گذشته ده نمونه از دعاهای ساختگی و زیارت‌های غلوآمیز را مطرح می‌سازیم و به نقد آنها می‌پردازیم.

از میان کتاب‌های دعا که در دسترس ما قرار دارند کتاب «مصباح المتهجد» اثر شیخ طوسی و «اقبال الاعمال» اثر ابن طاووس و «عده الداعی» اثر ابن فهد حلی و «زاد المعاد» اثر مجلسی و «مفاتیح الجنان» و «الباقیات الصالحات» اثر محدث قمی را باید نام برد.*

گاهی عادت به خواندن ذکری یا مأنوس بودن با دعائی، دیدگان آدمی را می‌بندد و غلط روشنی را که در خلال آن ذکر یا دعا آمده نمی‌بیند و حتی ممکن است دعائی چنان در نظر خواننده‌اش تقدّس و احترام پیدا کند که حاضر نباشد هیچ نقدی را در باره آن تحمّل نماید ولی اگر خود دیانت و اصل شریعت نزد انسان محترم‌تر از روایت فلان محدث و فلان راوی باشد در آن صورت، شخص با ایمان همواره آماده شنیدن نقد است تا هر چه بیشتر بر سر چشمه اصیل دین دست یابد و از آب زلال شریعت بنوشد. امید است خوانندگان ارجمند این کتاب از دسته رهیافته اخیر باشند و نقادی‌های ما بجای ملالت خاطر، مایه نزدیکی بیشتر ایشان به شریعت بی‌نقاب و اسلام ناب

بهره‌ای در اسلام برای آنها نیست: یکی غالیان و دیگری قدریه».!

گردد. اینک نوبت آن فرا رسده که به آوردن شواهدی از دعاها و زیارت‌های مغلوط یا ساختگی بپردازیم.

۱- دعائی است مشهور که در ماه رجب پس از نمازها خوانده می‌شود. این دعا را در «مفاتیح الجنان»^۱ می‌یابیم ولی اصل آن در کتاب «اقبال» اثر ابن طاووس بدین صورت آمده است:

«علي بن محمد البرسي - رضي الله عنهم - قال أخبرنا الحسين بن أحمد بن شيبان، قال حدثنا حمزة بن القاسم العلوي العباسي، قال حدثنا محمد بن عبد الله بن عمر البرقي، عن محمد بن علي الهمداني قال أخبرني محمد بن سنان، عن محمد السجاد في حديث طويل قال: قلت لأبي عبد الله - عليه السلام - جعلت فداك هذا رجب علمني دعاء ينفعني الله به قال فقال لي أبو عبد الله - عليه السلام - - أكتب: بسم الله الرحمن الرحيم وقل في كل يوم من رجب صباحا ومساء وفي أعقاب صلواتك في يومك وليلتك: يا من أرجوه لكل خير وآمن سخطه من كل شر»... (الي آخر الدعاء)^۲

یعنی: علی بن محمد برسی - که خدا از او خشنود باد - گفت حسین بن احمد شیبانی ما را خبر داد، گفت حمزه بن قاسم علوی عباسی برای ما حدیث کرد، گفت محمد بن عبدالله بن عمر برقی ما را حدیث گفت از محمد بن علی همدانی، گفت محمد بن سنان مرا خبر داد از محمد سجاد در حدیثی

* از میان کتب مذکور، کتاب «عدة الداعي ونجاح الساعي» اثر احمد بن فهد حلی از سایر کتاب‌ها، مهندتر است.
۱- مفاتیح الجنان (در اعمال ماه رجب)، ص ۱۳۷ (از انتشارات کتابفروشی اسلامیة).
۲- اقبال الاعمال، اثر ابن طاووس، ص ۱۴۳ (چاپ قم، دارالحجة).

طولانی که گفت: به ابو عبدالله صادق - علیه السلام - - گفتم: فدایت شوم این ماه، رجب است مرا دعائی بیاموز که خداوند بسبب آن نفعی به من رساند. ابو عبدالله صادق - علیه السلام - - پاسخ داد: بنویس: بسم الله الرحمن الرحیم و در هر روز از ماه رجب هنگام صبح و شام و پس از نمازهای خود در روز و شب این دعا را بخوان: یا من ارجوه لكل خیر و آمن سخطه من کل شر (ای کسی که برای هر خیری به او امیدوارم و در هر شری از خشم وی آسوده خاطریم)! تا آخر دعاء ...»

این دعا بلحاظ سند، غیر قابل اعتماد و بلحاظ متن، مغلوط است زیرا:

اولاً در میان روایانش نام «محمد بن سنان» برده شده که قبلاً گفتیم ابن الغضائری (بنقل علامه حلی) در باره او آورده است: «إنه ضعيف غال لا يلتفت إليه»^۱. «او در حدیث ضعیف است، از اهل غلو شمرده می‌شود و به گزارش وی اعتنا نباید کرد». و نجاشی در حق وی می‌نویسد: «هو رجل ضعیف جدا لا يعول عليه ولا يلتفت إلى ما تفرد به»^۲. «او مردی است که در کار حدیث جدا ضعیف است و اعتماد بر وی روان نیست و بر آنچه به تنهایی نقل می‌کند اعتنا نباید کرد».

پس حدیثی که محمد بن سنان به تنهایی از محمد سجاد از امام صادق - علیه السلام - آورده، پذیرفته نیست. ثانیاً دومین جمله از متن این دعا (به

۱- خلاصة الأقوال، ص ۳۹۴.

۲- رجال النجاشی، ص ۲۳۰.

صورت‌هایی که روایت شده) با قرآن کریم مخالفت دارد چنانکه در مفاتیح
بشکل:

و آمن سخطه عند کل شر و در اقبال بصورت: و آمن سخطه من کل شر و
در مصباح المتعجد بشکل: و آمن سخطه عند کل عثره
آمده است که هر سه عبارت، یک مفهوم را می‌رسانند یعنی: «ای کسی که
بهنگام هر شر و لغزشی از خشم او ایمن و آسوده خاطر هستم!» با اینکه
خدای متعال در قرآن مجید می‌فرماید:

(فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا أَلَّ قَوْمٌ أَلَّ خَسِرُونَ ۹۹) [الأعراف: ۹۹].

«از مکر خدا^۱ جز گروه زیان کار کسی آسوده خاطر نمی‌شود!».

آری شخص با ایمان بمحض آنکه گرفتار لغزش شود و شر و گناهی از او
سر زند از خشم و کیفر خداوند ترسان می‌گردد و به استغفار و توبه روی
می‌آورد، نه آنکه در هر عمل ناصوابی از عذاب حق، ایمان و آسوده خاطر
باشد!

شگفت آنکه شیخ طوسی با آنکه «محمد بن سنان» را تضعیف نموده^۲ و
خود نیز از زمره قرآن‌شناسان و مفسران کلام الله شمرده می‌شود (چنانکه
تفسیر ارزنده التبیان از آن اوست) با این همه، دعای مغلوط مذکور را در کتاب

۱- مکر خدا، همان مهلت دادن پروردگار به مجرمان برای
عذاب آن‌ها است در حالی که مجرم، به جای توبه، از
عذاب آسوده خاطر می‌شود و گمان می‌کند که جرم سنگین وی
پیامد بدی ندارد!

۲- علامه حلی در این باره می‌نویسد: و اما الشیخ الطوسی
- (رح) فانه ضعفه. (خلاصة الأقوال، ص ۳۹۴).

«مصباح المتجهد» آمده است.^۱ و این نیست مگر نتیجه شتابزدگی نسبت به قاعده مشهور «تسامح در ادله سنن». در صورتی که سنن منقول را هم مانند فرائض مأثور، باید با قرآن کریم سنجید و شک نیست که بمحض تعارض با قرآن، از درجه اعتبار ساقط می‌گردد بلکه بطلان و کذب سنن مذکور ثابت می‌شود. باری اثر این دعای ناصواب آنست که وجدان انسان را فریب می‌دهد زیرا بهنگام لغزش و گناهکاری، او را از خداوند بیمناک نمی‌سازد و به توبه و بازگشت بحق بر نمی‌انگیزد و ذلک هو الخسران المبین.

۲- در کتاب «مصباح المتجهد» اثر شیخ ابو جعفر طوسی ضمن تعقیبات و دعاهاي روز جمعه نوشته است:

«وعنه (أبي عبد الله الصادق) -عليه السلام-: من قال بعد صلاة الفجر أو بعد صلاة الظهر: «اللهم أجعل صلوتك وصلوة ملائكتك ورسلك على محمد وآل محمد» لم يكتب عليه ذنب سنة».^۲

یعنی: «از امام ابو عبدالله صادق - علیه السلام - - روایت شده که هر کس پس از نماز صبح یا نماز ظهر بگوید: خداوندا درود خود و درود فرشتگان و فرستادگانت را بر محمد و آل محمد قرار ده. یک سال کنه او نوشته نمی‌شود!»

این روات در کتاب «مفاتیح الجنان» به نقل از شیخ طوسی نیز آمده است.^۳

۱- مصباح المتجهد، صص ۲۵۵-۲۷۱، چاپ بیروت (۱۴۱۸ هـ. ق).

۲- مصباح المتجهد، ص ۲۶۳.

۳- مفاتیح الجنان (در اعمال روز جمعه)، ص ۴۹.

شیخ طوسی سند روایتش را نیاورده تا در باره آن اظهار نظر شود اما فساد متن روایت، آشکار است زیرا با درودی بر محمد و آل محمد، یک سال محرمات الهی را به تعطیل می‌کشد! و مردم را در گناهکاری جرأت می‌بخشد و هدف شریعت را که ایجاد تقوی و تهذیب نفس است تباه می‌سازد بویژه اگر کسی هر ساله آن درود را تکرار نماید، البته تا پایان زندگانی نباید گناهش ثبت شود! پس گوید این دعاء برای نسخ محرمات ساخته شده است و بی‌گمان مقام امام صادق - علیه السلام - بالاتر از آنست که در باره فضیلت درود مزبور، چنان سخنی گفته باشد.

۳-مجلس در کتاب «زاد المعاد» بمناسبت فضیلت و استجاب دعا در روز نهم ربیع الاول که مصادف با ثقل «خلیفة ثانی» است روایت طولانی و شگفتی آورده و از قول «حذیفه بن الیمان» می‌نویسد که چون عمر در آن روز کشته شد:

«پس رفتم بخدمت امیر المؤمنین - علیه السلام - که آن حضرت را تهنیت و مبارک باد بگویم به آنکه آن منافق کشته شد و به عذاب حقتعالی و اصل گردید و چون حضرت مرا دید گفت: ای حذیفه آیا در خاطر داری آن روز را که آمدی بنزد سید من رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - و من و دو سبط او حسن و حسین نزد او نشسته بودیم و با او طعام می‌خوردیم پس تو را دلالت کرد بر فضیلت این روز؟ گفتم بلی ای برادر رسول خدا، حضرت فرمود که بخدا سوگند که این روز است که حق تعالی در آن، دیده آل رسول را روشن گردانید و من برای این روز، هفتاد و دو نام می‌دانم! حذیفه گفت: یا امیر

المؤمنین می‌خواهم که آن نام‌ها را از تو بشنوم. حضرت فرمود که: این روز استراحت است که مومنان از شر آن منافق استراحت یافتند. و روز زائل شدن کرب و غم است. و روز غدیر دوم است. و روز تخفیف گناهان شیعیان است. و روز اختیار نیکو برای مؤمنان است. و روز برداشتن قلم از شیعیان است. و روز بر هم شکستن کفر و عدوان است. و روز عافیت است. و روز برکت است. و روز طلب‌خون‌های مؤمنان است. و روز عید بزرگ خدا است. و روز مستجاب شدن دعا است...»^۱

این حدیث ساختگی نشان می‌دهد که به مناسبت روز قتل خلیفه، خداوند سبحان قلم از گناهان شیعیان برداشته است! یعنی هر چه از فحشاء و منکر در آن روز مرتکب شوند به حساب نمی‌آید. آیا می‌توان باور کرد که این گفتار از امام متقیان باشد؟ آیا این سخن، افترا و تهمت بر امیر مؤمنان -علیه السلام- محسوب نمی‌شود؟ آیا این روایت، عوام را به گناه و فساد نمی‌کشاند؟

نگارنده خود شاهد بودم که شخص ظاهر الصلاحی در روز نهم ربیع الاول، به گناه و فسق تجاهر می‌نمود و چون سبب آن از وی پرسیده شد، پاسخ داد: مگر نمی‌دانید که امروز، روز نهم ربیع است و قلم را از گناهان شیعیان برداشته‌اند؟!

شگفت‌تر آنکه در همین روایت مجعول با کمال جسارت آمده است که خداوند سبحان به پیامبر خود فرمود:

۱- زاد المعاد، اثر ملا محمد باقر مجلسی، باب هشتم (اعمال ماه ربیع الاول) ص ۴۰۹، چاپ کتابفروشی اسلامیة.

«امر کرده‌ام ملائکه نویسندگان اعمال را که از این روز تا سه روز، قلم از مردم بدارند و نویسنده گناهان ایشان را برای کرامت تو و وصی تو!»^۱
راوی ناندان، چنان پنداشته که گرامی داشت پیامبر و امام، وابسته به آنست که خداوند، مردم را در گناه‌کاری تا سه روز (همچون حیوانات) آزاد گذارد!
آیا اینست معنای اکرام پیامبر -صلی الله علیه وسلم- و علی -علیه السلام- از سوی خداوند پاک؟!

۴- در کتاب «الباقیات الصالحات» اثر محدث قمی که در حاشیه مفاتیح الجنان به چاپ رسیده است، دعائی برای «رفع دندان درد» آمده که از عجائب ادعیه شمرده می‌شود. محدث قمی در این باره می‌نویسد:
«و ایضا وارد شده که چوبی یا آهنی بگذارد بر دندان درد کن (!) و افسون کن آن را از جانب آن هفت مرتبه: «بسم الله الرحمن الرحیم العجب کل العجب دوده تكون في الفم تأکل العظم وتنزل الدم. أنا الراقي والله الشافي»^۲....»!

معنای عبارت اخیر اینست که: «جای شگفتی است، کمال شگفتی! کرمی است در دندان که استخوان را می‌خورد و خون را می‌ریزد. من افسون‌کننده‌ام و خدا، شفابخش...».

گویا اصطلاح «کرم خوردگی دندان» مخترع این دعا را بگمان افکننده که واقعاً کرم در دندان پنهان شده است! و لذا افسون مذکور را برای آن ساخته تا هر چه زودتر، کرم موذی بیرون آید و از خوردن استخوان و ریختن خون باز

۱- زاد المعاد، ص ۴۰۸.

۲- الباقیات الصالحات، در حاشیه مفاتیح، صص ۲۸۹-۲۹۰.

ایستد. البته راوی این افسوند و سند روایت، معلوم نیست و کسی هم بخود اجازه نمی‌دهد تا افسون فوق را نزد دندان پزشکان تحصیل کرده مطرح کند و صحت و سقم آن را جویا شود!

۵- در «مفاتیح الجنان» در بیان «اعمال روز جمعه» می‌نویسد:

«بدانکه از برای خواندن آیه الکرسی علی التنزیل در روز جمعه فضیلت بسیار روایت شده».^۱

آیا آیه الکرسی علی التنزیل (یعنی بدانگونه که بر پیامبر خدا صلی الله علیه وسلم - نازل شده) کدامست؟ محدث قمی در «الباقیات الصالحات» آن را بدین صورت توضیح می‌دهد:

«علامه مجلسی فرموده که به روایت «علی بن ابراهیم وکلینی، آیه الکرسی علی التنزیل چنین است: الله لا إله إلا هو الحي القيوم لا تاخذه سنة ولا يوم له ما في السموات وما في الأرض وما بينهما وما تحت الثرى عالم الغيب والشهادة الرحمن الرحيم، من ذا الذي تا هم فيها خالدون».^۲

این روایت، یک عیب اساسی و اصلاح نشدنی دارد و آن اینست که ادعا می‌کند آیه الکرسی در قرآن کریم تحریف شده و شکل صحیحش در این روایت آمده است! چنین ادعایی اساس اسلام را متزلزل می‌کند و قرآن مجید را از حجیت ساقط می‌نماید. عباراتی که در این روایت بر آیه الکرسی افزوده‌اند کلماتی می‌باشد که از مواضع دیگر قرآن کریم برداشته شده است مثلاً: «له ما

۱- مفاتیح الجنان (در اعمال روز جمعه)، ص ۳۶.
۲- الباقیات الصالحات (در حاشیه مفاتیح) ص ۳۶.

في السموات وما في الأرض وما بينهما وما تحت الثرى» عینا ششمین آیه از سوره شریفه «طه» است. و نیز «عالم الغیب والشهادة هو الرحمن الرحیم». بخشی از آیه بیست و دوم از سوره کریمه «حشر» شمرده می‌شود.

در جای خود به اثبات رسیده که قرآن مجید از هر گونه تحریف و تبدیلی مصون مانده است و این قبیل روایات قابل اعتماد و در خور اعتناء نیستند چنانکه بزرگان فرقه امامیه مانند شریف مرتضی و شیخ طوسی و شیخ طبرسی و دیگران بر این قول رفته‌اند و از جمله ادله این امر آنست که در آثار «متواتر» از رسول خدا صلی الله علیه وسلم - و امامان علیه السلام - آمده که احادیث را به قرآن عرضه کنید و حق و باطل آنها را با کلام الهی بسنجید که اگر قرآن دستخوش تحریف شده بود، در آن صورت نمی‌توانست میزان تشخیص حق از باطل قرار گیرد.

۶- محدث قمی در کتاب «مفاتیح الجنان» زیارتی را با عنوان «زیارت جامعه کبیره» از شیخ صدوق نقل کرده است^۱ که هر چند مورد توجه فراوان قرار گرفته و کسانی از غلام (همچون شیخ احمد احسائی) بر آن شروحي نوشته‌اند ولی بخش‌هایی از آن، آشکارا با قرآن مجید مخالفت دارد. مثلاً در این زیارت خطاب به امامان گفته می‌شود:

«إياب الخلق إليكم وحسابهم عليكم»

یعنی: «بازگشت خلق به سوی شما و حساب ایشان بر عهده شما است!»

با آنکه در قرآن مجید می‌خوانیم:

۱- مفاتیح الجنان، ص ۵۴۴ به بعد.

(إِنَّ إِلِيَّ نَا إِيَابَهُمْ ۚ ٢٥ ثُمَّ إِنَّ عَلِيَّ نَا حِسَابَهُمْ ٢٦) [الغاشية: ٢٥-٢٦].
«همانا بازگشت ایشان بسوی ما است سپس حسابشان بر عهده ما است».
برخی، در مقام رفع این تعارض بر آمده چنین پاسخ داده‌اند که: مردم به (اذن خدا) به پیامبر و امامان باز می‌گردند و حسابشان با ایشان خواهد بود همانگونه که قبض نفوس بهنگام مرگ، در قرآن کریم به خداوند و نیز به فرشتگان نسبت داده شده است یعنی فرشتگان به اذن خدا این کار را بر عهده می‌گیرند.

جواب ما به دسته مزبور اینست که: اگر خداوند سبحان اذن داده بود تا پیامبر اکرم و امامان - علیه السلام - حساب مردم را بر عهده گیرند هیچگاه در کتابش به رسول خود اعلام نمی‌فرمود:
(مَا عَلَيَّ كَ مِنْ مِّنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ) [الأنعام: ٥٢].
«حساب ایشان به هیچ وجه بر عهده تو نیست»!

همانگونه که اگر در قرآن مجید به تصریح آمده بود: «قبض نفوس به هیچ وجه بر عهده فرشتگان نیست» در آن صورت ما حق نداشتیم این کار را به آن‌ها نسبت دهیم. امامان - علیه السلام - به ما سفارش نموده‌اند که روایات مخالف با قرآن را نپذیرید، ما نمی‌دانیم اگر جمله «حسابهم علیکم» با آیه شریفه (مَا عَلَيَّ كَ مِنْ مِّنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ) مخالفت نداشته باشد، پس معنای «روایت مخالف با قرآن» کدامست؟!

۱- با توجه به آنکه نکره در سیاق نفی، مفید عموم است.

اگر ما به خود اجازه دهیم تا هر جمله‌ای را به «تأویل» کشیم و بدلخواه، توجیه و تفسیر کنیم در آن صورت آیا سخنان مخالف با قرآن، اساساً مصداقی پیدا می‌کنند؟ پس سفارش رسول اکرم و ائمه - علیه السلام - - برای چه کس و در چه موضوعی بوده است؟!

در مورد راوی اول این زیارت، یعنی «موسی بن عبدالله نخعی» کتاب‌های رجال سخنی نگفته‌اند و بقول مامقانی «به اهمال برگزار کرده‌اند»^۱ و نیز در باره دومین راوی آن یعنی «محمد بن اسماعیل بر مکی» علمای رجال، اختلاف دارند. علامه حلی در «خلاصة الأقوال» می‌نویسد:

«اختلف علماءنا في شأنه، فقال النجاشي: إنه ثقة مستقيم. وقال ابن الغضائري: إنه ضعيف».^۲

یعنی: «علمای ما در مقام او به اختلاف سخن گفته‌اند. نجاشی گفته است که وی مورد وثوق می‌باشد و انحراف در مذهب ندارد و ابن الغضائری گفته که او ضعیف است».

اگر ما «میزان قرآنی» را در دست بگیریم با ابن الغضائری همسخن خواهیم شد.

۷- محدث قمی در «مفاتیح الجنان» در خلال اعمال روز جمعه آورده است:

۱- مامقانی اضافه می‌کند: «واهمالهم ذكره في كتب الرجال غير قادح فيه والعلم عند الله تعالى» (تنقيح المقال، ج ۳، ص ۲۵۷). یعنی: «اینکه در کتاب‌های رجال ذکر او را نیاورده‌اند دلیل بر قدح وی نمی‌شود با این حال علم به احوال وی نزد خدای تعالی است!» باید گفت: اصل در پذیرش قول راوی، وثاقت اوست و با اهمال ذکرش در کتب رجال، وثاقت وی ثابت نمی‌شود و او مهمل و مجهول می‌ماند!

۲- خلاصة الأقوال، ص ۲۵۸.

«از حضرت موسی بن جعفر - علیه السلام - مروی است که هر که یک انار در روز جمعه ناشتاب خورد تا چهل روز دلش را نورانی گرداند و اگر دو انار بخورد تا هشتاد روز و اگر سه انار بخورد تا صد و بیست روز و سوسه شیطان را از او دور گرداند و هر که وسوسه شیطان از او دور گردد، معصیت خدا نکند و هر که معصیت خدا نکند داخل بهشت شود!»^۱

در این روایت شکفت با یک قیاس مسلسل و مرگب! (هر کس انار بخورد و سوس نشود، و هر کس وسوسه نشود معصیت نکند، و هر کس معصیت نکند، به بهشت رود، پس هر کس انار بخورد به بهشت رود!) کار بهشت رفتن را آسان نموده است. آیا این‌ها از تعالیم عالیة اسلام است یا انار فروش مدینه برای رونق بازاریش بچنین جعلیاتی دست زده است؟!

۸- شیخ ابو جعفر طوسی در کتاب «مصباح المتجهد» در خلال اعمال روز جمعه آورده است:

«روي محمد بن إسماعيل بن بزيع عن الرضا - عليه السلام - قال قلت: بلغني أن يوم الجمعة أقصر الأيام. قال: كذلك هو! قلت: جعلت فداك كيف ذاك؟ قال قال أبو عبد الله - عليه السلام - إن الله يجمع فيه أرواح المشركين تحت عين الشمس، فإذا ركبت الشمس عذبت أرواح المشركين بركود الشمس فإذا كان يوم الجمعة رفع عنهم العذاب لفضل يوم الجمعة فلا يكون للشمس ركود»^۲!

۱- مفاتيح الجنان (در اعمال روز جمعه)، ص ۳۶.

۲- مصباح المتجهد، ص ۲۰۵.

یعنی: «محمد بن اسماعیل بن بزیع از ابو الحسن رضا - علیه السلام - روایت نموده که گفت به امام گفتم: به من رسیده که روز جمعه کوتاه‌ترین روزها است. پاسخ داد: این چنین است! س گفتم فدایت گردم این امر چگونه است؟ پاسخ داد: ابو عبدالله صادق - علیه السلام - گفته است که خداوند ارواح مشرکان را در زیر چشمه خورشید گرد می‌آورد و چون خورشید از حرکت ایستاد ارواح مشرکان بسبب توقّف خورشید، عذاب می‌شوند ولی هنگامی که روز جمعه فرا رسد بخاطر فضیلت آنروز، عذاب از مشرکان بر طرف خواهد شد و از این رو برای خورشید توقّف و رکودی در آنروز نیست (و لذا جمعه کوتاه‌ترین روزها است)»!

داوری در باره این روایت را به آشنایان با علوم می‌سپارم.

۹- شیخ طوسی در «مصباح المتهدد» در خلال اعمال ماه شعبان می‌نویسد:
«روي محمد بن مارد التميمي قال: قال لنا أبو جعفر - عليه السلام - من زار قبر الحسين - عليه السلام - في النصف من شعبان غفرت له ذنوبه ولم تكتب عليه سيئة في سنته حتى يحول عليه الحول».^۱
یعنی: «محمد بن مارد تمیمی روایت کرده که ابو جعفر باقر - علیه السلام - برای ما گفت: هر کس در نیمه شعبان قبر حسین - علیه السلام - را زیارت کند گناهانش آمرزیده می‌شود و در آن سال بدی‌های وی نوشته نخواهد شد تا آنکه یک سال بر او بگذرد!»

۱- مصباح المتهدد (في اعمال شهر شعبان)، ص ۵۷۴.

این روایت هم از قماش روایات پیشین است و در جرأت دادن مردم به بدکاری، نقش مؤثری دارد.

۱۰- سید بن طاووس در کتاب «اقبال الاعمال» در فضیلت ماه شعبان می‌نویسد:

«عن النبي - صلى الله عليه وسلم - أنه قال: من صلي أول ليلة من شعبان اثنتي عشرة ركعة يقرأ في كل ركعة فاتحة الكتاب وقل هو الله أحد خمس عشرة مرة اعطاه الله تعالي ثواب اثني عشر ألف شهيد وكتب له عبادة اثنتي عشرة سنة وخرج من ذنوبه كيوم ولدته أمه وأعطاه الله بكل آية في القرآن قصرا في الجنة!»^۱

یعنی: «از پیامبر -صلی الله علیه وسلم- روایت کرده‌اند که فرمود: هر کس در شب اول شعبان دوازده رکعت نماز گزارد و در هر رکعت، فاتحه کتاب و قل هو الله احد را پانزده مرتبه بخواند، خداوند پاداش دوازده هزار شهید را به او می‌دهد و ثواب دوازده سال عبادت را برایش می‌نویسد و از گناهان خود بیرون می‌آید همانند روزی که مادرش او را زاده بود و خداوند به تعداد هر آیه‌ای در قرآن (یعنی ۶۲۳۶ آیه) قصری در بهشت بدو می‌بخشد».

خوشبختانه این روایت سند ندارد و گرنه، شهدای راه خدا بسیار مغبون می‌شدند زیرا اگر بجای جانبازی در راه حق، نماز مزبور را می‌خواندند دوازده هزار مرتبه، پاداش بیشتری نصیب ایشان می‌شد!

۱- إقبال الأعمال (في فضل شعبان المعظم)، ص ۱۹۳.

احادیث ساختگی و شناخت آنها

احادیثی که در فصول گذشته به نقد آنها پرداختیم نمونه‌هایی بود از صدها حدیث نادرست و اخبار ساختگی که در جوامع حدیث گرد آمده است و آنچه در این کتاب آوردیم در برابر اخباری که از آنها یاد نکردیم مشتبه نمونه خروار شمرده می‌شود. اکنون که به پایان سخن رسیده‌ایم لازمست برای آشنایی خوانندگان ارجمند، موازین و ضوابطی را خاطر نشان سازیم که در تشخیص احادیث ساختگی یا مغلوط نقش اساسی دارند.

۱- نخستین میزان برای جداسازی احادیث صحیح از ناصحیح «قرآن کریم» است چرا که قرآن در آیات متعددی، خود را «فرقان» خوانده.^۱ و فرقان که مصدر فرق یفرق است بمعنای «ما یفرق به بین الحق والباطل» می‌آید یعنی چیزی که حق از باطل بدان جدا می‌شود. از همین رو بنا به گزارشی که آمده پیامبر بزرگوار اسلام -صلی الله علیه وسلم- ضمن خطبه‌ای به مسلمانان فرمود:

«أیها الناس ما جائکم عنی یوافق کتاب الله فأنا قلته وما جائکم ینخالف کتاب الله فلم أقله».^۲

۱- به آیات ۱۸۵ / بقره و ۴ / آل عمران و ۱ / فرقان نگاه کنید.

۲- الأصول من الکافی، ج ۱، ص ۶۹.

«ای مردم! هر چه از من به شما رسید که با کتاب خدا سازگار بود، من آن را گفته‌ام و هر چه به شما رسید و با کتاب خدا سازگار نبود، من آن را نگفته‌ام».

امامان اهل بیت -علیه السلام- نیز بارها این گفتار پیامبر اکرم -صلی الله علیه وسلم- را تأیید نموده‌اند بطوریکه احادیث ایشان در این باره بلحاظ معنا، متواتر است چنانکه شیخ انصاری در کتاب «فرائد الأصول» بر تواتر معنوی احادیث مزبور، تصریح کرده است.

بنابراین، هر حدیثی در درجه اول باید به قرآن مجید عرضه شود و با کلام الهی ارزیابی گردد. البته در فهم کتاب خدا لازمست از «اصول تفسیر» بهره گرفت و قواعدی را که برای درک زبان عرب مؤثر است از یاد نبرد و با شیوة سخن قرآن آشنا شد و به توجیه و تأویل بی دلیل روی نیاورد.

ما در همین کتاب، بطور نمونه احادیثی را نشان دادیم که با کتاب خدا هماهنگی ندارند نظیر حدیث «جعلنا خزانه فی سمائه وأرضه»^۱ که یادآور شدیم این جمله با آیه شریفه

(قُلْ لَّا أَقُولُ لَكُمْ ۖ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ) [الأنعام: ۵۰].

نمی‌سازد و گفتیم که در توجیه حدیث مذکور (و امثال آن) نباید پافشاری داشت زیرا اگر بنای کار را بر تأویل و توجیه بگذاریم، در آن صورت اساساً حدیثی ناسازگار با قرآن نخواهیم یافت! و معلوم نمی‌شود که رسول خدا -

۱- الأصول من الکافی، ج ۱، ص ۱۴۴.

صلی الله علیه وسلم - و ائمة هدی - علیه السلام - آن همه سفارش را برای چه کس و بچه منظوری نموده‌اند؟!

۲- دومین میزان برای تشخیص احادیث نادرست «سنت مسلم پیامبر - صلی الله علیه وسلم» است به این معنا که اگر حدیث نادری در برابر آثار قطعی از سنت پیامبر - صلی الله علیه وسلم - قرار گیرد، حدیث مزبور را باید طرد کنیم چنانکه از امام صادق - علیه السلام - مروی است: «کل شیء مردود إلى الكتاب والسنة وکل حدیث لا یوافق کتاب الله فهو زخرف».^۱

«هر چیزی به کتاب خدا و سنت رسول باید برگردانده شود و هر حدیثی که با کتاب خدا سازگار نباشد، باطل و ساختگی است».

شاهد مثال روایتی است که دلالت دارد خطبه‌های نماز جمعه باید پس از نماز خوانده شود!^۲ این روایت در برابر آثار قطعی که شیعه و سنی از رسول خدا - صلی الله علیه وسلم - و امامان - علیه السلام - نقل کرده‌اند باطل و بی‌اعتبار است، آثار مزبور همگی دلالت دارند بر اینکه خطبه‌های نماز جمعه باید پیش از نماز خوانده شود.

۳- سومین میزان «اجماع امت اسلامی» است یعنی هر حدیثی که با اجماع امت مخالف باشد، مردود شمرده می‌شود چنانکه أبو قره (از محدثان دوره عباسی) در بحث از رؤیت خداوند در دنیا» به امام رضا - علیه

۱- الأصول من الکافی، ج ۱، ص ۶۹.

۲- من لا یحضره الفقیه، ج ۱، صص ۴۳۲-۴۳۳.

السلام- - گفت: فتکذب الروایات؟ «آیا پس روایات را تکذیب

می‌کنی؟»

امام رضا پاسخ داد:

«إذا كانت الروایات مخالفة للقرآن کذبتها وما أجمع المسلمون علیه أنه لا

يحاط به علما ولا تدركه الأبصار وليس كمثلته شيء»^۱

یعنی: «هنگامی که روایات با قرآن مخالف باشد، آنها را تکذیب می‌کنم و چیزی که مسلمین بر آن اجماع دارند اینست که احاطة علمی به خداوند ممکن نیست و دیدگان او را ادراک نمی‌کنند و هیچ چیزی همانند وی نیست» (در اینجا امام علاوه بر قرآن، اجماع مسلمین را نیز حجت دانسته است).

شاهد مثال روایتی است که می‌گوید هر کس جمعه‌ای بر او بگذرد و در آن مدّت، سورة «قل هو الله أحد» را نخواند و سپس بمیرد، بر دین ابولهب مرده است!^۲ این حدیث به اجماع امت اسلامی (از شیعه و سنی) باطل است زیرا خواندن سورة توحید - هر هفته یکبار - بر مسلمین واجب نیست تا چه رسد به آنکه تارکش بر دین ابولهب بمیرد!

۴- چهارمین میزان برای تشخیص احادیث ساختگی «عقل» است. عقل

یکی از ملاک‌های پر اهمیت در این راه به شمار می‌آید زیرا حقانیت اساس دین با عقل فهمیده می‌شود و اگر حجیت عقل بکلی مورد انکار قرار گیرد، اثبات اصول دین ممکن نیست از این رو در قرآن مجید بارها

۱- الاصول من الکافی، ج ۱، ص ۹۶.

۲- ثواب الأعمال و عقاب الأعمال، ص ۵۱۰.

به تعقل سفارش شده و حتی استدلالات عقلي در قرآن صورت پذیرفته است. در احادیث نبوي و آثار اهل بیت هم مکرر از اهمیت و حجیت عقل سخن بمیان آمده است. ابن سکیت (یکی از ائمة ادب در دوره عباسی) از امام هادی - علیه السلام - پرسید: «فما الحجة علی الخلق الیوم؟» یعنی: «امروز حجت بر مردم چیست؟»
امام پاسخ داد:

«العقل، يعرف به الصادق علی الله فی صدقه والکاذب علی الله فی کذبه!»^۱
یعنی: «عقل است که بوسیله آن هر کس بر خدا راست گوید شناخته می‌شود و تصدیق خواهد شد و هر کس بر خدا دروغ بندد نیز شناسایی می‌شود و تکذیب می‌گردد!»

بنابراین، عقل اجازه دارد اخبار ضدّ عقلي و راویان آنها را تکذیب کند. شاهد مثال: خبری است که می‌گوید پیامبر خدا - صلی الله علیه وسلم - به یارانش فرمود: صبحگاهان ستاره‌ای از آسمان فرود می‌آید و در خانه یک تن از شما سقوط خواهد کرد. هر کس آن ستاره در خانه‌اش فرود آید، او وصی و جانشین و امام پس از من خواهد بود. سپس ستاره آسمانی در خانه علی بن ابی طالب - علیه السلام - فرود آمد.^۲

عقل، این خبر را نمی‌پذیرد و راوی آن را تکذیب می‌کند زیرا می‌داند که کوچک‌ترین ستاره آسمانی در تمام عربستان جای نمی‌گیرد تا چه رسد به خانه علی - علیه السلام -! در اینجا باید یادآور شد که مراد از حجیت عقل،

۱- الاصول من الکافی، ج ۱، ص ۲۵.

۲- الصافی فی تفسیر القرآن، ج ۲، ص ۱۷ ببعده.

حجیت «عقل طبیعی» است که دارای احکام روشن می‌باشد نه آراء پیچیده عقلی که «عقل اکتسابی» نامیده می‌شود و مورد اختلاف عقلا قرار دارد.

۵- پنجمین میزان برای تمییز احادیث ساختگی «علوم قطعی تجربی» است (نه تئوری‌های اثبات نشده)! زیرا قرآن مجید، آثار علمی را حجت شمرده و به کافران فرموده است:

(أَيُّ تُونِي بِكُتُبٍ مِّنْ قَبْلِ هَذَا أَوْ أَثَرَةٍ مِّنْ عَلَمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۚ) [الأحقاف: ۴].

«(بگو) کتابی پیش از این یا اثری علمی برای من آورید (که مدعای شما را به اثبات رسانند) اگر راست می‌گویید».

شاهد مثال: روایتی است که می‌گوید: روز جمعه کوتاه‌ترین روزها است زیرا در روزهای دیگر، خورشید متوقف می‌شود تا ارواح مشرکان در برابر آن، شکنجه شوند ولی در روز جمعه خورشید از حرکت باز نمی‌ماند و از این رو روز جمعه کوتاه‌تر از دیگر ایام است!

این روایت با تجربه علمی مخالف است زیرا با اندازه‌گیری‌های دقیق معلوم شده که روز جمعه کوتاه‌ترین ایام نیست و بعلاوه به اثبات رسیده که گذشتن خورشید از افقها در روزهای غیر جمعه، توقف بردار نیست (صرفنظر از اینکه گذشتن خورشید را از افق، نتیجه حرکت زمین می‌دانند نه خورشید).

۶- ششمین میزان برای تعیین احادیث باطل، مخالفت آنها با «تاریخ صحیح» است.

شاهد مثال: روایتی است که می‌گوید روز عرفه پس از تولد علی -علیه السلام- نامگذاری شد زیرا در آن روز، علی -علیه السلام- پیامبر خدا -صلی الله علیه وسلم- را شناخت! با آنکه نزد مورخان از مسلمات تاریخی است که عرفه پیش از تولد علی -علیه السلام- - نامگذاری شده بود و در میان عرب شهرت داشت.

۷- هفتمین میزان برای شناخت احادیث دروغین «تعارض دو حدیث با یکدیگر» است که قطعاً هر دو نمی‌توانند درست باشند.
شاهد مثال: روایتی است که بر لزوم وضوء به‌مراه غسل جمعه دلالت دارد و روایتی که وضوء را با غسل جمعه، لازم نمی‌شمارد!^۱

۸- هشتمین میزان برای شناخت احادیث نادرست «وعدة ثواب‌های مبالغه‌آمیز برای عملی آسان» است.

شاهد مثال: روایتی است که دلالت دارد هر کس فلان نماز را بخواند، خداوند ثواب دوازده هزار شهید را به او می‌دهد!^۲

۹- نهمین میزان برای تمییز احادیث دروغین «جرأت بخشیدن مردم، به گناهکاری» است.

شاهد مثال: حدیثی است که می‌گوید: هر کس فلان درود را بر محمد و آلش -صلی الله علیه وسلم- بفرستد تا یک سال گناهان او نوشته نمی‌شود!^۳

۱- بحار الأنوار، ج ۳۵، ص ۳۸.

۲- وسائل الشیعة، ج ۱، ص ۵۱۴ و همان کتاب، ج ۱، ص ۵۱۳.

۳- إقبال الأعمال، ۱۹۳.

۴- مفاتیح الجنان، ۴۹.

۱۰-دهمین میزان برای تشخیص احادیث ساختگی، اموری است که امام علی بن موسی الرضا علیه السلام - آنها را بدینصورت توصیف نموده‌اند:

«إن مخالفینا وضعوا أخبارا فی فضائلنا وجعلوها علی ثلاثة أقسام، أحدها الغلو وثانیها التقصیر فی أمرنا وثالثها التصریح بمثالب أعدائنا فإذا سمع الناس الغلو فینا كفروا شیعتنا ونسبوهم إلى القول بربوبیتنا وإذا سمعوا التقصیر اعتقدوه فینا وإذا سمعوا مثالب أعدائنا بأسمائهم ثلبونا بأسمائنا وقد قال الله عز وجل: ولا تسبوا الذین یدعون من دون الله فیسبوا الله عدوا بغير علم»^۱.

یعنی: «مخالفان ما اخباری را در فضائل ما ساخته‌اند و آنها را بر سه بخش کرده‌اند: یکی احادیث غلوآمیز. دوم احادیثی که ضمن آنها در حق ما تقصیر و کوتاهی شده است. سوم احادیثی که در آنها به عیوب دشمنان ما تصریح کرده‌اند. پس همین که مردم روایات غلوآمیز را در باره ما می‌شنوند، پیروان ما را تکفیر می‌کنند و به آنها نسبت می‌دهند که مقام خدایی برای ما قائلند. و چون تقصیرها و کوتاهی‌هایی را که در حق ما روا داشته‌اند می‌شنوند، به آنها عقیده پیدا می‌کنند و هنگامی که عیوب دشمنان ما را با نام و نشان آنها، از قول ما می‌شنوند با نام و نشان به ما ناسزا می‌گویند! با اینکه خدای تعالی (در قرآن کریم) فرموده است: غیر خدا را - که مشرکان می‌خوانند - ناسزا مگویید زیرا ایشان نیز از راه تجاوز و نادانی به خدا ناسزا خواهند گفت».

۱- عیون اخبار الرضا، ص ۱۶۹.

و همچنین امام علي بن موسي الرضا -عليه السلام- به حسين بن خالد فرموده است:

«يا بن خالد إنما وضع الأخبار عنا في التشبيه والجبر الغلاة!»^۱
يعني: «اي پسر خالد، غاليان از قول ما، اخباري را در باره تشبيه (خدا به خلق) و عقیده به جبر، جعل کرده‌اند!»
در پایان کتاب از خداوند متعال درخواست مي‌کنیم که با توفيق روز افزون به علمای روشنگر و دلسوز، فرهنگ مسلمانان را از گزند احاديث دروغين و خرافات ساختگي پاک فرماید.
«بمنه وكرمه و آخر دعوانا أن الحمد لله رب العالمين»

۱- عيون اخبار الرضا، ص ۸۲.

منابع كتاب

- ١- قرآن كريم
 - ٢- نهج البلاغة
 - ٣- رجال الكشي (اختيار معرفه الرجال)
 - ٤- الموضوعات
 - ٥- علل الحديث
 - ٦- شرح الدراريه
 - ٧- احاديث القصاص
 - ٨- المنار المنيف في الصحيح و الضعيف
 - ٩- سلسله الأحاديث الضعفيه والموضوعه
 - ١٠- الأخبار الدخيله
 - ١١- الأصول من الكافي
 - ١٢- عيون اخبار الرضا
 - ١٣- شرح عقائد الصدوق (تصحيح اعتقاد الإماميه)
 - ١٤- علم الحديث
 - ١٥- عدة الأصول
 - ١٦- المعتمر
 - ١٧- بحار الانوار
 - ١٨- فرائد الاصول
- كتاب إلهي
علي عليه السلام-
ابو عمرو كشي
عبدالرزاق صنعاني
ابن أبي حاتم
زين الدين عاملي
ابن تيمية حرّاني
ابن قيم جوزيه
محمد ناصر الباني
محمد تقي شوشترى
شيخ كليني
شيخ صدوق
شيخ مفيد
مدير شانہ چي
شيخ طوسي
محقق حلي
محمد باقر مجلسي
شيخ انصاري

شیخ بهاءالدین عاملی	۱۹- الأربعین
خطیب بغدادی	۲۰- تاریخ بغداد
بدرالدین زرکشی	۲۱- البرهان فی علوم القرآن
فتح الله کاشانی	۲۲- تفسیر منهج الصادقین
شیخ عباس قمی	۲۳- سفینه البحار
علی قاری	۲۴- الإسرار المرفوعة فی الأخبار الموضوعه
ابن شعبه حرانی	۲۵- تحف العقول
میرزا حسین نوری	۲۶- لؤلؤ و مرجان
شیخ طوسی	۲۷- الفهرست
ابن طاووس	۲۸- کشف المحجّة
محمد باقر مجلسی	۲۹- مرآة العقول
فیض کاشانی	۳۰- الوافی
استرآبادی	۳۱- منهج المقال
نجاشی	۳۲- رجال النجاشی
اردبیلی	۳۳- جامع الرواة
مامقانی	۳۴- تنقیح المقال فی علم الرجال
شیخ طبرسی	۳۵- تفسیر مجمع البیان
علامه حلی	۳۶- خلاصة الأقوال فی معرفة الرجال
شیخ کلینی	۳۷- الروضة من الکافی
شیخ انصاری	۳۸- المکاسب

لويس معلوف	٣٩- المنجد
شيخ صدوق	٤٠- من لا يحضره الفقيه
شيخ صدوق	٤١- الخصال
شيخ صدوق	٤٢- معاني الأخبار
شيخ صدوق	٤٣- كمال الدين و تمام النعمة
شيخ صدوق	٤٤- صفات الشيعة وفضائل الشيعة
شيخ صدوق	٤٥- ثواب الأعمال و عقاب الأعمال
يوسف بحراني	٤٦- الحدائق الناضرة
يوسف بحراني	٤٧- لؤلؤة البحرين
ابوالحسن شعراني	٤٨- المدخل إلي عذب المنهل
شيخ طوسي	٤٩- تهذيب الأحكام
شيخ طوسي	٥٠- الإستبصار فيما اختلف فيه من الأخبار
محسن امين عاملي	٥١- اعيان الشيعة
محمد باقر مجلسي	٥٢- حلية المتقين
حر عاملي	٥٣- وسائل الشيعة
شيخ طبرسي	٥٤- تفسير جوامع الجامع
شيخ عباس قمي	٥٥- مفاتيح الجنان
شيخ عباس قمي	٥٦- الباقيات الصالحات
ابن ادريس حلي	٥٧- السرائر
جواد مغنیه	٥٨- الفقه علي المذاهب الخمسه

۲۰۰ بررسی روایات ساختگی در کتب حدیث -

~~نقد کتب حدیث~~

۵۹- تفسیر علی بن ابراهیم	علی بن ابراهیم قمی
۶۰- التفسیر (تفسیر عیاشی)	محمد بن مسعود عیاشی
۶۱- البرهان فی تفسیر القرآن	هاشم بحرانی
۶۲- الصافی فی تفسیر القرآن	فیض کاشانی
۶۳- الإمالی	شیخ صدوق
۶۴- عدة الداعی و نجاح الساعی	ابن فهد حلی
۶۵- اقبال الأعمال	ابن طاووس
۶۶- مصباح المتجهد	شیخ طوسی
۶۷- زاد المعاد	محمد باقر مجلسی

منابع مذکور، در خلال کتاب معرفی شده‌اند.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**